

Ma Vương Ta Muốn Công Người

Contents

Ma Vương Ta Muốn Công Người	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	35
24. Chương 24	36
25. Chương 25	38
26. Chương 26	39
27. Chương 27	40
28. Chương 28	42
29. Chương 29	44
30. Chương 30	46
31. Chương 31	47
32. Chương 32	49
33. Chương 33	51
34. Chương 34	52
Error 522 Ray ID: 2db77dc8ab4c32fb • 2016-09-01 08:53:36 UTC	52
Connection timed out	52
Browser	53
CloudFlare	53
Host	53
What happened?	53

What can I do?	53
35. Chương 35	53
36. Chương 36	55
37. Chương 37	57
38. Chương 38	58
39. Chương 39	60
40. Chương 40	64
41. Chương 41	66
42. Chương 42	68
43. Chương 43	69
44. Chương 44	71
45. Chương 45	73
46. Chương 46	74
47. Chương 47	75
48. Chương 48	77
49. Chương 49	79
50. Chương 50	81
51. Chương 51	83
52. Chương 52	84
53. Chương 53	86
54. Chương 54	89
55. Chương 55	91
56. Chương 56	93
57. Chương 57	95
58. Chương 58	96
59. Chương 59	99
60. Chương 60	102
61. Chương 61	105
62. Chương 62	108
63. Chương 63	112
64. Chương 64	115
65. Chương 65	118
66. Chương 66	122
67. Chương 67	125
68. Chương 68	127
69. Chương 69	132
70. Chương 70	136
71. Chương 71	140
72. Chương 72	142
73. Chương 73	145
74. Chương 74	149
75. Chương 75	151

Ma Vương Ta Muốn Công Người

Giới thiệu

Thật sự phải chết sao, thật buồn cười, Lạc Vô Trần khẽ liếm môi, máu tươi theo thái dương chảy xuống mang theo hương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-vuong-ta-muon-cong-nguoi>

1. Chương 1

Thật sự phải chết sao, thật buồn cười, Lạc Vô Trần liếm môi, máu tươi theo thái dương chảy xuống mang theo hương vị ngọt ngào, ha ha, hẳn là ma vương, là chủ nhân Diễn Phong Sơn Trang uy chấn vô lâm, đám lâu la này có thể lấy được mạng hắn sao, vận một tia nội lực còn sót lại, cuồng phong gào thét, lá cây vùn vù, kẻ vậy đánh mang theo nỗi sợ hãi tử vong rơi vào cõi chết. Nụ cười vẫn vắt trên mặt nam nhân, sinh mệnh, quả nhiên không chịu nổi một kích.

“Ca ca.” Lạc Vấn Tâm vân đạm phong thanh xuất hiện trước mắt hắn, trên mặt cũng mang theo ý cười, trường bào thuần bạch phất phới bay trong gió, tựa trích tiên phiêu dật xuất trần.

“Ca ca, người luôn làm người ta bất ngờ như vậy.” Y cười nho nhã khiêm tốn, “Ta nghĩ người hẳn đã kiệt sức.”

“A, ha ha, thật không hổ danh là đệ đệ của ta.” Lạc Vô Trần tận lực đứng thẳng thân mình, mãnh hổ này do hắn một tay bồi dưỡng, rốt cuộc lộ ra bản tính, nhưng y còn tham lam, thâm hiểm hơn so với hắn tưởng tượng, không hổ là đệ đệ của ma vương, giang hồ này lại sắp có thêm một trận huyết vũ tinh phong .

“Ca ca, hiện tại người thua.” Lạc Vấn Tâm cười nhợt nhạt, gió thổi bay mái tóc dài của y phiêu dật đến rối tung.

“Thua sao, người thật sự cho rằng mình đã thắng ?”

Đất đá dưới chân đột nhiên vỡ ra một cái động lớn, hắn cười to nhảy vào, tiếng nước ào ào chôn vùi tiếng quát phẫn nộ của Lạc Vấn Tâm, chuyện xưa chưa bao giờ chấm dứt đơn giản như vậy, nhất là đối với một nam nhân có phong hào ma vương.

Chờ xem, đệ đệ của ta, trận chiến mới chính thức bắt đầu, lúc này đây, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Làm giặc, tức là chết.

2. Chương 2

” Liều công tử, lần sau lại đến nha...”

Liều Sinh Hương vịn vào tường, nghiêng nghiêng ngã ngã đi về phía trước, Phúc Yên đáng ghét, chắc chắn lại đi sòng bạc, ngay cả công tử nhà mình cũng không thêm chăm sóc, trở về nhất định phải trừ lương của y.

[Tài liệu bí mật của Tiểu Biên: Liều Sinh Hương, người Khai Phong, cũng là gian thương vô lại, yêu tiền như điên, thích miên hoa ngoa liễu (ngủ cùng hoa, nằm chung liễu=> chơi gái), chỉ có điều thật đáng buồn là luôn luôn bị người khác xem là hoa liễu. Hiện 27 tuổi, có thể thiếp hai ba, sai vặt bốn năm, bất động sản sáu bảy, không hẳn là hoa tâm, nhưng cũng tuyệt đối hao sắc...

Hương Hương : Mẹ nó người, ta rất chung tình!

Tiểu Biên viết: Ta là dân thành thị văn minh, ta kiên quyết không nói thô tục.

Người nào đó chen vào: Lời thoại của Liều Sinh Hương là do ai viết hả?

Tiểu Biên lau mồ hôi: Vô vấn đề chính.]

Trời đã tối, Liều Sinh Hương nheo cặp mắt hơi cận thị, nghiêng ngả lão đảo đi về nhà, thật là, sao ngay cả một chiếc xe ngựa cũng không có? Liều đại gia ta cũng đâu phải không chịu trả tiền? [Xa phu: Chính vì người không trả tiền mới trốn đi đó !]

Nếu đi dọc theo bờ sông, hẳn là sẽ nhanh chóng về đến nhà, Liều Sinh Hương ước tính, tối nay có nên cùng Phong Nhi không đây, nàng hình như đang tức giận, quên đi, vẫn còn Văn Ngọc mà, nàng hiền lành nhất, nhưng rất chán, ngủ không kích tình gì cả, ân, làm sao bây giờ đây, thật đau đầu quá.

“A”

Liều Sinh Hương đang đau đầu vì nghĩ đến chuyện ngủ nghỉ đêm nay thì bị phân tâm trượt chân, thuận thế lăn xuống sườn dốc, thẳng một mạch xuống mép sông.

” Ôi, đau chết đại gia ta.”

Gì, sao không đau vậy? Liều Sinh Hương sờ sờ dưới thân, mềm mềm, còn mang theo cảm giác trơn dính. Nương theo ánh trăng mờ mờ, một nam nhân đẫm máu nằm trong đám cỏ ven bờ, chính y vô tình làm đệm lót cho Liều Sinh Hương khi hắn ngã xuống.

” Ai cha!”

Nhảy dựng lên một cái, Liều Sinh Hương vuốt ngực thở từng ngụm từng ngụm, không phải người chết chứ, hẳn trước giờ chưa đụng phải chuyện này, duỗi chân đá đá cổ thì thể, không phản ứng, lại giẫm giẫm, cũng chẳng nhúc nhích, xem ra chết thật rồi, Liều Sinh Hương phán đoán.

” Cứu ta!”

Thanh âm yếu ớt lại mang theo mùi vị không thể cự tuyệt.

“A ?.....Tại sao?”

” Ta có thể cho người bất cứ thứ gì người muốn!”

3. Chương 3

Người có thể cho ta cái gì ?

Màn trắng, áo ngủ bằng gấm trắng, trong phòng đơn giản tới mức không nhìn thấy một băng ghế, đương nhiên cũng không có bàn, trong không khí có mùi hoa cỏ nhàn nhạt rất an tâm thoải mái. Quả nhiên không chết, khỏe miệng nam nhân hiện lên nụ cười, trò chơi này xem ra ai cũng sẽ chơi không biết chán.

Nam nhân muốn cử động tay chân, lại phát hiện cả người bị băng chặt, rất giống một cái đòn bánh khổng lồ, lại đau nhức âm ỉ từng đợt, giống như bị kiến cắn đốt thần kinh. Rõ ràng đâu có thụ thương nghiêm trọng như vậy, sao lại thế chứ? Chỉ nhớ rõ mình sức cùng lực kiệt ngất xỉu ở bờ sông, tỉnh lại thì đã ở đây.

Đại sảnh Liều gia, một lão nhân đứng run run, nói rầy rầy:

” Ai, vị công tử này ngoại thương rất nặng, bị cành cây đâm thủng chân, lại bị cái gì đấy đè gãy tay, mặc dù có cao dược Phong Ngọc Tục Cơ của ta nhưng muốn khôi phục nguyên trạng e rằng rất khó khăn.....”

Liều Sinh Hương âm thầm toát mồ hôi lạnh, không phải đâu, hình như thời điểm ta lăn xuống có một nhánh cây như vậy.....

” Hẳn dường như còn bị nội thương, lão phu đối với võ công không rành rẽ, chỉ có thể cho chút phương thuốc bổ khí dưỡng huyết để hần hảo hảo điều dưỡng, trong vài tháng, ngàn vạn lần không được cử động mạnh, nếu không về sau sẽ ảnh hưởng đến thân thể.”

Lão trung y còn đang lăm nhăm lăm bằm, Hương Hương đã sớm ngao du tiên cảnh xa xôi.

“... bất cứ thứ gì....”, người kia nói thật ư? Vì sao hắn lại tin không chút lý do? Có lẽ do lòng mình quá mềm yếu. (Tiểu Biên: Ờ, người moi ra một khối ngọc ngàn năm từ trên người y, lại có thêm một đồng ngân phiếu, người tất nhiên phải cứu.)

” Công tử, phí chữa trị của ta!”

Lão nhân ở sau hô to, Liều Sinh Hương sốt ruột quăng cho một câu:

” Người có làm hắn tốt lên chút nào chưa ? Thần y cái quái gì ! Còn muốn phí chữa trị hả? Mơ đi!”

Cửa mở nam nhân trên giường nghiêng người nhìn qua, một thân ảnh tha thướt mỹ lệ, lả lướt tiến vào. Mi nhân mảnh khảnh xé nhẹ, nụ cười không biết thế nào lại khiến người ta động tâm phút chốc.

” A, người tỉnh rồi, sao hả, khá hơn chút nào không?”

Thanh âm từ tính thoảng trầm đục, rất êm tai, cũng thực mê hoặc.

” Ta cứu người...”

Hắn dường như nhấn mạnh, ngồi bên giường nam nhân, còn nghiêm túc nói:

” Ta cứu người, người không báo đáp ta sao?”

“ Báo đáp thế nào?”

Y miễn cưỡng nhắm mắt lại, đòi ma vương báo đáp không phải tự tìm tử lộ sao?

“ Ta cũng không muốn người đền mạng, bất quá người đáp ứng điều kiện của ta, hy vọng người không quên.”

Liễu Sinh Hương cười phóng khoáng, vô số người đã bị nụ cười ma quỷ này dụ dỗ. Dân làm ăn buôn bán chỉ cần vừa thấy nụ cười này, biểu tình trên mặt so với chết cha chết mẹ còn thảm thương hơn.

” Điều kiện?”

Lạc Vô Trần cười lạnh.

” Người muốn cái gì?”

” Ha hả, đừng tức giận như thế, tốt xấu gì ta cũng là người cứu mạng người, ta thấy người cũng là kẻ gặp nạn, nói cho cùng, nếu ta đã tiếp nhận người, ta sẽ có trách nhiệm, cho nên cứ việc an tâm ở đây đi!”

Lạnh lùng liếc Liễu Sinh Hương, bất quá là chỉ là một kẻ gian xảo toan tính, vậy mà lại làm y vừa rồi sinh ra cảm giác động tâm.

Bị ánh mắt băng lãnh công kích, Liễu Sinh Hương càng cười ma quỷ.

” Cũng chẳng có gì, nơi này chính là một cái khách ***, một ngày ba lượng bạc, rất thực dụng.”

Khách nhân nhiều hơn khách ***, nằm phía ngoài cửa bắc thành Khai Phong, Diễn Phong sơn cước, hồ khẩu chi tiền, cảnh vật tốt nhất, kẻ đi người ở, tất cả đều biết kẻ từng là ma vương bị đệ đệ y đánh bại, hiện tại không biết trốn đi đâu, khách ***, nhưng đối mặt với nguy hiểm lại chính là sở thích của nam nhân.

Đệ đệ, người thật sự có thể đánh bại ma vương sao ? Thật muốn xem thử đây, khỏe miệng Lạc Vô Trần mang nét cười, cuộc sống vẫn nên có chút yếu tố bất ngờ mới có thể ngập tràn thú vị, đệ đệ có phải cũng cho rằng như vậy hay không?

4. Chương 4

Yêu thương ta, được chứ ?

” Ngô, lạnh quá.”

Liễu Sinh Hương xóc chăn lên, lăn một cái liền rút vào trong chăn của Lạc Vô Trần.

“Cách xa ta một chút!”

Tiếng gầm giận dữ vang lên, nhưng chỉ có khí thế chứ không có động tĩnh.

” Hắc hắc, để ta hôn một cái đi..”

“Người..... Ngô.....”

Chăn lay động kịch liệt, còn pha lẫn tiếng cười đắc ý của Liễu Sinh Hương.

” Bảo bối, đừng lộn xộn, cái lão già ấy bảo người không được tái động, coi chừng vĩnh viễn cũng tốt lên không nổi nha.... Người đâu muốn cả đời cũng không xuống giường được phải không?”

Lạc Vô Trần đau này, hối hận này, sự tình sao lại phát triển đến nước này chứ ?

“A..... Ngô... Đừng.....”

Bị đụng đến bộ vị quan trọng, ma vương cũng chịu không được rên rỉ ra tiếng.

” Hắc hắc, bảo bối, ta thích nhất tiếng kêu của người, tái kêu lớn một chút nữa đi”

“A!”

Tiếng kêu như giết heo vang lên, cảm nhận được một cái nào đó giống như đao cùn xỏ xuyên qua mình, Lạc Vô Trần toàn thân đều run rẩy, nam nhân này, ngày sau nhất định phải đem y bầm thây vạn đoạn.

” Hắc.”

Liễu Sinh Hương thỏa mãn rên một tiếng.

” Người biết không, ta vừa gặp người liền thấy hợp ý, ha ha, bộ dáng lãnh khốc tới như vậy..... Người thật sự rất mê người.....”

” Cút..... Ân..... A.....”

Cảm giác kỳ quái nào đó dần dần dâng lên, kèm theo thanh âm không khí trong thân thể bị trừu tồng, lý trí từng chút bị hút ra khỏi đại não, Lạc Vô Trần sợ hãi, đó là cảm giác gì? Chẳng lẽ hẳn lại cảm thấy khoái cảm từ tư thế khuất nhục thể này? Một bên bị ai nghĩ nghĩ, thân thể lại càng nóng rực, tiếng kêu thỏa mãn như không muốn ngừng lại xuất ra.

“Ân... Người đừng quên, mạng của người là do ta cứu..... Làm đệ tam phòng của ta được không... Ta nhất định sung ái người..... A.....”

Trong không khí tràn ngập vị tanh nồng. Liễu Sinh Hương ngã nhẹ trên người Lạc Vô Trần, bàn tay dao động ở bên eo hắn, dường như ý còn chưa dứt.

Lạc Vô Trần khuất nhục nhắm mắt lại, nam nhân cùng nam nhân chính là như vậy sao? Hắn thể mà lại ở dưới, ngấm lại quả không thể chịu được, xem ra lần này thật sự bị thương quá nặng, gân mạch tổn hại nghiêm trọng, xương tay gãy, chân bị đâm thủng, bây giờ còn bị nam nhân thượng, chỉ sợ cả cuộc đời cũng chưa từng thảm hại tới vậy.

” Làm sao vậy, bảo bối....”

Liễu Sinh Hương hôn tới hôn lui mặt hắn, có chút miên mang, còn mang theo giọng điệu châm biếm. Ở chỗ sâu trong thân thể giống như bị thứ gì đẩy hung hăng va đập một cái, trên miệng lại thêm trêu đùa.

” Ha hã, cũng không phải lần đầu tiên, sao còn như vậy chứ? Có phải muốn làm lại hay không hã, bảo bối....”

” Ta sẽ giết người.”

Lạnh lùng trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt, kẻ nhu nhược trói gà không chặt, chỉ là một tiểu lão bản tham tiền, nhân vật như vậy, hẳn thậm chí không thèm giết y.

” Ha ha, ta đây sẽ khiến người yêu thương ta.”

5. Chương 5

Đồ chơi của tiểu hài tử

Đám đông tung bừng, đây là một ngày hội đặc biệt náo nhiệt, Liễu Sinh Hương mang theo người hầu nhỏ nhàn nhả thong dong dạo bộ. Bất chợt một thanh âm xông tới.

” Liễu công tử, Liễu công tử...”

Một tiểu nam hài khuôn mặt thanh tú băng qua rừng người, trên gương mặt be bé còn mang theo nét cười, ngũ quan đồng thời cau lại, cực kỳ giống một nụ cúc mới hé, hoa cúc, ân, cúc hoa của người trong nhà kia thực không phải chỉ đẹp bình thường đâu, hắc hắc, nói thế nào mới được nhỉ, Liễu Sinh Hương âm thầm toát mồ hôi lạnh, tự hỏi mình có phải quá hạ lưu không. (Tiểu Biên: Ta không hạ lưu, ta không hạ lưu, ta không hạ lưu, Hương Hương đáng yêu của chúng ta là người không hạ lưu nhất!)

” Liễu công tử, người cũng lâu rồi không tới chỗ người ta...”

Hóa ra tiểu nam hài này là một tiểu quan.

Liễu Sinh Hương vẽ ra một nụ cười tự nhận là khuynh quốc khuynh thành.

” Ta sao lại quên người được chứ, người là.....(Tiểu Biên: Ặc, Hương Hương, lời người nói hoàn toàn sai bét rồi !)

Mặt tiểu nam hài bắt đầu từ thần thái sáng láng đến thất vọng, kể đến cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu dẹt ra, liền khóc rùng khóc rã, Liễu Sinh Hương đổ mồ hôi, khóc, khóc, mẹ nó ta còn chưa có lừa tình người mà, a, đúng nha, người trong nhà kia cho tới bây giờ cũng chưa từng khóc, thật muốn xem bộ dáng hần khóc...

Sẩm tối, cảnh chiều u hoài, một bạch y nhân trong tiểu viện tử, thân thể hần có chút gầy yếu, lặng lẽ đạm mạc, đơn côi ngồi đó chỉ một mình, dường như vĩnh viễn cũng chỉ có một mình, không người bầu bạn, không người thấu hiểu.

” Muốn gì nào?”

Lúc Liễu Sinh Hương vào cửa, thứ đầu tiên thấy chính là bóng dáng Lạc Vô Trần, y lặng lẽ đến sau lưng hần, dịu dàng ôm lấy thất lưng hần, đơn giản, mềm mại, đầu gác lên vai nam nhân không muốn xa rời, Liễu Sinh Hương thỏa mãn thở dài, cảm thấy người trong lòng hơi động, miệng khẽ nhếch.

” Đừng động, được không, để ta ôm người..

“ Thật ra, người rất thích loại cuộc sống này, yên ổn, an toàn, không đấu đánh.”

Giọng Liễu Sinh Hương như thôi miên. Thanh âm trầm đục nhàn nhạt, tựa hồ ảo mộng.

“Chúng ta không phải cùng một dạng người, hơn nữa ta muốn giết người.”

Lạc Vô Trần vẫn là Lạc Vô Trần, cho dù chỉ có một phút một mỗi, một giây rung động, hần cũng sẽ không lưu tình bóp chết, đây mới là bản chất của ma vương, không tình, không ái, càng không an phận như người thường.

” Hiện nay người còn cần ẩn trốn nên người mới không giết ta.”

Liễu Sinh Hương cười châm biếm một cái khô cứng, thật sự là không phải nụ cười đạt tiêu chuẩn, thế này chẳng phải tài lộc buồn bán đều bị hần đuổi chạy hết sao?

” Nhưng như vậy cũng đã tốt lắm rồi, ta rất vui.”

Lạc Vô Trần nhìn hần, nam nhân trước mặt là ảo giác sao? Nét suy tàn nháy mắt dường như rút vào tâm, rành rành hóa hư vô. Liễu Sinh Hương người rớt cuộc là cái dạng nam nhân gì?

“Cầm đi”

Một cái gì đó có phần lạnh lẽo rời khỏi thân người, Liễu Sinh Hương quăng cho hần một cái trống lắc.

“Một món đồ chơi của tiểu hài tử, người chắc vẫn chưa tới hội Thượng Đào chơi nhỉ !!”

6. Chương 6

Hần là bà xã của ta

Đêm tối.

Dưới ánh nến bập bùng, hắc đem trống lắc lắc đặt vào lòng bàn tay.

Quả thật mình chưa từng có bất cứ thứ gì.

Quà...

Quà của hắc có vàng bạc, có mỹ nhân, có quyền lực, nhưng duy nhất không có đồ chơi.

Nhớ về thời thơ ấu, hắc rất thích một con chim nhỏ, thích đến độ thậm chí còn muốn mang nó thoát khỏi cái ***g sắt sơn son thiếp vàng, khi đó đệ đệ còn rất nhỏ, y chỉ dám ẩn nấp xa xa rồi chạy đi, mãi đến lúc phụ thân ra lệnh cho hắc tự tay bóp ngạt con chim nhỏ ấy.

Lúc đó còn làm gì được nữa, chim nhỏ đương nhiên đã chết, đệ đệ lại tự tay đào xác chim mà hắc đã chôn lên, làm thành một bàn đồ ăn truyền thống.

Có lẽ, mọi thứ cũng đã quyết định ngay lúc ấy, đệ đệ mới là kẻ nên được gọi là ma vương.

“A....”

Tiếng cười như nhẹ nhàng bốn cột, đặc thù và tao nhã.

” Ca ca, đã thành ra thế này rồi mà còn không cẩn thận, dường như tính cảnh giác đã giảm xuống không ít.”

Vẫn trường sam thuần bạch, vẫn vân đạm phong thanh ngồi trên bệ cửa sổ.

Lạc Vô Trần lạnh lùng cười.

” Người đã đến, tới để giết ta sao ?”

Lạc Vấn Tâm vô tình hữu ý nhìn bốn phía.

” So với Diễn Phong sơn trang, nơi này thật sự không được tốt lắm, ca ca, người vẫn ở được sao?”

Nam nhân trầm mặc, Lạc Vấn Tâm từ nhỏ đã thâm trầm quỷ quyệt, bây giờ chắc lại đang hưởng thụ sự ngạo mạn của người chiến thắng.

” Ca ca, trở về đi!”

Lạc Vấn Tâm nói.

” Hiện tại ta là chủ nhân Diễn Phong sơn trang.”

” Cho nên người có thể ra lệnh cho ta ?”

” Có thể nói như vậy.”

Lạc Vấn Tâm đứng lên, từng bước một đến gần, cái tiểu hài tử nhỏ yếu ngày nào nay đã thật sự trưởng thành, chỉ tiến gần như vậy thôi mà đã tỏa được áp lực khiếp nhân.

“Ca... Người muốn về nhà phải không?”

Khuôn mặt Lạc Vấn Tâm dần phóng đại, bàn tay rút trong tay áo hắc đã nắm chặt thành quyền.

Trong một khắc, hắc suy nghĩ làm sao mới được đây, do thương tích, công lực hiện tại chỉ còn bốn năm thành, phân thắng cũng thật sự rất nhỏ.

Nhưng vì sao dù mang tâm niệm lương bại câu thương, hắc vẫn không muốn mặt giáp mặt giao chiến với y. Tại sao?

Bởi vì y là đệ đệ của mình sao?

Hoặc là..

Hắc, Lạc Vô Trần vốn sợ y từ bé, từ lúc y ăn sạch con chim nhỏ kia mà bắt đầu sợ hãi, nhưng tại sao bây giờ vẫn còn muốn phản kháng ?

Sự miên mang và phần nộ không hiểu sao tràn ngập ***g ngực Lạc Vô Trần, mãi đến khoảnh khắc cánh tay Lạc Vấn Tâm đặt lên lưng, hắn mới khó khăn ngược đầu lên.

Đập vào mắt hắn chính là khuôn mặt tương tự mình của đệ đệ, sự quý quý như mây sóng cuộn cuộn trong mắt.

” Ca, về nhà”

” Ha ha ha ha ha...”

Bỗng nhiên một tràn cười lớn đập tan áp khí trầm tĩnh trong phòng.

Ánh mắt như dao kiếm của Lạc Vấn Tâm bắn về phía cửa, Liễu Sinh Hương vẻ mặt buồn cười nhìn bộ dáng nửa say nửa tỉnh của hai huynh đệ kia.

” Liễu Sinh Hương phải không?”

” Ân, vốn định đến xem bà xã của ta, nhưng ngài đem hắn cướp đi như thế, ta biết xem ai nữa đây ?”

7. Chương 7

Liễu Sinh Hương, nam nhân nhót không được.

” Ai, rõ là không có cách, hiện tại hắn là tiểu thiếp của ta, e rằng người không thể dẫn hắn đi được.”

Liễu Sinh Hương ngáp ngáp ngáp dài, xiêu xiêu vẹo vẹo tiêu sái tiến vào, mới vừa đặt tay trên bả vai Lạc Vô Trần, một cổ đại lực đã bắt cổ tay mảnh khảnh, trắng nõn của hắn.

” Hừ, chỉ là một phạm nhân bình thường, nhưng xem ra lá gan người thật không nhỏ.”

Không một chút nội lực, thực sự là một thường nhân yếu đuối vô dụng,

Nhưng..

Vì sao không chút sợ hãi?

Vì sao dám tiến vào đuổi y?

Lại vì sao có thể nhìn y chằm biếm như vậy.

Lạc Vấn Tâm phần nộ.

Ca ca, cái nam nhân cao cao tại thượng đó mà lại ở cùng người này,

Lạc Vô Trần quay đầu nghiêm khắc nhìn hắn. Ánh mắt có chút quan tâm, Liễu Sinh Hương dường như là một nam nhân kỳ quái.

” Ca ca, người luyện tiệp hắn sao?”

Ngữ khí trêu đùa, Lạc Vấn Tâm vừa điểm huyệt Liễu Sinh Hương, vừa kìm hãm động tác của Lạc Vô Trần.

” Không giống người nha, ca ca của ta.”

Lạc Vấn Tâm phất nhẹ lên đôi má nhẵn nhụi trắng nõn cực hảo của Liễu Sinh Hương.

” Ân, quả thật là một báu vật, người vì thế nên luyện tiệp hắn sao?”

” Hừ”

Vô vị hừ lạnh, ánh mắt Lạc Vô Trần dừng trên ánh trăng ngoài cửa sổ.

” Người..... A.”

“ Bá’

Máu...

Một giọt...

Hai giọt...

Dần dần nhiễm lên bạch bào của Lạc Vãn Tâm, một thanh kiếm mỏng như tờ giấy cắt qua bên hông y.

Chẳng lẽ ngay từ đầu ca ca cố tình để y bắt được sao?

Xem ra mình đã quá đắc ý.

” Lạc Vãn Tâm, trò chơi của chúng ta còn chưa chấm dứt, người tốt nhất để Liễu Sinh Hương lại cho ta, dư vị trong tiết mục của hắn cũng không tệ lắm..”

Tiếng gió phàn phật, không còn bóng dáng nam nhân đó nữa, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì nơi đây.

” Ai, thật sự phiền phức.”

Liễu Sinh Hương thở dài.

” Hiện tại người muốn giết ta sao?”

Lạc Vãn Tâm khinh khi nhìn phạm nhân, khoe miệng nở nụ cười.

” Người vẫn chưa muốn chết, phải không? Với lại ca ca không phải đã nói sao, tiết mục của người vẫn còn rất thú vị.”

Một đôi kẻ diên, Liễu Sinh Hương thầm than, sao hôm nay lại thở dài như lão nhân thế này?

Diễn Phong sơn trang,

Địa lao tầng dưới cùng,

Ánh nền u ám, chiếu lên bóng người bập bùng mơ hồ, Liễu Sinh Hương bị treo trên tường, nơi này xem ra cũng không quá phù hợp với mắt thẩm mỹ của hắn.

” Hắc hắc hắc.”

Thanh âm nhộp nháp tựa như một loài bò sát nào đó, một nam nhân sâu róm đứng trước mặt, nhe một miệng răng đen nướu vàng ra, cười đắc ý dung tục.

” Hắc hắc, ta thích nhất tiểu tử da non thịt mềm, thật muốn nhìn xem bộ dáng nở hoa trên khuôn mặt này của người...”

Sâu róm nheo mắt hài lòng nhìn bộ dáng Liễu Sinh Hương bị treo trên tường, vươn tay cầm một cây roi da.

” Đây là roi tằm đen, vừa mềm vừa dẻo, thậm chí sau khi đánh không thấy vết thương, bất quá đau hay không là do người tự nhận xét, ha ha ha...”

Một kẻ thô tục tàn ác, Liễu Sinh Hương thản nhiên cười, cho dù đối mặt với sâu róm, nụ cười của hắn vẫn rực rỡ mê người như vậy.

“Hử, người nói gì vậy? Ân... Trên người ta hơi ngứa.... Người... Người có thể giúp ta gãi gãi chút không?”

Đôi mắt mơ màng nghiêng nghiêng nhìn gã.

Hồn xiêu phách lạc, sâu róm nuốt nước miếng, một bàn tay đặt trên ngực hắn.

” Này, ở đây sao?”

” Ân...”

Thoải mái rên rỉ một tiếng.

” Nữa, xuống chút nữa....”

Bàn tay ướt lạnh tiến vào áo trong, theo da thịt trắng mịn của Liễu Sinh Hương đi xuống, quét qua cơ bụng bằng phẳng, đến chỗ thần bí, Liễu Sinh Hương làm như kinh hoảng kêu một tiếng, hai chân kẹp chặt cái tay kia, tinh tế cọ xát, sâu róm đã hoàn toàn kề sát hẳn, hơi thở ẩm ướt của Liễu Sinh Hương phun bên tai gã.

” Muốn biết kỹ xảo của ta như thế nào không?..... Yên tâm, ta đã sớm là của người, chỉ cần người không ngược đãi ta, ta có thể.....”

Há miệng cắn tai sâu róm, mãi đến lúc cái nam nhân ấy rời ngay cả họ tên của mình cũng không nhớ.

” Thả ta tới đó đi, được chứ.....”

Ánh mắt phiêu diêu lười nhác bay đến thạch bàn. Sâu róm ngằm hiểu, mở dây thừng treo Liễu Sinh Hương xuống.

” Ngộ.”

Ngắn ngủi rên thấp một tiếng, sâu róm ngã xuống như lợn chết, Liễu Sinh Hương rút lưỡi dao lại, tháo dây trói tay ra.

Chỗ này có thể nhốt được hắn sao?

8. Chương 8

Số phận của mỗi người

” Chủ nhân, không hay rồi. Liễu Sinh Hương đã đào tẩu.”

Thị tòng hoang mang rối loạn chạy vào, trên mặt vừa kinh vừa sợ.

Nam nhân ngồi trên tháp nâng khóe mắt liếc gã.

” Bị thương bao nhiêu người ?”

” Chỉ có cai ngục Trương Mao đã chết. Chúng ta không thấy bóng dáng hắn, cứ như tan biến ấy.”

” Nga ?”

Cảm thấy hứng thú nheo mắt lại, Lạc Vãn Tâm đột ngột quay đầu, Liễu Sinh Hương đứng ngoài cửa sổ, cười đến bất đắc dĩ.

” Ai nói ta đào tẩu, ta chỉ muốn góp ý một chút thôi, tình trạng chỗ ở không tốt lắm.”

” Ha ha, Liễu công tử, xem ra là Diễn Phong sơn trang chúng ta chiêu đãi không chu toàn.”

Lạc Vô Trần chậm chậm nhìn người trước mặt, vẫn bộ dáng nhu hòa vô hại, dưới gương mặt này rốt cuộc tâm can như thế nào ?

” Người đâu, an bài một gian phòng hảo hạng cho Liễu công tử.”

Đường phố tĩnh mịch, gió thổi qua làm bày quạ hoảng sợ tán loạn.

” Quát, quát, quát, quát...”

Trong một căn nhà tối tăm, huyết sắc lan tràn, Lạc Vô Trần đứng trong vũng máu, vật vờ nhổ ra một tia máu tươi.

Thương còn chưa hảo, ngày đó có thể chạy khỏi Lạc Vãn Tâm, đã có một nửa công lao của Liễu Sinh Hương, nếu không phải y phân tán lực chú ý của đệ đệ, nếu muốn bất ngờ tập kích thành công, có chút khó khăn.

Mà không biết tại sao, trong lòng dị thường chắc chắn cái nam nhân đó nhất định sẽ không chết.

Không ngờ mình cũng có lúc vì một chút cơm gạo mà giết người. Hai ngày qua, một hột cơm cũng chưa nuốt, người nhà này cũng coi như bị chết oan uổng, chỉ là lúc ăn cơm không cẩn thận để mùi hương tràn khỏi tường, xui làm sao ma vương sa cơ thất thế đi ngang qua, dẫn tới một trận tai kiếp đẫm máu.

Rau đã lạnh rồi sao, còn mang mùi máu tươi nhàn nhạt, Lạc Vô Trần tùy tiện nhét vào miệng, là mùi vị gì, khô khô, chát chát, lần đầu tiên cảm thấy giết người cũng không phải là chuyện vui vẻ.

Trò chơi, đệ đệ, dường như chúng ta sẽ phải trả giá rất nhiều cho nó.

” Liều công tử...”

Ngoài cửa có thanh âm sợ hãi, ôn nhu, yếu ớt, rất dễ khiến nam nhân sinh ra ý muốn bảo hộ.

” Vào đi.”

Liều Sinh Hương thoải mái tựa vào bồn tắm, trong phòng hơi nước dày đặc. Trong hơi khói mờ mờ, một mỹ nhân như thiên tiên thướt tha tiêu sái tiến vào. Nhẹ nhàng cẩn thận, cầm lấy khăn mềm trên bàn, thần tình e lệ.

” Liều công tử, gia chủ bảo ta tới hầu hạ ngài.”

Tiếng nói hơi trầm, tuyệt đối là nam nhân, cũng tuyệt đối là một nam nhân đầy nữ khí, Liều Sinh Hương thu hồi ánh mắt đảo hoa tâm, không phải không có tiếc nuối.

” Ai, nếu người là nam nhân thì tốt rồi, ta không thích nữ nhân.”

‘ Mỹ nữ’ mở to hai mắt, bỗng nhiên che mặt chạy ra ngoài, còn có tiếng khóc lê hoa đá vũ quanh quẩn trên hành lang.

Liều Sinh Hương khoác áo đứng dậy, trên da thịt trắng nõn còn lưu lại dấu vết của con sâu róm ghê tởm kia. Trong dạ dày lại buồn nôn một trận.

Hừ, Lạc Vô Trần, bổn đại gia hy sinh cho người nhiều lắm rồi, lần tới nếu không ngoan ngoãn, nhìn coi Liều đại gia ta chinh người ra sao. (Tiểu Biên : Được rồi, ta thừa nhận, người không phải hành động vì cuộc sống thoải mái sung sướng này, vì Lạc Vô Trần mới muốn dưỡng mình trắng béo hơn một chút.)

” A, Liều công tử không hài lòng sao ?”

Thanh âm trầm tĩnh tao nhã gần cửa, vừa nghe đã biết là ai, Liều Sinh Hương thay đổi một khuôn mặt tươi cười, mị nhân dán vào khuôn mặt đường nét rõ ràng của Lạc Vấn Tâm.

” Ân... Không sao, nhìn người như vậy cũng đủ rồi, suy cho cùng ca ca người không có ở đây, ta chỉ có thể nhìn mây nhớ nguyệt.”

Cổ áo bỗng nhiên bị tóm lấy, gương mặt Lạc Vấn Tâm dần phóng đại, con người nhìn không ra hỉ nộ dường như có lửa thiêu đốt.

” Người yêu ca ca ta ?”

Ngay sau đó ngọn lửa hóa thành xuân thủy, tay Lạc Vấn Tâm cũng khoác lên eo Liều Sinh Hương.

” Ta đây muốn xem một chút coi người làm sao say mê hẳn.”

” Ách... Xin người rõ cho, ta là mặt trên...”

Nhận thấy tình hình bất lợi, Liều Sinh Hương liều mạng phóng ra một câu.

” Nga ? Thượng ca ca ta, bây giờ còn muốn thượng ta ?”

” Hắc hắc, không phải ý đó...”

Liều Sinh Hương cười gượng, đối lòng đáp trả.

” Nhớ kỹ, ca ca ta sẽ giết người, chung quy sẽ có một ngày, nhất định... Ha ha ha.”

Bỏ nam nhân trong ngực ra, Lạc Vấn Tâm cũng không quay đầu lại, tiêu sái ra khỏi phòng.

Trong không gian thoáng đãng, gió thổi tan hơi ẩm trong phòng.

Lạnh, rất lạnh.

” Thật sự sẽ chết sao ?”

Liều Sinh Hương rút cổ lại, hần không cười, lúc không có ai, hần chưa bao giờ cười cả.

9. Chương 9

Chuyện cũ của ai, ai rơi lệ

Không phải ánh nắng, không có ánh nắng, có tìm kiếm cách mấy cũng chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước.

Nên mới là hư vô, nên mới là ảo tưởng.

Cho tới bây giờ đều là một giấc mộng đẹp, nhưng có bao nhiêu người có thể tỉnh lại từ trong mỹ mộng?

” Mẹ, mẹ...”

Trên người mẫu thân mang gông xiềng vừa nặng vừa tối, đó là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy, ánh mắt mọi người đều đồng tình và vui sướng khi có kẻ gặp họa.

Đúng vậy, kẻ vốn ở trên đỉnh cao, một khi đã ngã xuống, sẽ không ai cứu hần, chỉ biết xoi mói thi thể ngã nát đến độ thảm thương không chịu nổi.

Phụ thân đứng trong đám người, y dùng sức bịt miệng tiểu nam hài, mãi đến lúc hài tử sắp ngạt thở mới ôm nó ra khỏi đám đông, lần đầu tiên thấy phạm nhân diễu hành thị chúng, lần đầu tiên thấy giết người, mà kẻ đó lại chính là mẫu thân của mình.

” Hài tử.”

Nam nhân yếu đuối cầm nước mắt.

” Nhà chúng ta hết rồi.”

Nhà chúng ta hết rồi, nghĩa là gì, là nhà tan cửa nát sao, nhưng tại sao nó còn sống ?

Đúng vậy, tại sao mẫu thân nó đường đường là công chúa một nước, lại rơi vào kết cục này ? Cả nhà bị tử hình, tịch thu gia sản.

Chỉ có phụ thân vẫn nhờ mang nó trốn thoát, tỷ tỷ nó, muội muội, còn đệ đệ chưa đầy tháng, cũng trở thành vật chôn theo của cái nhà này, chỉ có nó, còn sống như cái xác không hồn, có thể làm được gì ?

” Phụ thân, phụ thân...”

Cái nam nhân đó cũng đi rồi, y chung quy quá mức yếu ớt, không thể chịu đựng đả kích như vậy, chỉ mới đào vong được hai năm, phụ thân nhiễm dịch bệnh, giữa gian nhà tranh gió lửa tứ phía, phụ thân vờn bàn tay khô kiệt vuốt mặt nam hài, thanh âm suy yếu.

” Nhà của chúng ta là bị một nam nhân làm hại... Ngoại thành Diễn Phong Sơn... Người.. Người đi...”

Lời chưa nói ra, mệnh cũng chưa kết thúc, lời đã dứt rồi, người có thể thanh thản ra đi.

Khi sự không cam lòng trong ánh mắt chấm dứt, mãi đến lúc lâm chung mới nói ra sao ?

Ngay cả báo thù cũng không dám, xem ra quả thật là một nam nhân vô dụng, nam hài lau khô nước mắt, nó mỉm cười châm chọc.

Tuổi vẫn còn nhỏ, vốn phải còn chơi trống lắc, làm nũng trong ngực mẫu thân, nhưng thế giới này lại tựa hồ không có chỗ sinh tồn cho nó.

” Lại gặp ác mộng sao ?”

Thanh âm băng lãnh vang lên trong bóng tối, Lạc Vãn Tâm ngồi dậy, trên trán còn mồ hôi lạnh.

” Người đã đến rồi.”

” Ân, muốn đến để thấy người.”

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh phủ lên, đôi môi ôn nhuận lấp kín Lạc Vấn Tâm, cắn mút qua lại.

” Ngô...”

“Đừng...”

Vất vả đẩy nam nhân ra, Lạc Vấn Tâm thở gấp cự tuyệt.

” Sao ? Người vẫn còn nghĩ đến Lạc Vô Trần ư ?”

Thanh âm nam nhân mang một chút tức giận.

” Tại sao không giết hắn, người không phải vẫn mong đợi ngày này sao ?”

” Hiện giờ còn chưa tới lúc giết hắn.”

” Hừ, chuyện lúc trước chẳng lẽ người đã quên ? Người được trang chủ chọn làm nghĩa tử chỉ để làm lá chắn cho Lạc Vô Trần, lúc nguy cấp hảo lấy ra dùng.”

“ Ta biết.”

Lạc Vấn Tâm cười lạnh.

” Nên ta muốn nổi thống khổ hắn ném được phải càng thêm nặng.”

“A, bảo bối của ta, người cho là ta không biết tính toán của người sao ?”

Nam nhân ôm chặt thân mình Lạc Vấn Tâm.

” Người yêu hắn, phải không ?”

” Không sai.”

Lạc Vấn Tâm trả lời.

” Nhưng ta đã là người của người.”

” Người biết thì tốt, Diễm Phong sơn trang sớm hay muộn cũng là thứ nằm trong lòng bàn tay ta. Nên đừng chống lại ta, nếu không, ta sẽ đối phó người tựa như đối phó Lạc Vô Trần. Bảo bối, ta vẫn rất thích người.”

“ Ân...”

Lạc Vấn Tâm không lòng dạ nào cự tuyệt, cũng cự tuyệt không được, bắt đầu từ mười mấy năm trước, đã sớm biết được kết cục phải là ngày hôm nay.

Tiểu nam hài lão đảo bước trên đường, đã mấy ngày rồi nhỉ, không ai cần một hài tử gầy yếu vô lực, nó có khả năng gì đâu, chỉ có thể lẳng lặng chờ chết.

Hoặc chạy đến Diễm Phong Sơn rồi bị người giết chết như cỏ dại.

Mà muốn được như vậy, bản thân nó phải còn sức lực.

Nó té xuống ven đường, tưởng mình chỉ có thể chờ chết, ánh mắt bắt đầu tan rã, mãi đến lúc một đôi giày đen đứng trước mắt, theo giày hướng lên trên, là trường sam tơ lụa màu đen, khuôn mặt nam nhân ngược nắng mơ hồ không rõ, thanh âm y cũng tựa như truyền đến từ phía chân trời.

” Tiểu quỷ, người muốn sống không ?”

” Muốn...”

10. Chương 10

Thạch Đầu Trần tương ngộ

Giang hồ cổ sự, từ trước tới giờ đều dùng máu viết thành khúc khải hoàn ca chiến thắng. Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Thua thì chỉ có chết !

Gió đông năm nay hình như đặc biệt thổi mạnh, Diễn Phong Trang trên Diễn Phong Sơn, duy ngã độc tôn cười nhạo thế gian. Sau khi soán quyền làm giang hồ chấn kinh, Lạc Vãn Tâm, một cái tên xa lạ nháy mắt vang vọng bốn biển.

Thạch Đầu Trấn, một cái trấn nhỏ bình thường ở biên cương, giống như tên của nó, một viên đá nhỏ nhỏ, sẽ không làm ai chú ý, ngay cả cư dân trên trấn cũng cho rằng, cuộc sống chính là đơn giản lặp lại chuyện ngày hôm qua. Như nước chảy nhiều năm, bình thản mà sung túc.

Nhưng có một người nam nhân đi tới cái trấn nhỏ này.

Mà chỉ là một lữ khách thăm mệt.

Mọi người cho rằng nơi này luôn có cảnh những lữ nhân vội vã.

Vội vã mà đến, lại vội vã mà đi.

Nhưng họ sai lầm rồi, sai lầm khủng khiếp, vì đó là một kẻ thuộc về ma quỷ, Lạc Vô Trần.

Trên tay Lạc Vô Trần cầm kiếm, hàn quang lóe ra, huyết sắc yếu ớt khẽ len ra giữa những tia sáng lạnh lùng .

Một giọt...

Hai giọt...

Nhiễm đỏ một khoảng đất lớn dưới chân, đây là một buổi hoàng hôn bình thường, tà dương chiếu rọi xuống những mảnh thân người bị chém vụn, cả thế giới cũng lâm vào một mảnh màu đỏ.

Hắn lại giết người, đó là cách sinh tồn của hắn, cướp đoạt sinh mệnh người khác, chứng minh mình còn tồn tại.

Hắn nường tựa máu tươi, tựa như mọi người nường tựa không khí, tà giáo luôn luôn có chỗ độc đáo của nó, máu nhân loại là cội nguồn tội ác, cũng là món ăn ngon nhất của ma quỷ. Lấy vong linh chết đi luyện công, âm độc và tà ác, cũng điên cuồng bá đạo nhất. Lạc Vô Trần cúi đầu thở dài, dưới ánh chiều tàn, hắn tựa hồ nhìn thấy Liễu Sinh Hương ở sau lưng ôm lấy hắn, thanh âm trầm thấp.

‘ Thật ra, ngươi rất thích loại cuộc sống này, yên ổn, an toàn, không đấu đánh.’

A ! Hắn là ma vương. Tại sao lại nghĩ đến những thứ đó ?

Trong ngôi miếu đổ nát, Lạc Vô Trần nhắm mắt điều tức, thật sự có phần mệt mỏi, dần dần chán ghét giết người, dần dần nghĩ đến cái nam nhân kia.

Bỗng dưng mở mắt ra, nụ cười quen thuộc tiến gần phóng đại, Liễu Sinh Hương !

” Ngươi...”

Một ngón tay dán lên môi trên hắn.

” Không cần phải nói, để ta hảo hảo nhìn ngươi.”

Trên người Liễu Sinh Hương luôn luôn có một mùi thơm nhàn nhạt, mơ hồ, say sưa, khiến hắn không đành lòng cự tuyệt, hơn nữa, thật sự có phần tịch mịch.

“ Ngươi rất mệt mỏi.”

Ôm thân mình rõ ràng gầy đi của Lạc Vô Trần, thanh âm Liễu Sinh Hương cũng trở nên trầm đục.

” Ân...”

Thoải mái thở dài, đó là một cái ôm ấm áp cỡ nào, đột ngột nhớ lại, mình cũng đã từng mong muốn sẽ có một vòng tay ôm ấp có thể sưởi ấm cho nhau.

Trong không khí phiêu tán hương vị của Liễu Sinh Hương, hoá ra nam nhân này vẫn rất ôn nhu.

Không muốn biết y làm thế nào trốn tới đây, cũng không muốn biết tại sao y lại tìm được nơi này, chỉ cần âm áp một chốc thôi cũng đủ.

” Ai, bảo bối, nghỉ ngơi đủ rồi sao, nhưng ta rất vất vả mới tìm được tới nơi này nha.”

Lại là khẩu khí trêu đùa không đứng đắn, Lạc Vô Trần có chút ảo não, mình sao lại có thể biểu hiện ra bộ dáng yếu đuối như thế, vẫn cần phải giết nam nhân trước mặt, không thể để kẻ khác thấy được một mặt yếu ớt của hắn, đây mới là nguyên tắc của ma vương.

Đẩy cái ôm ấp ra, ánh mắt Lạc Vô Trần băng lãnh.

“ Sao ngươi lại tới đây ?”

” A, đây là giọng điệu ngươi nói với ta sao, ta vào sinh ra tử từ đầm rồng hang hổ trốn thoát, ngươi có biết ta ăn bao nhiêu cay đắng hay không ?” (Tiểu Biên : không thể tin nha, không thể tin nha, không thể tin nha.... Hương Hương: Láo, tới lượt ngươi nói hả ?)

” Bà xã, ngươi thật sự mạnh nha, ngay cả một con gián cũng không động đây.”

Liễu Sinh Hương lại muốn tiếp cận, trơ mặt ra nịnh hót.

‘Bá’

Trường kiếm sắc nhọn để lên cái cổ trắng nõn của Liễu Sinh Hương, vẽ ra một đạo tơ máu, mang ánh sáng màu đỏ sẫm.

” Tới gần nữa ta giết ngươi.”

” Hắc hắc, ngươi không nỡ giết ta, nếu ngươi muốn giết ta, vừa rồi ta đã mất mạng.”

” Ngươi...”

Tức giận nhuễn chân, Lạc Vô Trần khóc không ra nước mắt, hắn lại lọt vào bẫy của tiểu tử này, thân mình mềm nhũn, người đã ngã vào một ***g ngực thơm ngát.

“ A, bà xã, mùi vị trên người ta dễ ngủ không ?”

Thỏa mãn hôn một cái, Liễu Sinh Hương không phải không đắc ý.

” Đây là Hắc ngọc lan ta đặc chế, không ai có thể giải được... Đương nhiên, ngoại trừ ta ra.”

11. Chương 11

Ta phải yêu ngươi như thế nào đây ?

“ Ngươi, đồ biến thái...”

” Bà xã, ngươi ngoan chút nào.”

Lạc Vô Trần ngã vào trong ngực một mỹ nhân vô lại nào đó, đau khổ muốn chết. Y phục tản ra, trên da thịt trắng nõn thấy được từng cái xương sườn. Mơn trớn khuôn mặt hắn như thương tiếc, Liễu Sinh Hương nói khẽ.

” Thật đáng thương, ngươi đã ăn không ít khổ.”

Bỗng nhiên hồng mai trước ngực bị nhéo, Lạc Vô Trần thở dốc xuất thanh, trầm đục mà mỉa mai. Thân mình vẫn cảm nhận được màu phấn hồng nhạt nhạt.

” Bảo bối, ngươi thật sự rất mãn cảm.”

Liễu Sinh Hương cười xán lạn, đôi tay tự do trườn bò hướng dưới, cởi bỏ đai lưng, trượt xuống như rắn.

” Ngô...”

Lạc Vô Trần bỗng dừng uốn thân, thứ yếu ớt đã bị nắm trong tay, khoái cảm quét qua mỗi tắc da thịt hần như điện giật.

” Dừng... dừng tay...”

Tay vẫn quanh quẩn nơi đó, chậm rãi vuốt lên nếp uốn, mãi đến lúc một ngón tay không hề báo trước cắm vào.

” A...”

Đau đớn run lên, Lạc Vô Trần chửi như tát nước.

” Họ Liễu hỗn đản, ta nhất định phải giết ngươi.”

Cảm thấy có cái gì lạnh lạnh ra vào rõ ràng theo ngón tay, Lạc Vô Trần giật mình.

” Ngươi làm gì đó?”

” Thư giãn đi, bà xã của ta.”

Tiếp tục bỏ thêm một ngón tay, nụ cười của Liễu Sinh Hương không phải không có gian trá.

” Sợ ngươi chịu khổ, nên bỏ thêm chút này nọ, chắc chắn sẽ rất thoải mái, ta hiểu ngươi rõ nhất mà.”

Phía sau dần dần nóng lên.

” A...”

Thanh âm tiêu hồn thực cốt phóng đại vô hạn trong không gian hôn ám của ngôi miếu đổ nát.

Kinh hãi muốn che miệng mình, lại phát giác một chút khí lực đều không có, Lạc Vô Trần bị ai phát hiện mình sắp bị cái nam nhân này ăn tới chết.

” Cầu ta đi.”

Liễu Sinh Hương nheo mắt, hưởng thụ bộ dáng khó nhịn thống khổ của nam nhân.

” Muốn ta cho ngươi.”

“... Cút...”

” Xem ra lửa còn chưa đủ nóng a.”

Lại bỏ thêm một ngón tay, nhanh chóng co rút, mỗi lần đều kéo theo mị nhục đi ra, đáng thương lại *** mỹ.

” A.”

Lớn tiếng hét lên một tiếng, các đốt ngón tay Lạc Vô Trần đã trở nên trắng bệch, trong mắt dày đặc hơi nước, da thịt màu nâu mềm dẻo hoàn toàn biến thành hồng nhạt, ma vương đại nhân đáng thương thể mà cao trào.

” Ai, thật vô pháp bắt ngươi, chính là cái miệng này cũng không chịu nhận lỗi...”

Liễu Sinh Hương sững nịch nhìn hần một cái, bỗng nhiên ôm thân mình hần ngồi xuống.

” Ngô...”

Tiếng thân thể ma sát mãnh liệt kích thích thần kinh con người, Liễu Sinh Hương cũng hô hấp bất ổn.

” Bảo bối, ta phải yêu ngươi như thế nào đây ?”

Lạc Vô Trần ánh mắt mờ mịt nhìn y, dường như nghe được, cũng dường như thấy được nỗi ưu thương và cô đơn sâu không thấy đáy của nam nhân trước mặt.

Đêm, dài mà thâm trầm, Diễn Phong Sơn cách đó mấy trăm dặm, cuồng phong đang quét mạnh, đại sảnh huy hoàng ánh đuốc, Lạc Vấn Tâm ngồi trên ghế cao, trước mặt là một phong thư, hần cười cười, ân, thật là chuyện buồn cười ca ca ạ, e rằng ngươi rất cuộc cũng không thể đoạt lại giang sơn của mình nữa.

” Bẩm trang chủ, Liễu Sinh Hương lại chạy rồi.”

Người dưới sảnh vẫn nơm nớp lo sợ, chủ tử này còn khó dò hơn cả Lạc Vô Trần.

” Thật sao, khi nào ?”

” Giữa trưa hôm nay còn thấy, vừa rồi nha hoàn đi đưa nước, lại không nhìn thấy hần.”

” Ân...”

Lạc Vô Tâm nheo mắt lại, phòng thủ hần là rất nghiêm mật, rốt cuộc không đứng ở chỗ nào, lần đó, hần có thể hoàn toàn chắc chắn nam nhân kia không có một chút võ công, làm thế nào thoát khỏi tường đồng vách sắt trốn đi ? Tự nhiên đi lại trong Diễn Phong sơn trang, chỉ sợ ngoại trừ hần cùng ca ca, cũng chỉ có nam nhân đó.

12. Chương 12

Phong Vân Sơn Trang, phong vân tụ...

” Thiên hạ phải loạn lạc.”

Một lão ăn mày rút trong bóng tối của góc tường, chén bẻ trước mặt không có một đồng bạc, ánh mắt đục ngầu đại ra mông lung.

” Ha hã, đều chết hảo a, chết hảo...”

Vó ngựa lộc cộc xông vào đường phố phồn hoa như tên bắn, người trên ngựa quần áo gọn gàng, mình tụt bài màu đỏ bên hông lóe sáng tiên diễm, thời buổi loạn lạc này, dưới dương quang xán lạn kia ẩn chứa thứ gì đây ?

Bên trong Phong Vân trang, một nam tử áo xanh đứng dưới hàng trúc biếc, gió nhẹ nhàng thổi bay tóc hần, phiêu nhiên dục tiên. Đây vốn phải là một ngày bình yên mỹ lệ, nhưng tiếng xôn xao càng lúc càng lớn ngoài sân viện lại quấy nhiễu phần bình lặng khó có được này, nam tử khẽ nhú mày, khóe miệng đẹp mắt hơi biến động.

” Phúc Yên, người đến chưa ?”

” Khởi bẩm Trúc công tử, người đã đến rồi.”

Trong khóm hoa đi ra một thân ảnh, mồ hôi đầm đìa trên gương mặt beo béo của người nọ, đương nhiên vừa mệt vừa khấn trương, chuyện bây giờ càng lúc càng nhiều.

” Minh chủ đại nhân còn chưa trở về sao ?”

” Minh chủ hiện giờ ở Bắc Địa, cùng Khâu An Bảo thương lượng chuyện liên hợp.”

” Khi nào về ?”

” Giờ tý ngày mai.”

” Hảo, chúng ta đi tiếp khách trước.”

Phong Vân sảnh, nơi quần tụ chính nghĩa, chỗ thiên hạ anh hào, là lá cờ đầu của võ lâm chính phái. Đây là chỗ chỉ minh chủ võ lâm mới có tư cách ở, thống lĩnh lực lượng bạch đạo, mở rộng võ lâm chính nghĩa. Bao nhiêu năm rồi, Phong Vân trang cùng Diễn Phong trang, hai đại thế lực sinh sinh tử tử, dây dưa không ngớt, không biết còn bao nhiêu chuyện xưa sắp sửa trình diễn.

” Ha ha... Võ Lâm minh dưới sự dẫn dắt của Vương minh chủ chắc chắn có thể mã đáo thành công, giết hần không lưu mảnh giáp...”

” Không sai, cứ nhìn Diễn Phong trang vẫn còn nhiều loạn.”

Đám người vui vẻ, Phong Vân sảnh lúc này ồn ào tiếng người, tràn ngập xúc động cùng hưng phấn trước đại chiến.

” Trúc công tử đến!”

Đại sảnh nháy mắt im bặt, mỗi người đều biết đến Trúc Lục Sinh, trợ thủ đắc lực của mình chủ, bụng đầy kinh luân, tài trí hơn người, chính là nhân vật hết sức quan trọng trong Võ Lâm minh, nhưng hắn trẻ tuổi xán lạn, từ trước đến nay lại khiêm tốn hữu lễ, Võ Lâm minh cao thấp một lòng, công hắn không thể không có.

Trúc Lục Sinh bước vào đại sảnh, nụ cười lập tức câu ra, quý công tử hài hòa, ôn nhu như không dính bụi trần.

” Mọi người nghìn dặm xa xôi đến Phong Vân trang, tiểu sinh chiêu đãi không chu toàn, hy vọng được thứ lỗi.”

” Trúc công tử sao lại nói như vậy, Võ Lâm minh cao thấp một lòng, lần này mọi người đều mong đợi kiến lập kì công.”

” Ha ha, đúng vậy, đúng vậy.”

Một lão nhân hồng y tinh thần hăng hái đi ra từ trong đám người, kéo cánh tay trắng nõn sạch gọn của Trúc Lục Sinh.

” Ai nha, đã lâu không gặp, Lục Sinh càng ngày càng có phong thái đại gia, nhớ năm đó, ngươi còn chưa cao bằng một nửa ta.”

” Đa tạ Lạc Hồng lão nhân khách lễ, tiểu sinh xin tiếp nhận.”

Trúc Lục Sinh vẫn cười trong sáng, tay cũng bất động thanh sắc rút vào ống tay áo. Yết hầu thanh thanh, nhìn quanh bốn phía.

” Lần này triệu tập mọi người đến, chắc hẳn ai cũng biết vì sao, ý tứ của mình chủ là để chúng ta đoàn kết, thừa dịp Diễm Phong sơn trang còn chưa khôi phục nguyên khí, một lần tiêu diệt !”

” Ân, chúng ta sớm đã trông ngóng ngày này.”

” Có mình chủ đại nhân dẫn dắt, chúng ta nhất định có thể thành công !”

.....

Khẽ ho một tiếng, đại sảnh lại khôi phục bình lặng, Trúc Lục Sinh không nhanh không chậm nói.

” Tà đạo làm nhiều việc bất nghĩa, giờ là lúc nên chấm dứt. Minh chủ hiện tại đang ở Bắc Địa thương lượng việc liên minh tác chiến cùng Khâu An Bảo, ngày mai chúng ta sẽ đề xuất chiến lược cơ bản, xin mọi người tĩnh tâm chờ đợi.”

” Ha ha ha..... Việc quan trọng như thế sao ta có thể trễ ?”

Cuồng phong kèm theo cát bụi li ti đập vào mặt, y sam màu đen, mái tóc màu đen, nam nhân cười sáng lãng ngân nga, khi chiếc lá đầu tiên rơi xuống đất, giữa đại sảnh đã nhiều thêm một người khí độ bất phàm : đương kim võ lâm minh chủ Vương Mộng Lâu.

13. Chương 13

Tửu lâu ký sự

” Bà xã, đợi ta một chút...”

Thanh âm vang lên sau lưng tựa như chơi xỏ, Liễu Sinh Hương đầu đầy mồ hôi chạy theo, một tối thở hồng hộc.

” Bà xã, chúng ta trước hãy nghỉ ngơi, nghỉ ngơi...”

Khinh thường nam nhân ồn ào huyên náo kia, Lạc Vô Trần tiếp tục bước nhanh.

Từ lúc nào họ đã đi trên cùng một con đường ?

Có lẽ đã tiên định sự ràng buộc giữa hai người bắt đầu từ lần gặp gỡ đó. Cùng nhau đào vong, cùng nhau đối mặt đi chung con đường chưa biết.

Có thể do quá sợ hãi cô quạnh, có một người đi cùng như vậy thật sự rất tốt.

” Bà xã, sao người lại như vậy ?”

Liễu Sinh Hương tiếp tục siêng năng thuyết giáo.

” Ta...”

” Nói nữa ta giết người.”

Mũi kiếm Lạc Vô Trần chứa xéo, nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của người trước mặt, trong lòng thật sự muốn cười.

” Ta... ta không nói.”

Liễu Sinh Hương đáng thương chớp mắt mấy cái, then thùng vô hạn.

” Ách... Miễn là nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, một hồi thì tốt...”

Bất đắc dĩ nhìn nam nhân kia, nếu không phải y không có võ công, hiện tại mình đã đi được rất xa rồi.

” Lên !”

” Ân ?”

” Ta công người.”

Không được tự nhiên xoay người lại, kỳ quái, mặt rất nóng, hảo hảo là đại nam nhân thế nhưng lại mắc cỡ, Lạc Vô Trần hận không thể tìm một cái hố chui vào.

” A... Bà xã, người tốt nhất !”

Ngây ra một lúc, Liễu Sinh Hương reo hò leo lên lưng Lạc Vô Trần, lưng hấn rộng lớn ấm áp, mềm dẻo tính tốt, tay vòng qua cổ hần, liền nhịn không được muốn luồn vào phía dưới, Liễu Sinh Hương lau lau nước miếng, hiện tại tốt nhất đừng táy máy tay chân, bằng không không thể an vị trên xe ngựa miễn phí.

Cảm giác cười mây lướt gió, Liễu Sinh Hương hiện tại chân vẫn nhuyễn, đành phải để Lạc Vô Trần đỡ đi, được cái đã đến thị trấn, có thể ăn một bữa cơm no đủ, hơn nữa buổi tối còn có kịch hay, trong óc Liễu Sinh Hương nghĩ đủ loại tình tiết gian ác, cười đến mê người.

” Ô..., chàng xem phu quân của người ta đối xử với thê tử thật tốt, còn chàng, chàng một cây trâm châu hoa cũng luyến tiếc mua cho thiếp...”

Nữ nhân nào đó chỉ vào một đôi đang bị hóa đá (nói chính xác chỉ có Hương Hương thôi), khóc đến lê hoa đá vũ.

” Ân, đúng vậy, lão coi đôi phu phụ nồng thắm kia...”

” Ai, không giống như chúng ta, đều già hết cả rồi !”

Mọi người ném ánh mắt hâm mộ đến tới tấp, bàn tán đang dâng cao.

(Hương Hương : Láo, ta là nam nhân !

Tiểu Biên : Hắc hắc người là nữ phần nam trang.

Kể nào đó họ Lạc : Bà xã, ta yêu người.)

Bị tâm tình bị phần vây bọc đả kích, Liễu Sinh Hương yếu đuối ngã vào trên một cái ghế nào đó giữa tẩu lâu, cuối cùng hùng hồn kéo giọng hô to.

” Tiểu nhị, tiểu nhị.”

Đem thêm thanh âm đũa gõ bàn, Liễu Sinh Hương khá nóng nảy.

” Uy, sao còn chưa tới, bổn đại gia chết đói rồi này, đặc tội với ta thì chắc chắn các người sẽ rất dễ chịu.”

” Ai, đến ngay, nhị vị đại gia cần gì ?”

Tiểu nhị một tay lấy khăn lau bàn, một tay bưng trà đưa nước, vội vàng luống cuống.

” Ân, cũng không cần nhiều, mang đến một mâm thủy tinh trư đề, một xâu ma lạt ba ti, một con gà quay đồ...”

Một hơi kêu mười mấy món ăn, đầy đủ khí khái.

” Còn nữa, mang tới một chén canh hạt sen khai vị một chút.”

Lạc Vô Trần nhìn người đối diện, bộ dáng tiểu nhân đặc ý, lúc nào cũng cười đến đùa cợt, tựa hồ bất cần mọi thứ.

Đồ ăn tràn đầy một bàn, dưới trận càn quét gió cuốn mây tan của Liễu Sinh Hương, nhanh chóng thành một đống hỗn độn, nhìn không ra thân hình gầy gầy nhỏ nhỏ như thế lại có sức ăn kinh người đến vậy.

” Hô”

Vừa lòng vỗ bụng, Liễu Sinh Hương ăn no ợ một cái.

” Ân, no rồi.”

” Ăn đủ rồi ?”

” Đủ rồi!”

” Tiền thì sao ?”

” Ách, người trả đi.”

” Ta không có tiền.”

” Nga... Ta cũng không mang tiền.”

14. Chương 14

Ta muốn coi thử âm mưu của người.

Liễu Sinh Hương cùng Lạc Vô Trần đang mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng nhiên, Lạc Vô Trần nở nụ cười, ánh mắt hần rất rõ ràng : giết hết chúng thì khỏi trả tiền.

Liễu Sinh Hương trừng ánh mắt ai oán liếc lại : chỗ này là dưới mi mắt của Phong Vân trang, người muốn chết sao ?

Trầm lặng giằng co liên tục, sắc mặt tiểu nhị một bên càng ngày càng đen.

” Nhị vị... Là muốn ăn quýt sao ?”

” Tối lượt người nói sao ? Đi, đem thêm một chén trà nữa đến !”

Liễu Sinh Hương trợn mắt tới lui với tiểu nhị, thừa dịp gã xoay người, bỗng nhiên bỏ cái gì đó vào đồ ăn.

” Ôi chao, người xem đây là cái gì ?”

Kẹp trong tay một con gián chết xui xẻo, Liễu Sinh Hương hô to gọi nhỏ.

” Các người nhìn coi, đồ ăn của cái quán này lại có bọ chết.”

” Cái gì ?”

Tiểu nhị ra sức dụi dụi mắt, từ mông lung lúc đầu chuyển sang phẫn nộ.

” Được lắm, đã ăn xong rồi mà còn muốn đập bằng hiệu của bọn ta.”

Xắn tay áo, tiểu nhị ra vẻ muốn đánh, Lạc Vô Trần cau mày, thế này càng ảm ỉ. Liễu Sinh Hương thật sự là một nam nhân phiền phức. Tay ấn xuống thân kiếm, ngay sau đó hắn sẽ chém cái tiểu nhị không biết tốt xấu kia thành hai nửa.

Nhưng một bàn tay kéo tiểu nhị tức giận lại, trên mu bàn tay trắng nõn tao nhã còn nổi lờ mờ gân xanh nhạt nhạt, khớp xương tinh xảo mà mảnh dẻ, rất khó tưởng tượng tay một người nam nhân lại thanh tú như vậy.

” Ha hã, hai vị này là bằng hữu của ta, tiền ta sẽ trả hết, đặc tội quá rồi.”

Dễ thấy chủ nhân bàn tay còn có một tiếng nói rất hảo, thanh tuyến mát lạnh trầm tĩnh, đệm thêm lời nói tao nhã, càng có phong thái người khác phải noi theo.

” A, là Trúc công tử !”

Tiểu nhị cuống quýt thi một cái lễ.

” Hóa ra là bằng hữu của Trúc công tử, tiểu nhân quả là có mắt không thấy thái sơn, tiểu nhân xin nhận lỗi.”

Người tới ngồi xuống bên cạnh Liễu Sinh Hương, chỉ vài câu trêu đùa, liền hóa giải một trận phân tranh.

Trúc Lục Sinh ! Người đến là Trúc Lục Sinh, Lạc Vô Trần cười lạnh.

” Nghe danh Trúc Lục Sinh của Phong Vân trang đã lâu, quả là một quân tử khiêm nhường, xem ra danh bất hư truyền nhỉ.”

” A, được bằng hữu giang hồ khích lệ, thật sự mặt quá dày.”

Trúc Lục Sinh ôm quyền cười cười.

” Hắc hắc, sao lại nói thế, chúng ta quả thật phải cảm tạ người.”

Liễu Sinh Hương cười cười đắc ý.

“ Trúc công tử nhân duyên không tồi mà.”

” Cám ơn”

” Hừ.”

Lạc Vô Trần khinh thường hừ một tiếng.

” Khi danh đạo dự.” (tiếng lừa tên đối)

” A, khi danh đạo dự trên đời nhiều vô số kể, không ai là một người hoàn toàn quang minh chính đại. Huynh đài ngài chẳng lẽ không phải khi danh đạo dự sao ?”

” Ai, sao lại nói như thế.”

Rốt cuộc phát hiện không khí không ổn, Liễu Sinh Hương vội vàng hoà giải, y vẫn trông cậy thần tài này tiếp tục giúp mình.

” Ha ha ha, không sai, người hay ta đều đối gặt người.”

Lạc Vô Trần cười đến có chút khoa trương, giơ chén rượu trong tay lên.

” Đến, ta kính người một chén.”

” Ha hã, tuy ta cũng không uống rượu, nhưng một chén rượu của huynh đài sao lại có thể cự tuyệt ?”

Trúc Lục Sinh một ngụm uống cạn.

” Tại hạ nhìn vị diện mạo bất phàm, bởi vậy xin có lòng kết giao, không biết ý huynh đài thế nào ?”

” Đó là chuyện đương nhiên, ta họ Liễu, hắn họ Thủy, chúng ta đều là nhân sĩ Khai Phong.”

Cái vị thiếu khí phách nào đó khấn cấp khoe của, đương nhiên vẫn có một chút thường thức cơ bản.

”Nga, ra là Liễu huynh, Thủy huynh.”

Trúc Lục Sinh cười khiêm hòa hữu lễ.

”Khai Phong cách nơi này mấy ngàn dặm, nhị vị lặn lội đường xa đến đây, chắc hẳn cũng mệt mỏi phong trần, ta đại khái cũng có thể coi như chủ nhà, nếu có thể giúp đỡ, xin cứ việc nói.”

”Ân ! Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, chúng ta hiện tại chính là cái....”

”Không cần Trúc huynh quan tâm !”

Hung hăng liếc Liễu Sinh Hương, Lạc Vô Trần cười lạnh nói.

”Ngươi là chủ, ta là khách, chỉ cần không đuổi chúng ta đi liền vô cùng cảm kích.”

”Sao lại nói như vậy ?”

Trúc Lục Sinh vẫn bộ dáng thấy biến không sợ.

”Nếu nhị vị tạm thời không có chỗ để đi, có thể đến Phong Vân trang chúng ta tá túc vài ngày, trong võ lâm đồng minh, tất cả mọi người đều là huynh đệ.”

Lạc Vô Trần cười lạnh trong lòng, tá túc, là mượn cớ kiểm tra sao, phạm là nhân vật đáng nghi xuất hiện trên trần, sẽ được đích thân mời đến trang, trước kia người của mình cũng từng tới nơi này bí mật điều tra, cuối cùng đều biến mất vô tung vô ảnh, xem ra không phải không có lý do.

”Thật tốt quá, chúng ta hiện tại đi ngay đi.”

Liễu Sinh Hương kích động đứng lên, ăn cơm trưa miễn phí lại muốn được ăn dài hạn, có sao không chịu chứ ?

Chính xác, để ta coi thử rốt cuộc các ngươi có thủ đoạn gì, Lạc Vô Trần nở nụ cười, mục đích của hắn vốn là Phong Vân trang.

15. Chương 15

Ai là ngư ông, ai người đắc lợi.

Lạc Vấn Tâm là một người chậm chạp, chính hắn cũng cho rằng như vậy.

Như lúc này, hắn ngồi trong lòng một nam nhân, trong tâm vẫn lạnh, nhiệt độ thân thể cũng không thể làm tinh thần thỏa mãn, hắn rất chậm, rất chậm mới có thể cảm thấy khoái lạc, đúng vậy, khoái lạc muốn hủy diệt.

”Hahh... Nhanh chút nữa a...”

Hắn ôm cổ nam nhân, ra sức vặn vẹo vòng eo, có thể cảm giác rõ ràng thứ thô to của nam nhân tiến tiến xuất xuất trong cơ thể hắn.

‘Ba, ba, ba’

”Hah, bảo bối ngươi thật nhiệt tình.”

Nam nhân thở dốc thỏa mãn, thân thể *** mĩ giao hoan làm y chìm ngập trong hưởng thụ. Dồn sức chuyển người hắn, ép xuống dưới thân, hung hăng va chạm Lạc Vấn Tâm mãi cảm một chút, đến lúc hắn không ngừng thét chói tai.

Nam nhân hôn lên môi Lạc Vấn Tâm, dùng đầu lưỡi liếm láp mỗi tấc da thịt, thỏa thích trong suốt kéo lan ra, rộng thêm, ngay cả ở giữa họ.

”Lúc trước ngươi đã làm cùng bao nhiêu người ?”

Nụ cười nam nhân mang giọng điệu mỉa mai, cắn vành tai người dưới thân, nghe được tiếng rên rỉ thấp thấp, càng thêm cuồng dã.

” Người... Người là người khiến ta.... Khoái lạc nhất... Ah.. Nhanh... Nhanh chút...”

Câu nói dứt quãng càng gia tăng thêm khí tức *** mỹ trong phòng.

” Ha ha, cầu ta, ta cho ngươi giải phóng.”

Nam nhân bắt lấy chỗ yếu ớt của hắn, nhẹ nhàng bao bọc.

” Ngô... Xin ngươi...”

Lạc Vấn Tâm đột nhiên kẹp chặt hai chân, bất ngờ kích thích, nam nhân nhẩn nại đã lâu không kịp phòng ngự, rốt cuộc hét to mà xuất.

Trên giường một mảnh hỗn độn, Lạc Vấn Tâm miễn cưỡng ngã vào giường, hư vô nhìn màn sa mỏng, tựa hồ cái người vừa rồi cũng không phải là mình.

” Thế nào, thoải mái không ?”

Nam nhân ôm bả vai Lạc Vấn Tâm. Ý cười lan tràn trong đôi mắt lam nhạt.

” Đừng quên ngươi đã đáp ứng chuyện của ta.”

Lạc Vấn Tâm bỗng nhiên rất ác cảm, ác cảm đến độ muốn nôn, khoác áo đứng dậy, trên thân thể trắng nõn còn dấu vết kích tình.

” Sao, không bồi ta một trận nữa à ?”

Nam nhân vươn tay bắt lấy, tựa hồ ý còn chưa hết.

” Ngày mai chúng ta muốn tấn công Phong Vân trang hay bảo tồn chút thể lực hử, Da Luật Vương gia ?”

” Ha ha, ngươi không tin ta sao.”

Da Luật Sơn cười to.

” Bất quá chỉ là một cái tiểu trấn biên cương, sao có thể ngăn cản Liêu Quốc đại quân của ta ?”

” Nhưng chẳng phải các ngươi đã sớm đoán được rồi sao, dù sao nơi này còn có Phong Vân trang, đánh bại nó chính là chặt đứt mạch máu của võ lâm Trung Nguyên.”

” Ha ha ha, ngươi hiểu thì tốt, ta thích người lanh lẹ dứt khoát.”

” Như vậy, Vương gia xin hãy nghỉ ngơi.”

Đi ra khỏi phòng, Lạc Vấn Tâm hít vào một hơi thật dài, nháy mắt làm nguội xuống một chút kích động trong ***g ngực, lá thư còn bày ra trên đó : ngày tám tháng này, ngô khởi binh tới Diễn Phong Sơn.

Lạc Vấn Tâm nở nụ cười, ngươi còn tưởng rằng ta vẫn lệ thuộc vào ngươi sao ? Hiện tại, chúng ta nên coi xem ai là ngư ông, ai người đắc lợi.

Ánh nến ảm đạm, gió nơi này dường như còn mạnh hơn một chút. Bất quá, gã sẽ đoán nổi sao, trăm vạn hùng binh của y và Lạc Vấn Tâm đã tới cửa Phong Vân trang mất rồi.

16. Chương 16

Chuyện cũ của Da Luật Sơn

Ta gọi là Da Luật Sơn, là bát hoàng tử Liêu Quốc, sinh ra ở hoàng cung mây yêu sóng quý, chung quy vẫn không phải chuyện gì may mắn, chỉ ít ta vẫn cho rằng như vậy, nhưng ta cũng không phải người bị động, ngược lại, vì mẫu thân, ta từ trước đến nay thích quyền lực, cũng không phải bởi ta yêu nàng, mà cũng không thể không như vậy.

Mẫu thân đến từ một quốc gia xa xôi kì lạ, nơi đó con người da rất trắng, một số người trắng gần như trong suốt, nàng có một đôi đồng tử lam đậm, dáng người cao gầy, so với Hồ tộc nữ nhân càng thêm phong tình vạn chủng, phụ hoàng có lẽ chính là mê luyện đôi mắt của nàng, nhưng lại có rất nhiều người cho rằng đó là con mắt ác ma, vì rất hiếm gặp, ta sinh ra bị cho là điềm xấu.

Một đám người luôn luôn như vậy, chúng bịa đặt vu tội, lấy đau khổ của người khác làm thứ sinh tồn bản thân, ta hẳn là không biết cười, nhưng ta bây giờ hình như cũng là như vậy.

Phá hoại, phá hủy, khơi mào chiến tranh cùng hỗn loạn, chỉ để leo lên một chỗ rất cao.

Mẫu thân là người yếu đuối, tâm hồn nàng rất xa lạ, linh hồn không thuộc về thế giới chúng ta.

Tay chân bị dính đóng trên thập tự giá, cho đến khi máu tươi chảy cạn.

Ở đây, hoàng cung chính là thần thánh, yếu đuối chính là hủy diệt, cho nên ta cuối cùng nghĩ rằng nàng chính là một nữ nhân bị đóng đinh trên thập tự, dùng máu của mình thay chúng sinh chịu tội.

Khi ta thấy nam hài kia, vẫn là một nam hài, cho dù trên dung mạo đã có nét tang thương lão thành không hợp, nhưng hẳn dù sao cũng còn nhỏ, giống ta thời trai trẻ, đứng trên địa vị cao, bị ép phải trưởng thành.

Lạc Vấn Tâm, một con người thú vị.

Ánh mắt hắn rất quen thuộc, khiến ta nghĩ đến một người trong trí nhớ, cũng quật cường mà cô độc.

Lạc Vấn Tâm lại thâm trầm hơn rất nhiều.

Tại sao nhỉ...

Lại đột ngột nhớ tới rất nhiều chuyện.

Chúng ta chẳng qua chỉ lợi dụng lẫn nhau, ta phải giúp hắn nắm võ lâm Trung Nguyên trong tay, cũng là giúp mình mở mang bờ cõi.

Nhưng thật sự không đồng dạng.

Muốn có được hắn, hiểu rõ hắn.

Trong trí nhớ có một nữ tử yêu đến oanh oanh liệt liệt, nguyện ý đi theo ta đến chân trời góc biển.

Nhưng dù là người như vậy, vẫn không chết trong vòng tay ta.

Nàng đã nói nguyện vọng của mình “Sơn, nếu thiếp phải chết, chàng có thể ôm thiếp không?”

Chắc chắn là một người hoàn toàn bất đồng, tại sao tâm lại động, ta chán ghét loại cảm giác này, vì cảm giác này nên nữ nhân kia mới bị ta lợi dụng, bị ta vứt bỏ, bị chết vô giá trị.

Ha hả, chỉ lợi dụng sao, ta cười cười, thân thể hắn, ánh mắt hắn, ta đều muốn chiếm hữu.

” Vương gia, gia chủ mời ngài tới thư phòng, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Tỳ nữ ngược đầu lên, mang nét dịu dàng đặc thù của nữ tử Tổng quốc.

Rõ là một tên đại gia hỏa, thế này có tôn trọng ta không hả, còn muốn ta tự mình đến gặp người. Được thôi, dù sao trong cái quan hệ này, ta mới là bên chủ đạo.

17. Chương 17

Ài người chủ đạo mưu đồ của ai

Liễu Sinh Hương rất buồn chán, buồn chán đến độ muốn phát điên, Lạc Vô Trần không cho hắn chạm vào y.

Ngoài cửa sổ ánh trăng dày đặc, trong gian phòng ánh nến mịt mờ, đúng là thời gian phong hoa tuyết nguyệt cực hảo, nhưng mà, cái băng sơn thêm dầu gỗ kia lại một chút cũng không biết tình thú, vẫn từ trong phòng đuổi hẳn ra ngoài, đây không phải muốn leo lên đầu ông xã hay sao ?

Ai, đánh thì đánh không lại, cường cũng cường không được, tiểu tử này ranh như quỷ, mấy chiêu trước kia sớm đã vô dụng.

Ân, ma vương quả nhiên vẫn thượng không tốt, Liễu Sinh Hương lại cảm thán.

” Liễu Sinh Hương ?”

Thanh âm mát rượi, thật dễ nghe, khó có người đánh võ trầm lặng, Liễu Sinh Hương cười đáp lại.

” Ha hã, hoá ra là Trúc huynh !”

Ma vương không cho hắn nhìn, hắn ngắm mỹ nhân khác thay vậy.

” Sắc trời đã tối, Liễu huynh đang ở nơi này ngắm trăng sao ?”

” Hắc hắc hắc, cái đó, ánh trăng tròn chưa nào.”

Liễu Sinh Hương cười đến miễn cưỡng, làm thế nào cũng vẫn nghĩ đến chuyện trên giường, ngàn vạn lần đừng mất phong độ nha. (Mọi người la hét : người có phong độ sao?)

” Nếu Liễu huynh nhàm chán, sao không uống vài chén cùng ta nhỉ ?”

Bị đoán trúng tâm tư, Liễu Sinh Hương gượng cười đáp ứng.

” Trúc huynh hảo nhĩ hứng.”

Liễu Sinh Hương đột nhiên quay đầu lại, cảm thán không phải ma vương đang luyện công sao, phản ứng cấp tốc như vậy, chưa gì đã bay tới mất rồi.

Lạc Vô Trần đến gần, một tay giữ chặt thân người, Liễu Sinh Hương cũng không khỏi rung mình một cái, thật sự rất lạnh, thân thể y, băng lãnh như mới đi ra từ mùa đông.

” Ta uống cùng ngươi.”

Thanh âm cũng lạo rạo tuôn ra như tuyết vụn.

Có chút bất an, Lạc Vô Trần, y thật sự không có việc gì chứ ?

Nguyệt treo trên liễu, tửu hương ngập tràn, đôi khi có mấy tiếng côn trùng vo ve trong đình viện, Lạc Vô Trần lại một ly tiếp một ly, tựa hồ không hề quan sát cảnh đẹp xung quanh.

Lạnh, y rất lạnh, dù sao hỏa hậu không đủ, võ công như vậy lại quá mạnh, đang ở hang hổ mà lại phát tác hàn độc, thật quá buồn cười. Cần ấm áp, cần mê liệt, cần xem nhẹ cảm giác rét lạnh thấu triệt nội tâm triển miên kia.

” Thủy huynh, ngươi vẫn khỏe chứ, cần đại phu xem một chút không ?”

Thần sắc hơi lo lắng, Trúc Lạc Sinh biểu hiện quan tâm đúng lúc.

” Đa tạ! Không cần.”

Lạc Vô Trần tận lực ức chế không phát ra âm run, quay đầu nhìn Liễu Sinh Hương im lặng hiềm thấy.

” Ta có chút mệt mỏi, về phòng trước.”

Cố gắng đứng thẳng thân thể đã cứng ngắc đến độ gần như không thể cử động.

” Liễu Sinh Hương, cùng ta trở về phòng !”

“ Nga.”

Ngoan ngoãn lên tiếng, Liễu Sinh Hương mang khuôn mặt tươi cười, xoay người rời đi.

Nguyệt thanh, tửu hương, nhân tĩnh, đã có một thời gian rất dài, Trúc Lục Sinh nhàn nhã uống rượu, tâm tình không thoải mái, phảng phất như bị ai đánh.

” Họ là ai ?”

Một người nam nhân giẫm lên mặt đất đầy trăng đi đến, áo đen, tóc đen, đen đến độ không thấy nổi ánh trăng.

” Liễu Sinh Hương cùng Lạc Vô Trần.”

” Hừ, xem hắn còn chưa chết được, lại có can đảm chạy đến nơi đây.”

Nam nhân hừ lạnh, ngồi đối diện Trúc Lục Sinh, ánh trăng rớt cuộc chiếu ra mặt gã, Vô Lâm Minh chủ Vương Mộng Lâu.

” Người tính làm sao đây ?”

” Mọi thứ còn nhờ trang chủ quyết định.”

” Ta hỏi người tính làm sao.”

” Ta cho rằng người này không thể giết.”

” Tại sao ?”

” Kẻ địch, khi có thể trở thành bằng hữu chính là lúc hắn thất thế nhất.”

Vương Mộng Lâu mỉm cười, nam nhân này rất xuất sắc, nhưng khuyết điểm duy nhất lại chính là sự ưu tú thái quá của hắn.

18. Chương 18

Cho ta tình yêu của người.

” Bà xã....”

Liễu Sinh Hương dè dặt.

” Người sao rồi ?”

Rõ là lời vô nghĩa, Lạc Vô Trần ngã vào góc giường, rất lạnh, rét lạnh dâng lên từ trong cốt tủy khiến hắn không còn khí lực cử động.

Máu tươi, hân khát khao máu tươi, tại dòng chảy cuộn cuộn này, chỉ cần có một chút vô ý sẽ tan xương nát thịt, cho nên chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng hết thấy thống khổ.

Dường như không có điểm dừng, hắn trôi trong đại dương băng giá, không ai có thể cứu được.

Thanh âm Liễu Sinh Hương trong tai càng lúc càng xa, cái kẻ ngu ngốc này, là bị dọa rồi sao, vừa rồi không nên gọi y vào, sợ đau đớn và cô độc sẽ lấy mạng của mình, nên chỉ muốn có một người bên cạnh mà thôi.

Miễn cưỡng cười một cái, Lạc Vô Trần thở gấp nói.

” Người đi đi... Ta muốn... ở một mình một lát...”

Không có thanh âm, không có tiếng động, không, hắn là mình đã không nghe được, không cảm giác được nữa, Lạc Vô Trần nhắm mắt lại, phảng phất như nước biển tràn vào miệng mũi hắn, lại rót vào mỗi tắc da thịt chân lông.

Bầu trời màu gì nhỉ, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái vấn đề kỳ quái đó, xem, đó là ánh nắng, dương quang mỹ lệ, ấm áp, muốn có được, dù là một chút ấm áp, hắn nỗ lực cuộn thân thể, đúng như dự tính, ấm áp truyền tới, có chất lỏng ấm áp trượt xuống yết hầu, hòa tan băng cứng, hân thoải mái rên rỉ một tiếng, như tìm được nơi nương tựa, hân bình yên đi vào giấc ngủ trong lòng ngực đó.

Bỗng đứng tỉnh lại, Lạc Vô Trần phát hiện mình nằm trong ngực một người, người nọ dõi theo không hề chớp mắt, vừa rồi, ánh mắt y không phải trên đầu vô lại, giống như có ưu thương sâu không thấy đáy, khiến người ta đau lòng.

” Bà xã, người cuối cùng cũng tỉnh...”

Liễu Sinh Hương thở ra một hơi, vươn cánh tay cứng ngắc, thần tình mong đợi.

” Máu của ta uống được không ?”

Câu hỏi gì vậy, Lạc Vô Trần nháy mắt đỏ mặt, bất quá nếu không có nó, e rằng đêm nay hẳn thật sự rất khó vượt qua.

” Hắc hắc, cũng nói đại ân là có thể lấy thân báo đáp, bà xã, người ngoan chút được không...”

Mặt càng đỏ hơn, phát hiện mình vẫn bị y ôm, Lạc Vô Trần gấp rút quấn chăn lách vào trong giường.

” Ngủ !”

Đèn tắt, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở hai người, quái dị, thật sự rất quái dị.

Một lúc lâu sau, một bàn tay tiến vào ổ chăn của Lạc Vô Trần, không có phản kháng, tiếp tục, cái tay kia lại từ từ luồn vào áo lót, vẫn không có kháng cự, ha ha, lại tiếp tục, rốt cuộc mò tới hồng quả trước ngực, Liễu Sinh Hương dùng sức miết miết, cảm nhận người kia rõ ràng run rẩy, tiểu công vô lại đáng xấu hổ này rốt cuộc xóc chấn lên, leo lên người ma vương đáng thương có ý đồ báo ân nào đó.

” Ân... Ahh...”

Lạc Vô Trần rên rỉ ôm chặt người trên mình, cái kẻ thích mình, cái kẻ thật sự yêu mình.

Dưới ánh trăng trong trẻo, không có mưu mô, không có oán thù, lại không dám nghĩ tới loại cảm tình mình rất muốn thử, có thể làm hắn có được hạnh phúc hay không.

Ân oán gút mắt gì đó, quyền lợi danh dự gì đó, nhân sinh một đời, thật sự chỉ có thể theo đuổi những thứ này thôi sao.

Tâm Lạc Vô Trần dần dần ấm áp, hẳn muốn trả giá một lần.

Nụ hôn ôn nhu uyển chuyển của Liễu Sinh Hương rơi vào người hắn, giống như một ngọn lửa rất nhỏ hạ xuống một mầm móng trên người, mãi đến lúc lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Bảo bối, bảo bối của ta, người thật sự tin vào tình yêu sao, thế thì ta muốn cùng người một lần tin tưởng.

Rốt cuộc biết rõ cái gì gọi là kích tình quá độ, ngày hôm sau, Lạc Vô Trần thương tích đầy mình ghé sấp trên giường, xương cốt nhuyển nhừ, cái tên họ Liễu hỗn đản, có thể đập hư người khác như vậy thật sao ?

” Ha ha, thân thân, người cuối cùng cũng dậy.”

Tính từ hình dung ghê tởm từ miệng cái người vô liêm sỉ nào đó phun ra, nhưng lại rất thích hợp.

Liễu Sinh Hương băng băng phóng tới trước mặt Lạc Vô Trần, thơm một cái thật to làm phần thưởng, sau đó lại kéo chăn hắn ra.

” Người lại làm gì nữa ?”

Lạc Vô Trần hằm hằm giận dữ, mặt lại đỏ mặt rồi.

” Ai zui, bà xã đại nhân của ta, ta cũng không phải sắc lang, ta xoa bóp cho người thôi.”

Liễu Sinh Hương cười như đạo tặc.

” Hay lại muốn đến một lần nữa ? Người cũng phải quan tâm tới sức khỏe của ta chút chứ, buổi tối, ta chờ đến buổi tối, cái lúc hữu tâm hữu tình.”

” Cút !!!”

19. Chương 19

Chiến sự khơi mào

Bắc Tống năm đầu Chân Tông Cảnh Đức. Liêu Tiêu thái hậu cùng Thánh Tông tự mình dẫn đại quân xuống phía nam, xâm nhập biên giới nước Tống, binh đặt Thiên Châu, thẳng bức Bắc Tống đô thành Đông Kinh Biện Lương, vua và dân khiếp sợ, chủ chiến, chủ hòa hai phái ai giữ ý nấy, chưa ngã ngũ. Tống Chân Tông sợ địch, muốn theo kế bỏ chạy của Vương Khâm Nhược, Trần Nghiêu, dời đô trốn xuống phía nam. Tể tướng Quan Chuẩn ra sức sắp xếp chúng nghị, kiên trì chống cự, hợp lực thúc bách Chân Tông hoàng đế ngự giá thân chinh. Chân Tông miễn cưỡng tới Thiên Châu đốc chiến. Tống quân sĩ khí đại chấn kiên thủ thành trấn phía sau Liêu quân, lại đánh thắng trận dưới thành Thiên Châu, bắn chết Liêu đại tướng Tiểu Thất Lãm. Liêu sợ hai mặt thụ địch, đưa ra đàm phán hoà bình. Tống Chân Tông chủ nghị hòa, một mặt cầu an với cái cớ “Khuất kỷ an dân” cùng Liêu ký kết hòa ước, Tống hàng năm thâu Liêu mười vạn lượng, hai mươi vạn lụa. Sử gọi “Thiên uyên chi minh”.

Phong Vân Trấn nằm ở giao giới Tống Liêu lưỡng quốc, là trọng trấn quân sự lân cận Nhạn Môn Quan. Trung Nguyên thương mại dày đặc, buôn bán hưng thịnh, đồng thời, Phong Vân trang trên Phong Vân Trấn là nơi giang hồ chí sĩ ái quốc quần tụ, vị trí chiến lược quan trọng, binh gia tranh chấp. Lúc này, cách “Thiên uyên chi minh” đã trăm năm, nhưng quốc hoạn ngày một trầm trọng, biên quan không yên, Phong Vân trang với thực lực, nhiều lần đánh đuổi Liêu Quốc tiến công, giang hồ ai ai với sơn trang cũng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Lô Lương đánh một cái ngáp thật to, đêm nay đến phiên gã trực đêm, thay một bài gỗ lim, gã dựa vào khung cửa tiếp tục ngủ gật, ban ngày uống không ít rượu, đầu vẫn còn nặng nề.

Trong bụi cỏ có tiếng côn trùng kêu vang, chít chít chu chu, trời sáng nhanh đi, để mau về ngủ một giấc, Lô Lương nâng mí mắt, bỗng nhiên bóng đen xuất hiện làm gã ý say tiêu mất, nhưng còn chưa kịp kinh hô, đã có một cái gì đó lạnh lẽo cắt qua yết hầu gã, ngay cả một tiếng rên cũng không kêu được.

Hắc y nhân, mấy trăm hắc y nhân từ trong lùm cây thoát ra, cước bộ họ rất nhẹ, giết người sạch sẽ mà linh hoạt, từ thân hình nhanh nhẹn đó có thể thấy mỗi người đều là cao thủ cực đỉnh, vô thanh vô tức tiến vào trong tường, nháy mắt tán ra tứ phía, họ là muốn đi đâu đây, chẳng lẽ trong Phong Vân trang có người tiếp ứng họ ?

Nhanh chóng, Bắc viện truyền đến một trận kinh hô.

” Cháy, lương thảo đều cháy rồi!”

Đông viện cước bộ hỗn loạn, cửa sau bị chặn lại.

” Có thích khách! Có thích khách!”

Trong ánh lửa đầy trời, mọi người đều lao ra khỏi phòng, nhưng đường ra đã bị chắn, đại hỏa bao phủ trang ngoại, còn có tầng tầng giáp binh hùng mạnh, chỉ cần có người đi ra, không phải bị chết cháy cũng bị bắn thành con nhím.

Lạc Vấn Tâm đang làm gì, hần chắc đang cười đây, cười đến xán lạn ở trận trước mặt, bắt quá, cười sảng lảng nhất chính là Da Luật Sơn, y mặc ngân giáp, thái dương sơ sinh chiếu soi tương lai rực rỡ, lại là một thắng lợi, y thích cảm giác là người chiến thắng, cao cao tại thượng, tự cao tự đại.

” Lạc Vấn Tâm, người xem mưu kế của ta thế nào ?”

Nam nhân nhìn hai gò má gầy gầy của Lạc Vấn Tâm, cái chột lóe trên khuôn mặt là gì ? Khinh miệt? Khinh bỉ? Hay cao hứng, thất vọng ?

” Phong Vân trang sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.”

Lạc Vấn Tâm trầm trầm nói.

” Chúng sẽ nhanh xuất hiện thôi.”

” Nga?”

” Chủ lực của Phong Vân trang.”

Như để đáp lại hấn, bốn phía núi thoáng chốc vang lên tiếng đánh chiêng trống rung trời.

” Thề giết Liêu tặc, huyết tẩy quốc nhục, thề giết Liêu tặc, huyết tẩy quốc nhục...”

Tiếng hô đoàn kết một lòng, vang vọng phía chân trời, Liêu binh vây công không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh hoàng khiếp sợ.

Đội ngũ trên núi từ từ xiết lại, dần hình thành một vòng vây.

Đội ngũ Phong Vân trang chỉnh tề đứng cảm, trong đó có rất nhiều giang hồ nhân sĩ mới tới gần đây. Có thể đoàn kết lại các giang hồ mãng hấn chuyện ta ta làm, đích thực không phải chuyện dễ, Lạc Vấn Tâm cười cười, trận chiến ta sở liệu hôm nay xem ra không tốt lắm, gã đã biết ta muốn phản gã sao, cũng được, đây là lúc nên giải quyết hết.

20. Chương 20

Ta sẽ hộ người chu toàn...

Nhìn Liễu Sinh Hương cười đến hết sức gian tà, trong đầu chắc chắn lại nghĩ đến chuyện tốt tối hôm qua. Lạc Vô Trần chuyển lưng, mặt đỏt nóng bỏng, y vô sỉ, vô lại, đùa giỡn với đời, tại sao lại làm tâm mình càng lúc càng động ? Đáng ghét, đây là đạo lý gì ? (Tiểu Biên: hắc hắc hắc, đây đương nhiên không phải do người định.)

” Xem ra bắt đầu rồi!”

Liễu Sinh Hương cẩn thận lau người cho Lạc Vô Trần, nói đến vân đạm phong thanh.

Chú ý tới động tĩnh càng lúc càng lớn ngoài cửa, Lạc Vô Trần cũng phản ứng kịp, chiến tranh, cuộc chiến sinh tử giữa Phong Vân trang cùng Diễn Phong trang đã bắt đầu sao.

” Người tại sao không chạy ?”

Lạc Vô Trần hỏi, người hấn lo lắng là Liễu Sinh Hương.

” Ha ha, nếu muốn chạy trốn, lúc trước sẽ không vào đây ở.”

” Ta không nghĩ lại nhanh như vậy.”

Lạc Vô Trần có chút hối hận, có lẽ lúc mới bắt đầu, họ không nên đi chung một đường.

” Người không sợ sao ?”

Ngẩng đầu nhìn con người của hấn, đôi mắt đen như mực của Liễu Sinh Hương lóe lên chút thần nhiên sủng nịch, tâm tư của y lại không đặt vào trận chiến này sao ?

” Sợ.”

Liễu Sinh Hương bỗng nhiên ôm chặt hấn.

” Ta sợ mất đi người.”

Bộ dáng trầm ổn, cô đọng, vô hữu vô vị, rốt cuộc đâu mới chính là Liễu Sinh Hương thật sự.

” Chiến tranh bắt đầu, hiện tại chúng ta ra ngoài chỉ trở thành bia bắn.”

Thanh tuyến Liễu Sinh Hương vẫn trầm thấp.

” Bất quá, ta sẽ hộ người chu toàn.”

Ta sẽ hộ người chu toàn, hộ người chu toàn. Cái thanh âm quanh quẩn trong đầu tựa như tiếng vọng, lâu đến phảng phất như qua một thế kỷ. Lạc Vô Trần cảm thấy sống mũi hơi cay cay, đáng ghét, mình lại muốn khóc.

” Đi thôi.”

Liễu Sinh Hương cười cười, tràn đầy tự tin.

” Ta là ông xã của ma vương đại nhân lãnh huyết vô tình, mị lực vô song, võ công vô địch, đương nhiên lợi hại hơn. Ha ha ha ha...”

Ngoài cửa, đại hỏa Bắc viện đã lan tràn đến sương phòng, Liễu Sinh Hương ôm chặt Lạc Vô Trần chạy ra ngoài, nói chính xác, phải là Lạc Vô Trần phi lên không, dưới tay còn mang theo một mỹ nhân kinh hoàng.

” Oa oa oa...”

Liễu Sinh Hương hoa dung thất sắc, ôm chặt thắt lưng kiên cố của Lạc Vô Trần.

” Ta, ta, ta sợ độ cao...”

Đứng ở chỗ khuất gió, Lạc Vô Trần lạnh lùng nói.

” Vừa rồi ta đại khái xem xét một chút, Lạc Vãn Tâm cùng người Võ Lâm Minh cũng đã ở bên ngoài, xem ra, họ đã sớm biết thôn trang này sẽ bị công kích.”

” Ách... Họ có chuyện gì mà chặn chúng ta?”

Kéo kéo tay áo Lạc Vô Trần, Liễu Sinh Hương chỉ vào một đám người đột ngột thoát ra trước mặt.

” Chúng ta đụng phải phiền toái.”

Lạc Vô Trần cười lạnh.

” A, là đặc biệt đến đối phó ta sao? Lạc Vãn Tâm lại cẩn thận thế.”

” Chủ nhân muốn mời ngài trở về, nếu ngài ngoan ngoãn theo chúng ta đi, cái gì cũng dễ bàn.”

Hắc y nhân cầm đầu uy hiếp, trên khuôn mặt tựa như đầu gỗ không chút biểu tình.

” Hừ, các người còn đem ta để vào mắt không ?”

Lạc Vô Trần tức giận. Đệ đệ cướp đi mọi thứ của mình, hiện tại còn muốn tiếp tục nhục mạ hắn sao ?

” Xin thứ cho chúng ta vô lễ.”

Hắc y nhân ra hiệu, hơn mười cao thủ đồng loạt tiến lên.

Thoáng chốc, cát bay đá chạy, cuồng phong đầy trời, một đám người đánh kịch liệt quên tên quên tuổi, thể lửa xung quanh lại càng lúc càng lớn, Liễu Sinh Hương lo lắng nhìn họ, tay trái dưới ống tay áo vận khởi một chữ quyết, ngọn lửa tức khắc dừng lại, ngay cả khói đặc cũng không thể xâm nhập, nhưng người tham chiến quá mức chuyên tâm, lại không ai phát hiện.

Lạc Vô Trần cũng là thủ lĩnh ma đạo, võ công đương nhiên cao thâm, nhưng mười mấy người này cũng là cao thủ nhất nhì Diễn Phong Sơn, lại cực quen thuộc với võ công của Lạc Vô Trần, làm hắn nhất thời lâm vào khổ chiến, dù bản thân thời kì cường thịnh, muốn một mình thắng họ cũng đặc biệt khó khăn. Hiện giờ vết thương cũ chưa lành, lại càng không phải đối thủ.

Mắt Lạc Vô Trần càng mờ mịt, cái bóng đáng đứng trong đám người có đang nhìn hắn hay không ? Nếu mình chết đi, y sẽ như thế nào ?

Phân tâm, trên vai lập tức trúng một kiếm, máu giọt giọt chảy ra, lại không cảm giác được đau đớn, tiếp tục khua kiếm chém giết, cũng đã kinh loạn đến không thành đao pháp.

Nhất định phải thắng, nhất định phải còn sống đưa y thoát khỏi nơi này!

Lạc Vô Trần nghĩ nghĩ, từng mảng bạch sắc lại cuốn quét ý chí hắn, chỉ có thanh âm mờ mịt, xuyên qua đám người như xé rách, một khối thân thể ngã trên người hắn, có chất lỏng nhầy nhầy dính dính tích ở trên mặt, là máu sao ? Là máu của hắn ?

21. Chương 21

Ai yêu chiến tranh, ai tâm mệt mỏi.

” Lạc Vấn Tâm, người làm nhiều điều bất nghĩa, cấu kết ngoại tặc, hôm nay chúng ta liền biểu dương chính nghĩa, vì vô lâm trừ hại!”

Đám người tản ra, Võ Lâm Minh chủ Vương Mộng Lâu y sam phần phật, hàn khí bức người trên khuôn mặt lạnh lùng, gã là đại diện chính nghĩa, cũng là người trù tính hành động lần này, gã biết rõ, trong Phong Vân trang có nội ứng của Diễn Phong Sơn, muốn giành được thắng lợi, Phong Vân trang có gì không dám bỏ.

Trúc Lục Sinh đứng bên cạnh, từ lúc bắt đầu, vẻ mặt của y cũng rất bình lặng, bình lặng đến ngay cả một chút hưng phấn cũng không cảm giác được, Vương Mộng Lâu mỉm cười, người này, nguy hiểm mà giả dối, nhưng y còn chưa là địch thủ của mình. Tựa như chính y nói, địch nhân có thể lợi dụng.

Lạc Vấn Tâm không nhìn bất luận kẻ nào, hắn chỉ nhìn Phong Vân trang đại hỏa thảm liệt, trong nháy mắt thất thần, vừa rồi nếu hắn không nhìn lầm, trong đại hỏa tựa hồ có một vòng tròn, nơi đó không có khói bụi lửa đốt, thật giống như không gian bị ngưng trệ, ngưng trệ sao ? Lạc Vấn Tâm tự hỏi, nếu có kẻ có sức mạnh này, như vậy người nọ chắc chắn không phải nhân loại!

” Hừ!”

Da Luật Sơn cười lạnh.

” Người cho rằng Liêu Quốc đại quân ta dễ dàng bị các người đả bại như vậy?”

Vung tay lên, trống trận ầm ầm, càng truyền càng xa như tiếp sức.

” Ta, Liêu Quốc tám vạn đại quân một tiếng tiến mở Nhận Môn Quan, hiện tại các người còn có thể đuổi được sao ?”

Mục đích của Da Luật Sơn, ngay từ đầu không phải Phong Vân trang!

Cái y muốn hủy diệt là phòng tuyến quan trọng nhất của Tổng quốc.

” Chiến tranh bắt đầu, sống hay chết liền xem bản lĩnh của chúng ta thế nào.”

Da Luật Sơn cười đến vân đạm phong khinh, y muốn coi xem, Phong Vân trang có thể cho mình kích thích mới mẻ hay không.

Trong đám người dần có tiếng ồn ào, giang hồ nhân sĩ luôn thiếu kiên nhẫn.

Vương Mộng Lâu vẫn tràn đầy tự tin, gã lộ ra một nụ cười của người thắng.

” Người hắn đã nghe một câu danh ngôn của người Hán, bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước hết phải bắt tướng, người nếu đã đến đây, chúng ta chỉ cần đánh bại người, đem đầu của người treo trên cửa thành, Liêu quân tự khắc tan vỡ.”

Lợi hại, nói trúng tim đen, lời Vương Mộng Lâu giống như ngòi lửa, nháy mắt nhen nhóm sĩ khí Tổng nhân.

” Hảo, ta rất vui!”

Da Luật Sơn cười thông dong, đôi mắt lam nhạt trở nên thâm thúy nồng đặc, như khai mở bản tính khát máu.

Lạc Vấn Tâm vẫn trầm lặng, giống như tâm tư căn bản không đặt ở trận chiến này, mãi đến lúc tiếng chém giết đầy trời, giáo kích tương giao, một đám người đôi mắt thẩu đỏ đầy dưng cùng một chỗ, cầm đầu chính là Da Luật Sơn cuồng ngạo. Chỉ là, ánh mắt y màu lam, tựa như bắc nển trong đêm tối, sắc lam quỷ dị.

Chiến tranh, đây là chiến tranh sao, máu kẻ khác nhuộm trên kiếm đao ngân bạch, lại dùng máu mình nhuộm hồng đại địa dưới chân, liên tục lặp đi lặp lại. Lạc Vấn Tâm khinh thường, đúng vậy, rất khinh thường, nhưng hắn lại là vai chính của trận chiến này.

Kiểm, đỏ thắm hẹp dài, Da Luật Sơn cười liếm liếm máu trên mặt, mỹ vị. Lơ dang giữa đám người thấy được Lạc Vãn Tâm, hẳn được tử sĩ của mình bao bọc chung quanh, an toàn đến không thể an toàn hơn, rõ là một người không thú vị.

Vương Mộng Lâu cũng không chùn lại, Da Luật Sơn, một con quỷ chiến tranh khát máu, không theo con đường võ công biến hóa, chỉ tàn nhẫn tinh chuẩn như yêu ma được trường kỳ huấn luyện trên chiến trường, so với các loại võ công giang hồ nhiều vô số kể, võ công y lại chỉ có hung độc, hung độc đập địch nhân vào trong chỗ chết.

Trận chiến này, thành bại dễ biến, ai thắng ai thua, căn bản khó kết luận, nhưng Vương Mộng Lâu phải thắng, Nhậm Môn Quan chỉ sợ đều là một mảnh biển lửa hoang tàn, la giết rần trời. Gã cần tốc độ, chiến tranh tốc chiến tốc thắng, rồi thừa thắng xông lên, với cái này mới có thể quyết định thắng lợi. Da Luật Sơn chỉ muốn kích thích, chỉ muốn chậm rãi nhăm nháp nỗi sợ hãi cùng sự sốt ruột của họ, địch nhân không chút hoang mang, mình lại càng dễ dàng trận cước tự loạn.

Một đám người Vương Mộng Lâu là hào kiệt trên giang hồ, tự nhận võ công ưu việt, nhưng đã dây dưa hơn nửa canh giờ, người mình không chút chiếm được lợi thế, nhìn kỹ trong Liêu quân lại có không ít kẻ lão luyện, võ công âm độc tàn nhẫn, thường hay một địch ba, chúng là người của Diễn Phong sơn trang.

Lạc Vãn Tâm dốc toàn lực xuất động, để người của mình xen lẫn trong Liêu quân, khiến Tổng nhân lơ là, đại quân Da Luật Sơn thì đột kích Nhậm Môn Quan bốn phía.

Thắng bại khó phân, tà dương đỏ máu chiếu sáng đám người phía chân trời, chiến tranh lưỡng bại câu thương khi nào mới có thể kết thúc ? Lạc Vãn Tâm một chưởng đánh bay địch nhân gần người, khoe mắt lại có chút mệt mỏi không che giấu được, quá mệt, là tâm mệt mỏi sao.

22. Chương 22

Tình yêu của chúng ta

Mùi củi khô dần dần tràn ngập chớp mũi, Lạc Vô Trần giật giật thân mình, mới phát hiện mình đặt người trong một sải phòng, ánh nắng nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt thấm vào, càng có vẻ mờ tối ẩm ướt.

” Người tỉnh ?”

Thanh âm quen thuộc, Liễu Sinh Hương chưa chết!

Lạc Vô Trần vội vàng tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, mãi đến lúc hai mắt bị một bàn tay mềm mại phủ lên.

” Không nên nhìn, ta rất dọa người!”

Rất dọa người! Tại sao ? Là vì bị thương sao ? Y sao lại bị thương ? Y trời gà không chặt, sao có thể cứu được mình từ trong tay những người đó ?

Cảm thấy tâm lại rối loạn, Lạc Vô Trần nhắm mắt lại.

” Hảo, ta sẽ không nhìn người, nói cho ta biết, người làm thế nào chạy ra được ?”

Không có trả lời, yên tĩnh giống như nơi này chỉ có một mình hắn.

Thật lâu sau, cảm thấy một mảnh môi ôn nhuận dừng trên mặt, Lạc Vô Trần thở dài trong lòng, hoàn hảo, y không biến mất, tại sao vừa rồi lại lẹ lẹ lung tung y mất tích.

Liễu Sinh Hương hôn rất ôn nhu, ôn nhu trần trọc triền miên, trong nụ hôn sắp ngạt thở, Liễu Sinh Hương thì thầm nói.

” Ta không muốn rời khỏi người, không bao giờ muốn nữa.”

Chỉ là, thanh âm biến mất trong dây dưa, ai cũng không nghe được.

Tay theo cổ áo trượt vào, xương quai xanh nổi lên, làn da bóng loáng tinh tế, và cả linh hồn run rẩy dưới da thịt, Liễu Sinh Hương đều có thể cảm giác được rõ ràng. Họ đều đang sợ hãi, sợ đột ngột mất đi, sợ mộng đẹp mau vỡ. Từng là kẻ vô sở vô vị, nhưng trò chơi này càng diễn càng sâu, càng diễn càng thật, y đã không thể buông tay.

” Ân...”

Rên rỉ trầm trầm, trong gian phòng hôn ám rõ ràng mà nóng rực, cảm nhận được khát vọng của Lạc Vô Trần. Liễu Sinh Hương theo cái cổ màu nâu khỏe mạnh hướng xuống, ngậm lấy khóa hồng quả, lại dùng tay tinh tế vuốt ve bên kia, giống như đối đãi đồ sứ tinh mỹ, luyện tiếc thả tay.

Tay Lạc Vô Trần chưa tiến vào tóc Liễu Sinh Hương, đã thấy khoái cảm như điện giật. Thiêu đốt đi, đốt hết mọi thứ, để hân cùng người trước mặt trầm luân mãi mãi.

” Từ bỏ báo thù, được không...”

Thanh âm như thổi miên từ từ vang lên trên đỉnh đầu.

” Hảo...”

Thật ra sớm đã nghĩ rồi, Lạc Vô Trần trả lời rõ ràng đơn giản.

” A, ta thật sự ngốc...”

Liễu Sinh Hương nở nụ cười, dùng một chiếc khăn lụa che mắt Lạc Vô Trần, rất ngốc, rõ là một phương pháp mất nhiều hơn được, chỉ vì để hân từ bỏ báo thù, tự mình chủ trương cùng hân vào Phong Vân trang, muốn làm hân hiểu được, cũng muốn để mình biết được, lợi ích, báo thù, còn bản thân mình nữa, rốt cuộc cái nào trong lòng Lạc Vô Trần là quan trọng nhất.

Nhưng hiện tại đã biết, hình như còn chưa quá muộn, chỉ cần hân là của mình, cái gì cũng không trễ. Liễu Sinh Hương cười đến hạnh phúc, đây là lần đầu tiên y cười hạnh phúc.

” A, dừng...”

Bỗng dưng cảm thấy dự vọng của mình bị cái gì đó ẩm ẩm, ướt ướt, trơn trơn vậy bọc, Lạc Vô Trần cong mạnh người muốn thấy người kia, lại bị y ôn nhu đè lại.

Nhẹ liềm lấp phân thân người dưới thân mình, Liễu Sinh Hương nỗ lực nuốt nuốt, đầu lưỡi quét qua mạch máu rất nhỏ, tinh tế treu đùa ở đỉnh, cái thân mình run rẩy này, bất cứ lúc nào cũng đáng yêu như vậy.

Khoái cảm đánh úp lại tựa đại dương cuộn cuộn, Lạc Vô Trần cuối cùng thét chói tai bắn trong miệng y, không dám nhìn, không dám tin Liễu Sinh Hương lại vì hân làm vậy, hết thấy vừa rồi, mơ hồ đến không chân thật.

” Bảo bối, đây là hương vị của người...”

Nụ hôn lại vừa rơi xuống, miệng Liễu Sinh Hương còn giữ cái gì đó của mình, ngậm lại cũng cảm thấy quý dị, Lạc Vô Trần không thể nào cự tuyệt, động tác y càng lúc càng cuồng dã, cuồng dã tựa như muốn đem mình xé rách, cho đến lúc cái vật rắn thẳng cứng đột nhiên xỏ xuyên thân thể, Lạc Vô Trần ôm sát cổ Liễu Sinh Hương, khóc lóc, khóc trong ngực cái nam nhân này.

Đau đớn, đem thêm từng đợt khoái cảm, in thật sâu ở trên thân, cũng ấn mạnh vào linh hồn, có thể bất ly bất biệt như vậy suốt cả đời không, Lạc Vô Trần suy nghĩ. Thân thể nóng rực thiêu đốt tất cả lý trí, khi bọn hân leo lên được đỉnh khoái lạc, Lạc Vô Trần vươn tay xốc lụa che trên mặt lên, cái người hân yêu, cái người hân mê luyện, đang có biểu tình gì?

Trắng, trắng bạc phơ, Liễu Sinh Hương đầu đầy tóc trắng, trong mắt y ôn nhu nhiều hơn cuồng dã, đau thương nhiều hơn khoái lạc, hạnh phúc nhiều hơn tất cả.

23. Chương 23

Thần thoại rất xa xưa

Tóc bạc sinh, tình cũng chuyển nồng, chỉ hận trước đây không chịu giữ lấy, như nước chảy khó quay trở lại. Nhẹ tay khẽ vuốt tóc trắng, mảnh mai như tuyết, khuôn mặt Liễu Sinh Hương mang bi thương nhạt nhạt.

” Làm người sợ sao!”

Lạc Vô Trần nhìn y, trầm lặng, cũng đau lòng, đứng dậy ôm lấy thân ảnh cô đơn, cổ họng bỗng nghẹn ngào.

” Không phải sợ, ta ở đây.”

Lạc Vô Trần trầm trầm nói, Liễu Sinh Hương đột nhiên chấn động, đúng vậy, kẻ sợ hãi nhất chính là y, sợ mất đi, sợ Lạc Vô Trần rời khỏi, sợ hãi ngày mai chưa biết đến.

” Tất cả đều vì ta sao ?”

Lạc Vô Trần hỏi.

Tiếc thương, đau đớn, từng đợt từng đợt, Liễu Sinh Hương cười, nụ cười ôn nhu, đậm đậm, y nói.

” Đúng vậy, vì người, cái gì cũng đáng giá.”

” Nếu vì ta mà biến thành như vậy, ta thà rằng người chưa từng yêu ta!”

” Không, không thể không yêu, ngoại trừ yêu ra, ta còn lại điều gì nữa ?”

Không yêu, quả thật không còn gì cả.

” Nói cho ta biết.”

Lạc Vô Trần tựa vào ngực y.

” Người là gì ?”

Sớm đã bị phát hiện sao, Liễu Sinh Hương thở dài.

” Có lẽ trên đời này không ai lại tin chuyện cũ của ta.”

” Ta tin, chỉ cần người nói chính là sự thật, ta đều tin.”

Gió xuyên qua sài phòng phả vào, hơi lạnh hơi rét.

Đó là bao nhiêu năm trước nhỉ, Liễu Sinh Hương nhỏ tuổi thích nhìn thái dương dưới ánh mặt trời, nhìn rất lâu, thể giới liền biến thành một mảnh bạch sắc, trắng đến chói mắt, dù sao đây cũng là dương quang thuần trắng, không chút tạp ô, thanh sạch làm nó cảm thấy không nhiễm một hạt bụi, bầu trời vĩnh viễn đều tràn ngập sức mạnh quang minh thể này hay sao ?

Bang!

Thanh âm đình tai nhức óc, thiên địa dị biến.

Người ta sợ hãi chạy khỏi nơi nổ phá, không ai nhớ tới Liễu Sinh Hương, nó chỉ là một hải tử không ai cần, trong cái thôn này, Liễu Sinh Hương lớn lên tựa như không khí, hiện tại nếu cũng biến mất tựa như không khí, ai sẽ lại chú ý tới đây ?

Nhưng Liễu Sinh Hương không biến mất, nó bị đánh bay đến trong bụi cỏ, nhân thần còn chưa hoàn hồn từ trong mảnh bạch quang kia, nó không biết nơi này chỉ còn lại có một mình mình, một nhân loại bình thường.

” Ha ha ha ha, người cho là người giết được ta sao ?”

Thanh âm nam tử cuồng ngạo tà mị nói không nên lời.

” Huyết Ma, uy nghiêm thiên đình không chấp nhận được tội của người!”

Vẫn là giọng nói nam nhân, nhưng thanh lãnh xuất trần, thiên đình ? Nó gặp thần tiên ? Liễu Sinh Hương dụi mắt, không thể tin được, trước mặt xuất hiện thân ảnh hai nam nhân.

Bên trái, hồng y như máu, tóc đỏ tung bay, ánh lửa bắt đầu khởi động trong con ngươi đỏ thẫm. Trên trán có hỏa diễm vân văn tựa như không ngừng bùng cháy.

Bên phải, y sam xanh nhạt, đôi mắt nhạt nhạt, mọi thứ đều đạm nhạt, lại có một tầng hào quang không thể thấy, sâu thẳm mà thanh lãnh, thúy bích giữa trán lại không rõ hình dạng.

Thần, ma, đây là thần ma đại chiến sao, truyền thuyết, thần thoại trong nháy mắt biến thành sự thật. Liễu Sinh Hương muốn chạy trốn, thân thể lại như bị đóng đinh trên đất, không thể ly khai.

” Nguyệt Dương quân, người sự thật muốn cùng ta đối địch ?”

Huyết Ma hơi khép mắt, cười quỷ dị.

” Người làm càn làm bậy, khiến thiên hạ sinh linh đồ thán, ta nhất định phải tiêu diệt người!”

Không nói thừa, Nguyệt Dương quân rút trường kiếm ra, trường kiếm thanh sắc hàn quang rét lạnh, lá cây quanh thân nháy mắt biến thành bụi phấn.

” Hừ.”

Huyết Ma hung hăng trừng mắt nhìn hắn, gơ tay, hỏa diễm nổi lên.

” Hảo, ta lại muốn xem Nguyệt Dương quân thiên đế cũng phải kính sợ ba phần rớt cuộc có gì lợi hại.”

24. Chương 24

Nhân danh ngô, giết thần...

Thần, đứng đầu thiên địa. Cùng thiên địa cộng sinh, sáng tạo và hủy diệt.

Nguyệt Dương thiên quân sắc mặt thanh lãnh, hắn không biểu tình gì, dù kiếm phong lãnh lệ đã thổi quét không khí bốn phía, dù Huyết Ma đã tan tác như vậy, trận chiến này tựa như tiểu hài tử đánh với đại nhân, không gì bất trắc.

Liễu Sinh Hương ngẩng ra trong bụi cỏ, nó căn bản không thấy chiêu thức của người áo xanh, một chút cũng không thấy, trên cổ Huyết Ma đã thêm một thanh kiếm, kiếm của Nguyệt Dương quân.

” Ta đã nói ta phải tiêu diệt người.”

Mũi kiếm Nguyệt Dương quân chĩa xéo, một giọt máu tươi lăn xuống, giống như hỏa diễm thiêu đốt.

” Nguyệt Dương ta hận người.”

Ánh mắt Huyết Ma nháy mắt u ám, cũng nháy mắt bốc lên hỏa diễm bọc quanh hai người, oanh liệt như muốn đem thiên địa thiêu hủy.

” Hừ.”

Nụ cười thanh lãnh cắt qua ngọn lửa, liệt diễm huyết hồng nháy mắt biến thành màu xanh, trong hỏa diễm xanh xanh trong suốt, có thể thấy bóng dáng một kẻ đầu người thân rắn, Nguyệt Dương quân tức giận, lông mày lãnh đạm cau lại, hắn là hậu duệ của Nữ Oa tộc, là bộ tộc sáng lập thiên địa, quyền uy của hắn bất dung khiêu khích.

Liễu Sinh Hương cuộn một góc, sức mạnh thần ma không phải thứ phạm nhân nho nhỏ như nó có khả năng chịu đựng, chốc lát nữa đây, nó sẽ bị sức mạnh mãnh liệt này ép tới hồn phi phách tán.

Trong con ngươi sâu thẳm của Huyết Ma hiện chút hoa quang.

” Nguyệt Dương, người vẫn còn nghĩ vậy ?”

Đồng tử Nguyệt Dương quân nháy mắt phóng đại, đuôi rắn đong đưa một trận, kiếm trong tay đâm gấp.

Máu tươi vẽ ra một đạo vòng cung duyên dáng ở không trung, còn có một thanh kiếm, lưỡi kiếm xanh nhạt yếu ớt lóe lục quang, cuối cùng rơi trong bụi cỏ. Rơi xuống trước mặt Liễu Sinh Hương gần như sắp chết.

” Tiểu quý...”

Thanh âm yếu ớt, là Huyết Ma.

Cổ sức mở mắt ra, trước mặt là hai bóng người dây dưa cùng một chỗ. Huyết Ma ôm Nguyệt Dương, hỏa diễm hừng hực cháy trên thanh y, Huyết Ma lại dần dần kết thành băng, là sức mạnh đảo ngược sao ?

” Nếu ngươi muốn sống... Dùng thanh kiếm kia... Giết hắn!”

Giết hắn, giết thần!

” Sinh mệnh, tài phú, địa vị, ta đều có thể cho ngươi... Chỉ cần ngươi giết thần!”

Sinh mệnh, tài phú, địa vị, những điều phàm nhân mơ ước, nó, Liễu Sinh Hương bị người ruồng bỏ có thể dễ dàng đạt được.

” Cho nên ngươi giết thần ?”

Lạc Vô Trần hỏi.

” Đúng vậy.”

” Vậy sau đó thế nào ?”

” Giết thần, ta chiếm được sức mạnh của thần.”

” Sức mạnh ? Thần lực ?”

Lạc Vô Trần không thể tin, phàm nhân lại có thể có được sức mạnh của thần.

” Ngươi đoán rất đúng, sức mạnh thần linh không phải thứ phàm nhân có thể có được, Huyết Ma không nuốt lời, hắn phong ấn sức mạnh cho ta, nhưng cũng đủ để ta trường sinh bất tử.”

” Trường sinh bất tử...”

Lạc Vô Trần thì thào nói.

” Ngươi không phải phàm nhân, cũng không phải thần tiên, vậy... Ngươi là cái gì ?”

” A... Cô hồn dã quỷ chăng.”

Liễu Sinh Hương cười đến chua xót.

” Ta còn có một sức mạnh, ngưng trệ không gian. Ngày đó, một chiêu Huyết Ma cấp bại cho Nguyệt Dương, chính là sức mạnh này.”

Lạc Vô Trần đột ngột hiểu được, hắn đã hoàn toàn hiểu được. Tóc Liễu Sinh Hương trắng, không phải không có nguyên nhân.

” Do sử dụng thần lực, linh hồn ngươi suy yếu nghiêm trọng, khi yếu đến một mức độ nào đó, ngươi sẽ...”

Lạc Vô Trần không dám nói, hắn sợ hãi lời nói ra, sợ hãi chữ này.

” Tan thành khói bụi.”

Liễu Sinh Hương nói rất nhẹ, nhẹ đến dễ vỡ.

Nhân danh ngô, giết thần!

Liễu Sinh Hương suy nghĩ, nếu lúc trước không giết thần, sẽ là kết quả gì đây ?

25. Chương 25

Ta là ai ?

Thuở được Nữ Oa xuất sinh, cũng họ Phong, đầu người thân rắn, có đức của thần thánh, đại mật hi lập, hiệu gọi nữ đều là thị.

Thời vãng cổ, tứ cực phế, cửu châu nứt ra, trời chưa phủ lấp, đất không chu toàn, hỏa liệt diễm bất diệt, thủy hạo dương bất đình, mãnh thú ăn dân lành, điều dữ cấp già trẻ. Vì thế, Nữ Oa luyện ngũ sắc thạch vá trời. Chặt ngao túc dựng bốn cực, giết hắc long sông Ký Châu, gom sậy xám ngăn chặn. Vá trời, bốn cực chính; khô hạn, Ký Châu bình; xảo trùng tử, thiện dân sinh, Bối Phương Châu, Bảo Viên Thiên.

Nguyệt Dương từ nhỏ đã rất kiêu ngạo, đó là do bẩm sinh cùng cuộc sống cao quý, là tộc nhân Nữ Oa thủy tổ thiên địa, hẳn có được sức mạnh cải tạo thiên địa.

Thanh lãnh như nước, cũng như nước vô pháp đẽo gọt, không yêu, không hận, hẳn cao cao đứng tại thiên thượng, liếc xuống chúng sinh.

Thần không thể có tình cảm, thần là trường sinh bất tử.

Lão thiên quân vẫn lải nhải những lời này, sau đó cười mây vân du tứ hải, giống như gió, lại không giống như hần, Nguyệt Dương quân trẻ tuổi cao ngạo.

Nguyệt Dương vẫn suy nghĩ tại sao bản thân lại xuất hiện trên cõi đời này, là để kẻ khác quý bái hay sao, hay vì để chứng minh quyền uy thánh thần vô cùng vô tận.

Mãi đến lúc hần thấy người kia, nhiệt liệt như lửa, hào quang vạn trượng như lửa.

Huyết Ma vốn không phải ma, y là Tứ thái tử của Đông hải long vương, đơn giản vì yêu một nữ tử nhân gian, y phản bội thiên đình, phản bội thần thánh, đem nữ tử từ âm giới kéo trở về, lại sát thương thần binh đến thảo phạt, chỉ vì tư thù ở cùng nhau, đáng giá thật sao ? Nguyệt Dương quân cười lạnh, quả là loại tình cảm thú vị, lúc nào đó cũng phải thử chút xem.

Nhưng thần không thể vi phạm thiên ý, dù cường hần như Nguyệt Dương, muốn tự ý hạ phàm cũng không được.

Ngày đó, hần, Nguyệt Dương thiên quân, Thần quân thâm trầm như nước, phải diệt trừ Huyết Ma.

Cuối cùng, ai mà ngờ hần lại bị một tiểu hài tử nhân gian giết chết, các thần tiên thiên đình cả kinh đến rớt quai hàm.

Hừ, rõ là ngu xuẩn, cái hài tử kia sớm đã chết, một khắc giết chết Nguyệt Dương quân hần kia, đã mất đi chính mình.

Thế gian quả nhiên đặc sắc rực rỡ, bất kể lúc làm hoàng đế, khi là tướng quân soán quyền đoạt vị, khi thành tiểu thương tôi tớ, từng là vô số người, thật ra chỉ có Nguyệt Dương thiên quân hần mỉm cười nhìn mây ngấm gió.

Nhìn qua quá nhiều, duy nhất chưa thưởng thức qua, có lẽ chính là tình yêu.

Yêu là một chữ rất nặng, thân thể phàm nhân nhỏ yếu tựa hồ đã không chịu nổi.

Đó là một hòn phách yếu ớt, yếu ớt đến đầu đầy tóc trắng, yếu ớt sắp chết đi, lần này chính là thật sự không thể sống được sao, ngay cả Nguyệt Dương hần cũng phải cùng chết hay sao ?

Nguyệt Dương không rõ, cái tâm luyện tiếc Lạc Vô Trần, rốt cuộc là của Liễu Sinh Hương hay của chính mình.

Liễu Sinh Hương, Nguyệt Dương, ai mới là ai đây.

26. Chương 26

Tâm sự Lạc Vãn Tâm.

Hai năm trước, sự kiện Phong Vân trang, vô lâm Trung Nguyên nguyên khí đại thương, thủ lĩnh tà giáo Lạc Vãn Tâm nhất thời phong quang vô nhị, Liêu Quốc Bát vương gia Da Luật Sơn công phá Nhậm Môn Quan, đốt giết đánh cướp, cuối cùng lui về quan ngoại. Tổng quốc bởi vậy lại tăng tiền năm vạn lượng, lựa mười vạn xấp, thiên hạ thái bình.

Duỗi thân, Lạc Vãn Tâm nhìn nam nhân trước mặt.

” Người không sợ chết sao ? ”

” Sợ, nhưng không sợ người.”

Nam nhân chớp chớp con mắt lam nhạt, cười đến đắc ý.

” Da Luật Sơn, nơi này là Diễn Phong sơn trang.”

Lạc Vãn Tâm không muốn nhiều lời, đã hai năm, nam nhân này đôi khi sẽ đột ngột xuất hiện, là luyện tiếc sao.

” Ta biết.”

Da Luật Sơn bỗng nhiên áp hấn xuống, cúi người hôn môi. Đầu lưỡi linh hoạt trượt vào miệng, cho đến khi vị máu tươi tràn ngập trải ra, Lạc Vãn Tâm cắn y, hung hăng, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi.

” Không ngoan ngoãn, bảo bối.”

Da Luật Sơn không tức giận, có lẽ chỉ tới lúc đầu lưỡi thật sự rút ra y mới có thể giận được.

” Cút!”

Lạc Vãn Tâm bực bội nói, trước là quan hệ hợp tác, hiện tại muốn lên giường hấn, đều không có cửa.

” Ha ha, bảo bối, đừng như vậy, hiện tại người vẫn rất cần ta, bởi vì ta có thể cho người khoái lạc.”

Một thanh âm vô sỉ nào đó kiên quyết bỏ vào tai Lạc Vãn Tâm, Lạc Vãn Tâm thân mình run lên, hiện tại là mùa hè, sao giống như có gió lạnh đang thổi.

” Tóm lại, người cần ta.”

Da Luật Sơn nói chắc chắn.

” Người không sợ sao, sau trận chiến Phong Vân trang, không có chỗ dựa vững chắc đáng tin cậy, không phải bị một đám cây cỏ giang hồ dây dưa không ngớt, cũng bị Tổng vương triều vô năng tiêu diệt, uy phong của Diễn Phong Sơn có thể duy trì đến khi nào ?

Lạc Vãn Tâm vẫn lạnh lùng đẩy người nào đó đang tiếp cận ra.

” Người làm chỗ dựa của ta ? Vậy tội phản quốc thông đồng với địch không phải rót lên đầu ta sao ? ”

” Đã làm một lần, tiếp tục như vậy thì sợ gì, hơn nữa, chúng ta không phải hợp tác rất vui vẻ hay sao ? ”

” Không cần!”

Kiên định trả một câu, Lạc Vãn Tâm hung hăng trừng y.

” Lần sau tái xâm nhập Diễn Phong Sơn ta, ta làm cho người vĩnh viễn cũng không thể quay về.”

” Thật không?”

Da Luật Sơn nở nụ cười.

” Người có thể làm ta không thể quay về sao, ta ngược lại cảm thấy rất hứng thú.”

Lại thêm một kẻ nhốt không được. Lạc Vãn Tâm bắt đắc dĩ, nam nhân này, kiêu ngạo không kèm chế được, ngũ quan quá mức rõ ràng thâm thúy như ngà voi điêu khắc, nét trào phúng luôn luôn nồng đậm, từ chân

mày khoe mắt đỏ ra, nhưng không chỉ là trào phúng, Lạc Vấn Tâm nhìn ra được, tựa hồ cũng chỉ có hắn nhìn ra được, ánh mắt mê luyện của nam nhân này, tựa như chính hắn, đôi mắt cô độc.

Trong đời, có một người hiểu được mình cũng tốt, Lạc Vấn Tâm đột ngột kinh hãi, ý nghĩ này tựa như ánh lửa chợt lóe, nháy mắt bị bản thân dập sạch.

” Ai, người không muốn bảo vệ cho mảnh thiên hạ này sao ?”

Da Luật Sơn thở dài.

” Ta hiểu được.”

” Người hiểu được cái gì ?”

Lạc Vấn Tâm như bị nói trúng tâm sự, gắt gao truy vấn.

” Hiểu được chính là hiểu được, không cần phải nói với người.”

Da Luật Sơn tiếp tục tác phong giết người không đèn mạng.

” Hừ.”

Lạc Vấn Tâm hơi mất mát, ai sẽ hiểu được tâm sự của hắn, chẳng lẽ quả thật là nam nhân trước mặt sao?

Tâm sự Lạc Vấn Tâm thật ra sớm đã có, lúc được người kia nhặt lấy từ ven đường cũng đã tồn tại.

Trả thù cũng mất, bao nhiêu người có thể làm được đây, Lạc Vấn Tâm hắn, cũng chỉ có Lạc Vấn Tâm có thể làm ra chuyện như vậy.

Bức ca ca đến đường cùng, cũng bức người kia đến tuyệt cảnh, cuối cùng dùng tay họ tác thành cho cái chết của mình, sau đó, đồng quy vu tận, đúng vậy, đồng quy vu tận.

Lạc Vấn Tâm khát vọng tử vong, gánh vác hận nhà, thậm chí hận cả Tổng quốc.

Ngày nào đó, mình chết đi, cũng phải tìm người chôn cùng, càng nhiều càng tốt.

27. Chương 27

Thiên nhai nơi nào...

Thiên nhai là cái dạng gì? Có trời xanh không? Có biển rộng chứ? Hay vẫn có hải âu ?

Thiên nhai ở đâu đây? Là cõi tận cùng sau cuối, hay là nơi vĩnh viễn cũng không tìm được ?

Thiên nhai liền ở trong tâm, rất xa cũng rất gần, có lẽ cả đời tìm khắp nơi không thấy, có lẽ cả đời đều ở tại chỗ này, nhưng chúng ta lại không biết được.

Ánh trăng rất đẹp, đâu chỉ đẹp, ngay cả hoa đào nở rộ rực rỡ cũng phai đi sắc thái, trong bóng đêm sâu kín, một mảnh quang huy chập chờn, thủy quang óng ánh, hoa trong gương, trăng dưới nước, đẹp đến độ không giống trần gian, hư ảo khó khăn vô phương tìm kiếm.

Chỉ một khoảng thời gian rất ngắn, ngắn đến trôi qua trong nháy mắt, kiếm Lạc Vô Trần rất lạnh, lướt qua mặt nước, phảng phất như muốn kết thành băng. Hoa đào lượn lờ bên người hắn, từng cánh hoa còn mang sương tối, chiết xạ ra trường y màu đen của hắn, đen, lại mang nét mờ ảo của ánh trăng, tán ra quầng sáng nguyệt sắc, trầm tĩnh như nước.

” Hảo kiếm.”

Tiếng vỗ tay thanh thúy, vang lên trong bóng đêm dập dờn, có một chút hiểu ý, có một chút đam mê.

” Hôm nay luyện đến đây sao.”

Liễu Sinh Hương thoả mãn gật gật đầu.

” Hàn độc của người rót cuộc gần hảo rồi.”

Lạc Vô Trần khẽ nhủ mày, mày hẳn luôn kiên nghị nấp xéo dưới tóc mai, lúc này cau lại giống như một bức tranh sơn thủy, nhuộm lên chút mực, Liễu Sinh Hương chính là nghĩ như vậy, y cười khoác lên ngoại y cho hẳn, sương đêm rất dễ làm cảm lạnh, mặc dù Lạc Vô Trần cũng không sợ hàn khí quấy nhiễu, nhưng cũng đã quen rồi.

” Ta rất hảo.”

Lạc Vô Trần bắt lấy tay Liễu Sinh Hương, hơi lạnh.

” Chúng ta trở về đi.”

” Ân.”

Liễu Sinh Hương gật gật đầu, sợi tóc như tuyết, Lạc Vô Trần trong nháy mắt có ảo giác, phiêu dật như thần.

” Sinh Hương, tại sao lại gọi là Sinh Hương ?”

Lạc Vô Trần thích nhắc tới tên y, vẫn cảm thấy Liễu Sinh Hương cũng không hơn tiểu hài tử, cũng chỉ có trước mặt hẳn – Lạc Vô Trần bình lặng như nước, mới có thể biến thành cổ chấp mà tùy hứng.

” Vì hoạt sắc sinh hương.”

Không ngại lại một lần lặp lại, Liễu Sinh Hương cười giảo hoạt.

” Ta chỉ muốn người hoạt sắc sinh hương với ta.”

Le lưỡi, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Lạc Vô Trần, Liễu Sinh Hương bỗng dưng ôm thân mình hẳn, hôn mạnh một cái lên mặt hẳn.

” Đương nhiên, ta vẫn luôn là của người.”

” Người sẽ chết sao ?”

Lại hỏi đến vấn đề mẫn cảm này, Liễu Sinh Hương dùng sức gõ đầu hẳn.

” Ngốc tử, ta chết người không phải được tự do sao. Cũng không còn ai ngăn người đi báo thù.”

” Hừ.”

Khinh thường hừ một tiếng, mắt Lạc Vô Trần tỏa một mảnh bóng mờ, hai năm, thời gian hai năm có thể thay đổi bao nhiêu ?

Thế nhân nói kẻ từng là ma vương đã chết trong tay Lạc Vãn Tâm, nhưng chỉ là tan biến, biến mất trong hồng trần cuộn cuộn, Lạc Vô Trần hẳn chỉ muốn bồi Liễu Sinh Hương sống bình lặng an ổn, chỉ như vậy thôi, như vậy là đủ rồi.

Thời gian xảo trá trôi đi như nước chảy, hẳn cùng y cũng không bắt lại được.

Cùng nhau trở về chỗ ở, sắc trời lơ mờ, trước khi tia nắng ban mai bao phủ mặt đất, bóng đêm u ám kéo dài hơi tàn, phảng phất như ác ma cắn nuốt con người.

Ác ma, không phải luôn bên cạnh người ta sao, ẩn nấp, chờ đợi, đến lúc yếu ớt nhất, đem người một ngụm cắn nuốt.

Lạc Vô Trần nhìn Liễu Sinh Hương, một đoạn đường, trên khuôn mặt tái nhợt của y mang một chút đỏ ửng, kiêu diễm như hoa đào.

” Sao, thấy ông xã người quá đẹp ?”

Nhận thấy Lạc Vô Trần lại nhìn y, Liễu Sinh Hương lại trêu đùa một phen.

” Chắc chắn có biện pháp.”

Lạc Vô Trần thì thầm nói.

” Ta nhất định phải cứu người.”

” A, cái này không đồng dạng với hàn độc của người.”

Liễu Sinh Hương cười đậm đậm, đôi mắt y cũng nhìn Lạc Vô Trần, lại như xuyên qua thân thể hắn nhìn nơi tận cùng mờ ảo xa hơn.

” Vô Trần, ta muốn đi thiên nhai.”

” Thiên nhai?”

” Chính là đoạn cuối của trời, chỗ thiên sinh ra và diệt vong.”

” Nơi đó có cái gì ?”

” Có người, ta muốn sửa lại lịch sử.”

Liễu Sinh Hương bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn Lạc Vô Trần.

” Chúng ta rất hạnh phúc cho nên ta không muốn chết.”

” Tới thiên nhai, sẽ không phải chết sao ?”

” Có lẽ, ta muốn thử xem.”

Thiên nhai là chỗ gì đây ? Lạc Vô Trần nhìn nơi nắng mai sắp sửa dâng lên, ánh mặt trời trước kia từng vô số lần nhìn qua, ẩn sau đỉnh núi, nơi đó lại có thiên nhai sao ?

28. Chương 28

Quân cờ...

” Chủ nhân, thỉnh ngài tắm rửa thay y phục.”

Nha hoàn ở một bên cẩn thận hầu hạ, thủy khí trong phòng tắm mờ mờ, hơi nước nhạt nhạt bao phủ, mặt Lạc Vãn Tâm mơ hồ không rõ.

” Lui ra đi.”

Vẫy tay cho người lui, Lạc Vãn Tâm bước vào hồ tắm, nước ấm nháy mắt bao lấy hắn, ấm áp thoải mái, ngấm một tiếng thật dài, Lạc Vãn Tâm tựa vào thành hồ, ngắm nghía cánh hoa hồng trên tay, màu đỏ tươi, cực kỳ giống sắc máu.

Đã lâu không có tin tức của họ, thiên hạ quá lớn, tâm lại quá nhỏ, cánh hoa trong tay Lạc Vãn Tâm theo nước tán đi, có mấy cánh hoa dán trên da thịt, lạnh lẽo, lạnh lẽo.

” Thiên hạ thật sự thái bình...”

Than thở một tiếng, thân thể vốn thả lỏng của Lạc Vãn Tâm bỗng nhiên căng lại, cái loại cảm xúc không lý do như của báo săn làm hắn biết nguy hiểm sắp tiến đến.

” Nga, thật không ?”

Thanh âm nam nhân, hơi có ý cười, lại đặc biệt tao nhã, thậm chí khiến người ta cảm thấy đó không phải đang cười nhạo kẻ khác, nhưng thanh âm đích thực đang châm biếm.

” Lại là người.”

Lạc Vô Trần nhắm mắt lại, thân mình cơ hồ chìm nhanh xuống đáy nước.

” Ha ha, mỹ nhân như ngọc, quả thế.”

Con người màu lam của Da Luật Sơn chợt lóe hoa quang, chỉ hận đám hoa này chắn mất phong cảnh.

” Mạc Vãn!”

” Tại.”

Trong phòng vốn nên chỉ có hai người vang lên tiếng kẻ thứ ba.

” Giết hắn.”

” Dạ!”

Lời còn chưa dứt, chỗ Da Luật Sơn vốn ngồi đột ngột thêm một cái phi tiêu, Da Luật Sơn lại cười nói.

” Đây là lễ tiết đón khách của người sao ?”

Bóng đen hiện lên, ánh đao mơ hồ, Da Luật Sơn nhảy người ra ngoài cửa sổ, nhưng tiếng cười vẫn còn quanh quẩn.

” Người trốn không thoát đâu, người Da Luật Sơn ta nhận định, ai cũng trốn không thoát.”

” Chủ nhân.”

Hắc y nhân quỳ trước mặt Lạc Vấn Tâm, đợi lệnh.

” Truy cho ta, nhất định phải giết hắn!”

Hung hăng cắn môi dưới, Lạc Vấn Tâm tức giận, là vì câu nói trước khi đi của y sao ?

Gió từ cửa sổ rót vào.

Gần hạ, gió còn có chút hàn ý, mãnh liệt mà cău kỉnh.

‘ Ba, ba, ba...’

Cánh cửa sổ một lần lại một lần đập vào chấn song.

Không có ý bỏ cuộc, có lẽ chỉ có đồng quy vu tận mới có thể dừng lại thôi sao.

Lạc Vấn Tâm khoác y đứng dậy, còn hương hoa hồng nhàn nhạt, quanh quẩn chớp mũi.

Ánh nền bỗng nhiên tối xuống, cái bóng trên tường của Lạc Vấn Tâm tựa hồ biến thành hai, không, là thêm một người, y vào lúc nào, tại sao lại vô thanh vô tức như vậy, trong đêm đen yên tĩnh, y lại định làm gì ?

” Thơm quá.”

Người tới ôm thắt lưng Lạc Vấn Tâm, không thể quay lại dù chỉ một chút, Lạc Vấn Tâm không phải không muốn tránh đi, nhưng hắn không có chỗ trốn, người này tựa hồ hiểu được mọi thứ của hắn, tựa hồ vĩnh viễn cũng trốn không thoát.

Thở dài trầm thấp, Lạc Vấn Tâm khôi phục bình lặng, hắn không quay đầu lại, nhưng đã sáng tỏ, chẳng lẽ hắn đã sớm biết người tới là ai sao ? Vậy tại sao mới đầu hắn còn muốn chạy trốn ? Hay là hắn đã hiểu được mình có trốn cũng không thoát, từ bỏ chống cự ?

” Trúc Lục Sinh, người tại sao bây giờ mới đến ?”

Trúc Lục Sinh, một người biến mất trong đại chiến hai năm trước, đã trở lại như âm hồn. Hơn nữa là tới tìm Lạc Vấn Tâm.

” Đừng nói!”

Tay Trúc Lục Sinh càng thêm chặt.

” Để ta gửi người!”

Nhịn xuống xúc động muốn đẩy người phía sau ra, Lạc Vấn Tâm nở nụ cười, quyến rũ khó có được. Hoá ra, một người nam nhân cũng có thể mỹ lệ đến thế.

Tay xoa nhẹ tóc người sau, ôn nhu, mềm mại, còn có mùi gió lưu trên người y, mùi gió pha hương thơm cây cỏ, lại dần theo một cổ cuồng dã ngổ ngược bắt kham, giống như nam nhân này, bộ dạng vĩnh viễn đều đầm đìa nhơ nhĩ, nhưng ai lại biết y đang chảy trong người dòng máu dã lang hoang dại ?

” Người biến mất hai năm.”

Lạc Vấn Tâm thản nhiên nói.

” Hai năm trước, ta phản bội người.”

” Ta biết!”

Trúc Lục Sinh tham lam ngửi ngửi, hay là hương vị làm mình khó quên nhất của hắn.

” Cho nên ta đến đây.”

” Giết ta hay tiếp tục lợi dụng quân cờ không tốt mấy này ?”

” Người rất tốt.”

Trúc Lục Sinh nở nụ cười, vẫn vẫn nhã lại thêm một chút bá đạo.

” Phi thường tốt!”

29. Chương 29

Sẽ không để người đạt được

” Thật không ?”

Xoay thân, tay ôm lấy cổ Trúc Lục Sinh, Lạc Vấn Tâm đang cười, mặt nạ của hắn từ trước đến nay rất đẹp, có sức mạnh mê hoặc lòng người.

” Bảo bối, cẩn thận kéo bị thương.”

Trên tay Trúc Lục Sinh thêm một cây đao, tiểu đao tinh xảo khéo léo, không biết khi nào, không biết biến hóa thế nào, cái con dao găm vốn nên ở trong tay áo Lạc Vấn Tâm lại đi đến tay Trúc Lục Sinh.

” Người là do ta dạy, ta lại không hiểu người sao ?”

Bỗng dưng hôn lên đôi môi hơi lạnh, có hương thơm bạc hà, Trúc Lục Sinh tỉnh táo thưởng thức, dù mùi vị mát lạnh như vậy, y vẫn có chút say, sự thật, có lẽ Lạc Vấn Tâm vốn là một kẻ dễ làm say lòng người.

Không chống cự gì, Lạc Vấn Tâm mặc y dây dưa trong miệng, cái mình hận nhất chính là trở thành người của một nam nhân.

Ôm ngang Lạc Vấn Tâm, Trúc Lục Sinh hướng tháp găm đi đến, dự vọng độc chiếm rất mạnh, y từ trước tới giờ đều là bên chủ động.

” Chờ một chút.”

Bàn tay đè lại ngực Trúc Lục Sinh, Lạc Vấn Tâm nằm trên tháp.

Ta vẫn thấy tiếc.

” Ta sợ...”

” Sợ cái gì ?”

” Sợ người...”

Kéo thân mình Trúc Lục Sinh lại gần, ghé vào tai y phả khí như lan, ngứa ngáy nhẹ nhẹ.

“..... Không chết được!”

Máu, diễm lệ quét qua không khí.

Một vết máu thật dài đang chảy bên trái gương mặt ưu mỹ của Trúc Lục Sinh, thương khẩu không phải rất sâu, lại cào da cắn thịt, quỷ dị lạ lùng.

Lạc Vấn Tâm xoa xoa trâm cài tóc trên tay, khẽ liếm một cái.

” Máu của người đúng là thối!”

” Nga ?”

Trúc Lục Sinh lại tới gần, nét cười không giảm.

Lạc Vấn Tâm ném trâm cài tóc xuống, bình thần sửa tóc.

” Người không cần phòng ta, người đã không chết, đó chính là ta bại.”

Miễn cưỡng liếc mắt nhìn y.

” Người muốn làm cái gì ta đều không có ý kiến!”

Trúc Lục Sinh không trả lời, chỉ có hành động chứng minh lời hấn, cuồng dã hôn môi, trộn lẫn máu tươi tanh ngọt.

Bốc lên trong không khí, đóm lửa *** mờ nhạt rải tràn ngập. Tay Trúc Lục Sinh trượt vào vạt áo rộng mở của hấn, tự do khiêu khích, mãi đến lúc có một tiếng rên rỉ, mặt Lạc Vấn Tâm nhiễm thượng đỏ ửng ***.

” Thân thể thật là.”

Hung tợn nói, Trúc Lục Sinh hung hăng cắn nhũ đầu đứng thẳng của Lạc Vấn Tâm, đổi lấy tiếng la lớn hơn nữa, là có ý sao, trước mặt y biểu hiện *** mờ như vậy là muốn càng sa đọa hơn sao ?

” Ta sẽ khiến người hiểu được, thân thể người vĩnh viễn đều không thể rời khỏi ta, kể cả tâm của người.”

Khí phách mang ý cười, mang cao ngạo, Trúc Lục Sinh cuồng dã lại ôn nhu, ôn nhu vuốt ve, ôn nhu tiến vào thân thể lâu ngày không gặp, không để ý tới đau đớn của Lạc Vấn Tâm, không để ý tới nước mắt lúc kích tình lưu lại, Trúc Lục Sinh ôm hấn, tựa như ôm một hài tử lạc đường, cái ôm hài tử này khát vọng nắm đó, bây giờ do y đến cấp.

Mặt trời chói chang dày đặc, hài tử còn nhỏ đi theo phía sau Trúc Lục Sinh trẻ tuổi, bước chân nhanh như vậy, nhanh như sắp sửa biến mất trước mặt nó, hài tử nóng vội, lảo đảo một cái ngã trên mặt đất, không quan tâm đầu mũi nảy lên chưa xót, hài tử mở lớn ánh mắt mông lung nhìn phía trước, rất sợ bóng dáng ấy sẽ biến mất như vậy, rất sợ mình lại không sống nổi, còn nhỏ, nhưng sợ hãi tử vong, sợ hãi đơn thuần không vốn có.

” Cho!”

Thanh âm lạnh lùng từ phía trên truyền đến, khuôn mặt không chút thương xót của Trúc Lục Sinh vẫn lãnh ngạo, rõ là một hài tử phiền toái, nhỏ yếu như vậy, không biết có quấy nhiễu kế hoạch của y hay không.

Bánh màn thầu, bánh màn thầu còn mang nhiệt khí rơi trên mặt đất, là mua cho nó sao, hài tử chớp chớp mắt, lập tức nhặt bánh màn thầu lên ăn như hổ đói, tuy còn mang vị bụi đất, nhưng tốt hơn nhiều so với bánh màn thầu hóa xanh trong kênh nước hôi thối.

” Đây, người không thể chậm một chút à, ghen ghét ta tìm ai đây ?”

Trúc Lục Sinh tức giận ngồi xổm xuống, bắt lấy bàn tay bẩn hề hề của nó, đưa túi nước cho nó.

” Uống nước!”

Ánh mắt sương mù mênh mông của hài tử có một chút hơi nước, bình tĩnh nhìn y, tựa như đang nhìn một chỗ dựa, nhưng Trúc Lục Sinh tức khắc đứng lên, chán ghét lấy khăn tay ra, tình tế chà lau ngón tay không nhiễm một hạt bụi, bàn tay mảnh dài mỹ lệ, là thứ Lạc Vấn Tâm thích nhất.

Nhưng từ khi nào lại biến thành như vậy ?

Hận không thể giết chết đối phương.

Hận không thể cùng y đồng quy vu tận.

Hận.

Rất hận.

Thật ra là yêu chứ, hẳn hiểu rất rõ, mọi thứ đều bắt nguồn từ sùng kính cùng si mê thuở ban đầu, bởi vậy, không thể tha thứ cho sự lợi dụng của y, không thể tha thứ vì y dối đãi mình như công cụ, dùng xong, liền ném xuống.

Sẽ không đạt được, Lạc Vân Tâm cười lạnh, sẽ không để người đạt được, bằng không, ta sống còn tác dụng nữa sao ?

30. Chương 30

Bói sao, đại chiến sắp đến

Tái nhập giang hồ, phảng phất như cách xa mấy kiếp.

Giang hồ chính là giang hồ, sẽ không sinh lão bệnh tử, sẽ không đa sầu đa cảm, nơi này lãnh huyết tuyệt tình, bất ngờ thay đổi.

Yêu, hận, tình, thù hội tụ hỗn loạn, ấy tức là giang hồ, máu nhuộm, tiền đúc, nhiệt huyết sôi trào lại vô tình băng lãnh.

Bao nhiêu người cảm thán, thiên hạ rộng lớn, nơi nào là chỗ ta dung thân ?

Cảm thán muôn vàn, lại qua không nổi giang hồ sóng gió, nơi này, vốn không phải chỗ cho bất luận kẻ nào dung thân, muốn sinh tồn thì cần bàn tay chính mình, mở ra một con đường chỉ của bản thân.

Giang Nam tháng tư, cỏ dài chim bay, trong thành Lạc Dương phồn hoa, ca múa mừng cảnh thái bình.

Thành Lạc Dương có một tòa Mẫu Đơn Lâu, trên lầu có đóa mẫu đơn đẹp nhất Lạc Dương, con cháu quan lại luôn luôn đá gà cười ngựa, kết bè kéo cánh mà đến.

Bởi vì mẫu đơn đẹp, người nơi này lại càng đẹp hơn, Bạch Mẫu Đơn trên Mẫu Đơn Lâu, gió lộ sen thuần bất nhiễm bụi trần.

Hoài Ngọc công tử phong lưu vô song Tô Hoài Ngọc...

Vũ Đường đệ nhất kiếm Nghiêm Văn Khanh kiêu căng lãnh ngạo...

Thái Hành Kiêu Thủ độc bá Thái Hành Sơn, Lê Hoắc Tây...

Ai chẳng phải thanh niên tài俊 giang hồ, ai chẳng phải thiếu niên anh hùng thiên hạ.

Chỉ vì một chữ tình, chỉ vì đóa hoa mang gai nhọn trên lầu Mẫu Đơn kia mà thân tâm thương tổn.

” Tình, người giang hồ chung quy trốn không được một chữ tình a.”

Liễu Sinh Hương đứng dưới Mẫu Đơn Lâu, gió thổi tung sợi tóc màu trắng, nhẹ mềm da vẻ.

” Chúng ta đi!”

Sắc mặt Lạc Vô Trần thật nhìn không tốt, trong trắng nổi xanh, thật sự khiến người ta hoài nghi ai mới là kẻ sinh mệnh đang hấp hối.

” Gì, khó khăn lắm mới đến đây mà...”

Liễu Sinh Hương lại bắt đầu tật xấu, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi, đáng tiếc chính là Lạc Vô Trần thủy chung cũng không miễn dịch.

Hục hà hục hặc kéo lên lầu, Liễu Sinh Hương hưng phấn tìm một chỗ gần cửa sổ, ngồi xuống, thần tình mong đợi.

” Ha ha, nghe nói Bạch Mẫu Đơn hôm nay muốn xướng một đoạn Vũ lâm linh, đây chính là danh khúc của nàng, tai chúng ta có phúc...”

Xoay mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Lạc Vô Trần cũng không để ý tới y huyên nào.

Hoa thơm cỏ lạ đua sắc, duy mẫu đơn tuyệt nhất, đóa hoa lộng lẫy nhiễm chút hơi sương, run rẩy dưới mặt trời, đọng đũa, mỹ lệ cuồng loạn, cuồng loạn mà mỹ lệ.

” Người có biết cổ sự Lữ Đồng Tân đùa giỡn mẫu đơn không ?”

” Ân ?”

Liễu Sinh Hương cười cười thần bí.

” Thật ra, kẻ muốn hạ phạm nhất chính là Lữ Đồng Tân, hẳn câu dẫn Mẫu Đơn tiên tử, cũng là muốn nhìn một chút xem tình yêu trong truyền thuyết là cái thứ gì.”

(Lữ Đồng Tân đùa giỡn mẫu đơn: tương truyền Lữ Đồng Tân vì chế ngự yêu quái Xuyên Sơn Giáp ngàn năm, dùng kế khiến Mẫu Đơn tiên tử động tâm tư phạm, lên đến Định Sơn Thần Châm, sau đó, Vương Mẫu giáng tội, đem Mẫu Đơn tiên tử biếm hạ phạm.)

” Sao người biết ?”

” Đương nhiên ta biết.”

Liễu Sinh Hương cười cười.

” Lữ Đồng Tân là lão bạn già của ta.”

Khinh thường cái khuôn mặt tươi cười, đôi mày luôn cau của Lạc Vô Trần giãn ra một chút, lại như nghĩ tới chuyện gì, mày cau càng sâu.

” Chúng ta tại sao phải tới Lạc Dương ?”

Lạc Dương chẳng lẽ gần thiên nhai sao ?

” Ha ha, Lạc Dương nhiều mỹ nữ thôi.”

Trúng liền một ánh mắt sắc nhọn, Liễu Sinh Hương vội vàng nói tiếp.

” Ách... Ta bói sao, nơi này sẽ có chuyện rất quan trọng xảy ra.”

” Thật sự ?”

Mày cau cau, trong lời Lạc Vô Trần có chút mùi uy hiếp.

Không phải là không thích ở mặt dưới sao, xem ra nếu mình lừa hắn, chắc chắn sẽ phản công lại. Liễu Sinh Hương nuốt nuốt nước miếng, hơi có võ công liền áp bức người khác sao ? Lẽ nào như vậy được!

” Di, tiểu mỹ nhân đâu, để ta nhìn cái coi.”

Ngữ khí ngả ngón, một Nhị thể chủ không biết sống chết đi qua, toàn thân phục trang đẹp đẽ, ngay cả gia đình như thép sắt đi theo phía sau cũng mang kim nhẫn.

Một đôi mắt gian tặc đảo quanh người Liễu Sinh Hương, cuối cùng dừng ở tóc trắng trên vai y.

” Hắc hắc, mỹ nhân, tóc người thật là đẹp, để tiểu gia ta xem kỹ cái coi!”

Bói sao, có đại sự phát sinh, Lạc Vô Trần tức giận trừng người nào đó đang ghen hòng, tay cầm chuôi kiếm dưới bàn.

31. Chương 31

Tái ngộ...

” Ha ha, tiểu mỹ nhân.”

Nhị thể chủ cười đến đắc ý dào dạt.

” Nếu người đi theo ta, bảo đảm cho người mặc vàng đội bạc, ăn thơm uống mát...”

Liễu Sinh Hương buồn bực, bộ dạng mình tựa như tiểu thiếp của người ta sao? Lại nhìn nhìn vị đối diện, mặt cũng xanh, quả nhiên là gia chủ không thể trêu chọc.

” Hắc hắc, thế nào ?”

Xem xét y phục vải thô trên người Liễu Sinh Hương, tái nhìn khuôn mặt cười híp mắt của y, tâm càng thêm ngứa.

” Cha ta là tổng tiêu đầu uy vũ tiêu cục, để ta che chở cho người được chứ?”

” Hi...”

Tiếng cười nữ tử, Lạc Vô Trần động một chút, khóe mắt quét đến thang lầu, đầu tiên là một cây trâm xanh biếc, cắm trên một đầu tóc đen tuyền, đơn giản ưu mỹ, sau đó là khuôn mặt của nàng, nước da màu trắng trong suốt, cái mũi hơi thẳng, con mắt đen như mực, miệng hơi to, lại thêm một chút khiêu khích. Nhưng thoát nhìn cả người lại có khí chất cao nhã, chính là một loại khí chất có thể khiến rất nhiều nam nhân, thậm chí cả nữ nhân động tâm.

Cái nữ nhân dung mạo không khuynh quốc khuynh thành lại khiến người ta khó quên được, nhất kiến nan vong.

” Ha ha, là Bạch cô nương ?”

Liễu Sinh Hương vội vàng chào hỏi, sợ nàng không nhận thức được.

Nữ tử vẫn mỉm cười nhìn nơi đây, bước sen nhẹ nhàng, mỗi bước đều tao nhã như giẫm lên cánh hoa.

” Hoá ra là Liễu công tử, trách không được trên Mẫu Đơn Lâu này lại náo nhiệt như thế.”

Nữ tử quay đầu thản nhiên cười với Nhị thế chủ.

” Ta còn tưởng rằng người là tới nhìn ta!”

Hờn dỗi, đáng yêu, đủ để nam nhân luống cuống tay chân.

“A, ha ha, ta đương nhiên là tới nhìn nàng!”

Nhị thế chủ cười đến ngu đần kiềm vô lại.

” Nga, thật thế sao ?”

Nữ tử liếc mắt, trăm mị lan tràn.

” Là, là thật.”

Trong thanh âm Nhị thế chủ cũng dẫn theo chút âm rung, xem ra là thụ sủng nhược kinh, ai chẳng biết Bạch Mẫu Đơn không tùy tiện gặp khách, có thể được nàng hờn dỗi một câu, đây là chuyện rất có mặt mũi.

” Ân ?”

Nhẹ nhẹ, khéo khéo, Bạch Mẫu Đơn xoay người.

” Hôm nay ta không xướng khúc.”

” Gì ?”

Ngay cả Liễu Sinh Hương cũng cả kinh, không phải vừa rồi còn hảo hảo sao, như thế nào nói trở mặt liên trở mặt.

Mãi đến lúc thân ảnh Bạch Mẫu Đơn biến mất ở thang lầu, mọi người mới bắt đầu nghị luận sôi nổi, mũi nhọn chỉ thẳng Nhị thế chủ không biết sống chết, lại khiến cái nữ nhân mị lực lớn như vậy...

Trải qua một phen lẫn qua lẫn lại, cái công tử bột kia buồn bã ỉu xìu tiêu sái ra đi, cũng không có hứng thú tiếp tục đùa giỡn Liễu Sinh Hương bị gạt sang một bên nữa.

Đây là Bạch Mẫu Đơn trên Mẫu Đơn Lâu sao ? Cao quý lại trẻ con, rõ là tổ hợp kỳ quái, trách không được nhiều nam nhân lại động tâm như vậy. Lạc Vô Trần thấy bộ dạng thất vọng như mắt mát của Liễu Sinh Hương, giận từ trong ra ngoài.

Bỗng nhiên cười cười tiểu nhân, Liễu Sinh Hương lôi Lạc Vô Trần đi ra, y sớm đã tính hảo kế gì sao ?

Ổng tay áo bị nắm, Lạc Vô Trần thoát nhìn tựa như một hài tử giận dữ. Khỏi băng cùng hài tử, chẳng phải cũng là tổ hợp kỳ quái ?

Đi xuống lầu, qua hai con phố, rẽ vào một hẻm nhỏ yên tĩnh, nơi đó sớm đã có một chiếc xe ngựa nhỏ tinh xảo, xa phu nhắm hai mắt ngủ gật, nhưng hai người mới tiến vào, xe ngựa liền từ từ động, một đường băng băng, có tiếng chợ rau huyên náo, có tiếng nước sông ào ào lưu động, có lão nhân ho khan, tiểu hài tử vui cười, nhưng mọi thứ cũng dần mất tăm mất tích, mãi đến lúc tiếng cười của một nữ nhân vang lên.

” Hảo, xuống đi!”

Thanh âm rất quen thuộc, Lạc Vô Trần một cái liền nghe ra, Bạch cô nương trên Mẫu Đơn Lâu.

Liễu Sinh Hương phần phật xuống xe, vỗ vỗ bụi đất trên người, khuôn mặt cười sáng đến không thể sáng hơn.

” Ha ha, Bạch cô nương vẫn thanh tú như vậy...”

” Biết rồi!”

Thân mật nhéo nhéo mặt y, Bạch Mẫu Đơn một bộ dáng sủng nịch.

” Người này, cái miệng vẫn ngọt như vậy, cô nương ta thanh tú là chuyện rõ như ban ngày.”

Hai người!!! Ai, không nói gì, Lạc Vô Trần chỉ có thể khoan hồng độ lượng.

” Trần Ngọc!”

Thanh âm xa lạ, vang lên trong đình viện xa lạ, vốn nên là chuyện rất bình thường, Lạc Vô Trần lại đột nhiên thần kinh căng thẳng, trực giác nói cho hắn biết người này rất nguy hiểm.

Y sam hỏa hồng, tóc dài lửa đỏ, đỏ như máu, nam nhân này, là Huyết Ma.

32. Chương 32

Bạch Mẫu Đơn trên Mẫu Đơn Lâu

Tình yêu, tình yêu ta muốn, ở đâu, ở đâu...

Cô gái trẻ tuổi giẫy giụa nàng thấy rất nhiều người, rất nhiều người đuổi theo phía sau.

Đêm tối.

Trong rừng, bụi gai mọc thành cụm, y sam đơn bạc của nàng bị gió lạnh thổi bay, mỏng và lạnh.

” Tiện nha đầu, xem ngươi còn dám chạy không!”

Cô gái bị ném tới sài phòng, vị gỗ ẩm ướt hôn ám xông thẳng vào mũi, còn có vị mồ hôi thối của nam nhân, vị bùn đất mục nát, hỗn tạp cùng một chỗ, khiến người ta muốn nôn.

” Hắc hắc, ngươi không phải rất hoang dã sao, ta hiện tại để ngươi ném chút tư vị nam nhân...”

Vị mồ hôi thối trong sài phòng tựa hồ càng lúc càng đậm, bóng dáng to lớn màu đen từng bước một tới gần, thậm chí nàng có thể cảm thấy lông trước ngực nam nhân dán trên mặt mình.

Ngọt ngọt, bắt lực, đáng sợ.

Cái đêm dằng dặc và u ám, đen phẳng phất như vĩnh viễn vô cùng vô tận.

Nhưng đêm tối vẫn có tận cùng.

Dù là tuyệt vọng lấp đầy cũng phải có một ánh dương quang xán lạn, chiếu lên mọi thứ đáng ghê tởm.

Cô gái biến thành đàn bà, một người đàn bà mỹ lệ, một kỹ nữ lừa gạt tiền bạc nam nhân.

Vận mệnh của kỹ nữ là cái dạng gì ?

Nghìn vàng mua nụ cười, ngày ngày xướng ca, tay áo nhẹ vũ, đập vỡ bao nhiêu trái tim thiếu niên, chỉ vì mình sớm đã vỡ thành từng mảnh.

Từng mảnh.

Kể không tâm còn có thể cho người khác một trái tim đầy đủ hay sao?

Nam nhân là một sinh vật rất ti tiện, cô gái đã biết từ rất sớm, hư tình giả ý trong làn khói hoa, hồng nhan đa tình trên tràng ca múa.

Người nhiều như vậy, lui tới, còn muốn trộm đi chân tình của nàng.

Chân tình buồn cười.

Từ một sài phòng tối tăm đã cháy đen thành tro bụi.

Không có động tình, không muốn động tình, chỉ bởi vì nữ nhân động tình không đáng một xu.

” Trầm Ngọc cô nương, thỉnh đàn cho ta một khúc ‘ Vũ lâm linh’ ”

Thanh niên ngồi sau sa trường, mờ mờ ảo ảo, nàng tấu khe khẽ, hát nhẹ nhẹ, nhẹ đến như mộng, đẹp đến như ảo.

Màn xúc lên, đôi mắt hỏa hồng của người kia nhìn nàng, đúng vậy, ánh mắt như hỏa, nhiệt tình như bốc cháy, kia chính là nhất kiến chung tình sao?

Vận mệnh chung quy vẫn bốn cột tình yêu, cười kẻ si tình nàng bất ngờ gặp được, cười chính nàng lại cùng chàng nhất khởi si cuồng, làm trái thiên quy.

Chàng là Tứ thái tử của Đông hải long vương, trong ánh mắt hỏa ngọc lưu ly vẫn chảy ra nhiệt tình như hỏa, thiêu đốt thân nàng, tâm nàng, khóa tâm đã vỡ vụn kia.

Thấy chàng gặp thiên kiếp, thấy mình bị lão long vương tiêu diệt nguyên thần, nhưng cái nam nhân cố chấp đó, dù rơi vào ma đạo cũng nhất định phải đi cứu một kỹ nữ ti tiện.

Bỏ qua mọi thứ để yêu, có đáng giá hay không ?

Yêu một người, hận một người, thật sự chỉ ở trên cùng một con đường.

” Lại gặp ác mộng sao ? ”

Trong đêm tối, thanh âm được phóng to vô hạn, giống như ác ma trong ác mộng, vùng vẫy thân thể ràng buộc, trần trụi, hiện ra trước mặt.

” Tránh ra ! ”

Muốn hất cánh tay lo lắng kia ra, lại vì khí lực không tốt mà bị cầm cổ trong ngực nam nhân.

” Nàng vẫn oán ta . ”

Thanh âm nam nhân mang một chút bất đắc dĩ.

” Nhưng ta sẽ không rời khỏi nàng ... ”

” Đã bao nhiêu năm rồi, ta hiện tại thấy mặt chàng liền muốn hôn ! ”

Thanh âm nữ nhân kiên định mà chán ghét.

” Trầm Ngọc, đừng tái tùy hứng . ”

” Ta hiện tại gọi là Bạch Mẫu Đơn . ”

Bạch Mẫu Đơn trên lầu Mẫu Đơn Lâu.

33. Chương 33

Thiếu niên từng tịch mịch

Đêm đang lạnh.

Liêu Quốc Tương vương phủ, đèn sắc tịch liêu.

Đây là một gian thư phòng, ánh nến bập bùng, như mảnh hồ trảo người mà cần.

” Vương gia.”

Thanh âm rất nhẹ cũng rất lạnh, ám sắc trong thư phòng chính là do thanh âm này mang đến hay sao ?

” Ân ?”

Người trên ghế miễn cưỡng hô ứng, đôi mắt híp lại có chút lam quang.

” Thuộc hạ đã điều tra rõ thân thế bối cảnh của Lạc Vấn Tâm.”

” Nói.”

” Đây là tư liệu, thỉnh Vương gia xem xét.”

Trong góc tối, một bóng người u ám, xấp tư liệu trong tay lại trắng rành rành.

Không lâu sau, thư phòng lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh rất lạnh lẽo, mãi đến lúc sự yên tĩnh này bị một tiếng cười khê cắt đứt.

” A...”

Da Luật Sơn cười với cái gì đó nằm im trên bàn, nụ cười rất hảo hảo, tại sao lại cười đến có chút cô đơn ?

” Con trai...”

Rõ là hai chữ buồn cười, trong lòng Da Luật Sơn nghĩ, nét cười càng thêm rộng mở.

Lạc Vấn Tâm là con trai hấn.

Tựa hồ mấy năm nay ăn không ít đau khổ.

Cũng đúng thôi, là con trai của Tổng quốc Công chúa cùng Liêu Quốc Vương gia, nên đã bị nguyên rửa.

Trong trí nhớ, nữ nhân ấy thiết tha nhìn hấn, trong ánh mắt có hỏa diễm thiêu đốt.

” Thiếu chút nữa thiêu cháy mình.”

Da Luật Sơn than nhẹ.

” Rõ là một nữ nhân nguy hiểm, ngay cả nhi tử sinh ra cũng không thể buông tha ta.”

Không thể không thừa nhận, thật lâu rồi không xuất hiện một người khiến mình cảm thấy hứng thú như vậy.

” Sơn, dẫn thiếp đi, dẫn thiếp đi được không...”

Nữ nhân ấy nín lấy tay áo mình, không có sự quật cường ả nhẵn ngày trước, chỉ trần trụi, khát vọng trần trụi, khát vọng nam nhân này có thể cho nàng hạnh phúc, cho nàng hy vọng.

Hy vọng sao, bản thân sớm đã không có gì, còn có thể cho người khác được sao ?

Vì thế, lợi dụng sự si tình của nàng, lợi dụng nữ nhân làm chuyện nào cũng không ngu ngốc, cuối cùng ngốc nghếch đem việc quân cơ mật tụy tiện báo cho hấn, quân đội nam nhân công phá phòng tuyến Tổng quốc như lang như hổ, cuối cùng lại kiêu ngạo hướng hoàng đế Tổng quốc nhu nhược khoe khoang, đúng vậy, mọi

thứ đều hảo hảo trôi theo kế hoạch, nhưng tại sao mấy năm nay vẫn hơi trống trải, tựa như tâm thiếu một khối.

Không có tâm, còn có thể trống trải hay sao, xem ra mình còn tâm nhỉ, Da Luật Sơn nhìn trang giấy trên bàn, lúc này đây, sẽ không để người chạy thoát.

Không bắt được nữ nhân kia, có con của nàng bầu bạn cũng tốt.

Nhiều năm nay, lần đầu tiên sợ hãi cô độc.

Cô độc, hai chữ rất kỳ quái. Da Luật Sơn không thích có nhược điểm, nhưng đây đã xác xác thực thực trở thành điều hấn sợ nhất.

Con người, theo năm tháng, chung quy vẫn có nhược điểm, không có người hoàn chỉnh vô khuyết, cũng không có cuộc sống vô khuyết hoàn chỉnh. Có nhược điểm mới có gây chiến, mới có thể biết được mình chân chính sống trên đời này, sợ hãi và gây chiến.

” Da Luật Vương gia.”

Thanh âm rất quen thuộc, vang lên đối diện nam nhân.

Da Luật Sơn cười, hôm nay tựa hồ đặc biệt có hứng thú.

” Lạc Vấn Tâm, người đã đến rồi.”

Hài lòng xoay người, để bản thân dựa trên ghế với tư thái thoải mái hơn.

” Ta đang xem tư liệu tuyệt mật Liêu Quốc, người xông tới như vậy, sẽ không là muốn trộm thứ gì đó của nước ta đấy chứ?”

” Mấy thứ đó ta không có hứng thú.”

Bĩu môi không kiên nhẫn, Lạc Vấn Tâm thẳng tắp nhìn trân trân.

” Ta tới tìm người.”

” Nga, người hồi tâm chuyển ý ?”

Lơ đãng phóng tư liệu vào trong đồng sách, Da Luật Sơn nheo mắt lại, như đang nhìn con mồi trong tay.

” Đúng.”

” Tại sao?”

” Người không phải đã đoán được sao, ta sẽ như người mong muốn, chỉ cần...”

Lạc Vấn Tâm cười lên, mang chút mỉa ý.

” Chỉ cần người giúp ta giết Trúc Lục Sinh.”

Da Luật Sơn biết Trúc Lục Sinh chính là người cứu Lạc Vấn Tâm lúc bảy tuổi, Lạc Vấn Tâm có thể có hôm nay, Trúc Lục Sinh công không thể thiếu, nhưng nuôi chó cũng phải phòng cẩu, bị cắn ngược lại một cái thì không tốt lắm.

34. Chương 34

Error 522 Ray ID: 2db77dc8ab4c32fb • 2016-09-01 08:53:36 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare's network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2db77dc8ab4c32fb** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

35. Chương 35

Chỗ chỉ một người đi qua..

Tiếng cười vui trong viện đột ngột dừng lại, như bị kẹt ở cổ họng người, rất buồn.

Liễu Sinh Hương le lưỡi, hướng Lạc Vô Trần làm mặt quỷ.

Hôm nay, người họ muốn tìm chính là Huyết Ma sao? Cái ma quỷ chân chính lại có thể có biện pháp cứu Liễu Sinh Hương sao ?

” Liễu Sinh Hương, ngươi lại tới nữa.”

Ngữ khí rất không kiên nhẫn, Lạc Vô Trần lại có chút kỳ quái, thanh âm kia tựa hồ rất cao hừng.

” Đương nhiên, ta đến xem tẩu tử.”

Liễu Sinh Hương cười cười nhìn người mới tới, đúng như hảo hữu lâu năm.

” Các người nói chuyện đi.”

Trầm Ngọc, Bạch Mầu Đơn hiện tại nhiệt độ chột thấp, bỏ xuống một câu, đi vào nội thất.

” Ha ha, tiện nội (vợ) khiến các người chê cười.”

Huyết Ma, vốn nên là nam nhân không ai bì nổi, hiện tại lại mang theo mấy phần bất đắc dĩ cùng tâm lãnh, có chút mùi vị rất bi thương.

” Huynh trưởng cùng đại tẩu vẫn như vậy a.”

Liễu Sinh Hương thật sự rất quen thuộc với họ, Lạc Vô Trần lại chưa bao giờ nghe y nói qua, trong lòng hơi chua chát, lại quật cường không muốn mở miệng.

” Đại ca, vị này chính là bà xã của tiểu đệ.”

Lời nói không kinh người không chịu nghĩ, Huyết Ma muốn cười, ánh mắt hỏa hồng nhìn nam nhân trước mặt, đôi môi hơi mỏng gắt gao mím chặt, cặp mắt không chút ý ấm, người rất băng lãnh, lúc nhìn Liễu Sinh Hương lại thêm một chút thân thiện cùng oán trách.

Liễu Sinh Hương, vẫn luôn là một kẻ kỳ quái, lúc trước sau khi cứu y, liền phát hiện y bất đồng cùng rất nhiều người khác. Cái loại khí chất đó, cái loại ngổ ngược đó, tựa hồ không phải thứ phàm nhân có thể có được. Nhưng đây có liên quan gì, chỉ cần bản thân còn sống, chỉ cần gã vẫn có thể ở cùng Trầm Ngọc, cái gì cũng không quan trọng. Mấu chốt chính là, xưng huynh gọi đệ cùng kẻ này hình như rất thoải mái, ngay cả Trầm Ngọc cũng thích y như vậy, làm bằng hữu cũng không tồi.

” Liễu đệ, đã lâu không gặp, thế nào, có việc gì sao?”

” Không có việc gì thì không thể tới ?”

Liễu Sinh Hương tinh ranh chớp chớp mắt, kéo Lạc Vô Trần bên cạnh qua.

” Ta muốn dẫn hần tới gặp đại ca, ra khỏi cửa thật tốt, cứ ngốc ở khe sơn cốc mãi cũng lên mốc nhanh thôi.”

” Nga?”

Huyết Ma tựa hồ muốn chọc.

” Yên tâm, thành Lạc Dương giàu nhất một phương, mỹ nhân cũng không thiếu. Ca ca ta mang người đi đây đó thăm thú nhé.”

” A...”

Hai mắt tỏa sáng, Liễu Sinh Hương nhìn người nào đó sắp sửa biến thành khối băng, dùng sức nuốt nuốt nước miếng.

” Hắc hắc, bà xã của ta đẹp nhất...”

” Như vậy ta không nhất thiết phải chiêu đãi người, nơi này chỉ chiêu đãi khách nhân đến tìm lạc thú.”

Nói chuyện sao như tú bà vậy, Lạc Vô Trần thầm mắng trong lòng, cảm giác thần tiên quý quái đều là khách chơi chủ chứa, không chút nghiêm túc, muốn làm thiên hạ rối tinh rối mù.

” Ách... Nói thế này...”

Liễu Sinh Hương lắc đầu cực kỳ không muốn.

” Ta mang bà xã dạo chơi là được.”

” Hảo, chúng ta đi.”

Lạc Vô Trần rốt cuộc nói câu đầu tiên, đơn giản rõ ràng.

Kéo tay áo Liễu Sinh Hương, Lạc Vô Trần cước bộ như gió, một bước liền ra cửa, cũng chưa bao giờ thấy khinh công hần lợi hại như vậy, Liễu Sinh Hương trong lòng cảm thán.

” Từ từ.”

Tiếng Huyết Ma.

” Người vẫn chưa thể ra khỏi cửa này.”

Lạc Vô Trần trong lòng cười lạnh, tại sao, thiên hạ e rằng còn chưa có người có thể ngăn hẳn lại, cho dù gã không phải người, mình cũng sẽ không bị chặn.

Đưa tay kéo cánh cửa ra, gió mãnh liệt ù ù thổi vào, bóng tối, một mảnh bóng tối, tựa như muốn cắn nuốt mọi thứ, ùn ùn kéo đến. Đây không phải cảnh tượng giữa nhân gian có thể thấy, nơi này không phải nhân gian.

Đóng cửa lại, Liễu Sinh Hương ngược ngừng mở miệng.

” Thật sự vẫn không thể rời khỏi nơi này.”

Rõ ràng cảm giác băng băng đi qua phố, sao lại tới không gian kỳ dị này ?

” Cái người nghe thấy lúc tới đều là thanh âm sinh hoạt nhân thế, thanh âm chúng ta trước đó hay sau này chúng kiến hay nghe thấy. Hiện tại chúng ta ở chỗ giao giới của âm phủ cùng dương gian.”

Liễu Sinh Hương giải thích rất cẩn thận, nhìn khuôn mặt Lạc Vô Trần, tựa hồ cũng không kinh ngạc như ban nãy. Năng lực khôi phục của nam nhân này rõ là số một.

” Ha ha, rất thú vị phải không, chỗ thú vị vẫn còn nhiều.”

Dương quang trong tiểu viện tử rất tươi đẹp, Huyết Ma cười đến xán lạn dưới ánh nắng, gã nói.

” Liễu Sinh Hương, người là muốn đến thiên nhai sao, đến chỗ ta cứu Trầm Ngọc.”

Huyết Ma từng đi qua nơi đó, trên trời dưới đất chỉ một mình gã từng đi đến thiên nhai.

36. Chương 36

Ta nguyện ý

” Người đã đi qua, hơn nữa còn cứu người ?”

Lạc Vô Trần nháy mắt chuyển đến trước mặt Huyết Ma, trường sam huyết hồng bay phát phối, rõ ràng là gió nhẹ, lại như đao thổi qua mặt, hơi đau đớn.

” Đúng vậy, để cứu Trầm Ngọc.”

Trong ánh mắt cuồng ngạo yêu dị của nam tử hiện lên một chút mất mát.

” Đừng đến nơi đó.”

” Tại sao?”

Liễu Sinh Hương cùng Lạc Vô Trần đồng thời hỏi, phát giác bản thân nóng vội, Liễu Sinh Hương mím môi cười gượng, đã lâu rồi không có chuyện để tâm như vậy.

” Nói cho ta biết, thế nào ?”

Hai mắt Lạc Vô Trần cũng có hồng quang nhạt nhạt, kích động, kích động đến không thể kiềm chế, thiếu chút nữa muốn bắt lấy cổ áo Huyết Ma, buộc gã dẫn hắn đi ngay bây giờ.

” Nơi đó không đi được.”

Huyết Ma thản nhiên cười khở, bây giờ, gã không phải cái Đông hải Tứ thái tử phóng đảng ngổ ngược, lưng nghịch luật trời, gã chỉ là một nam nhân bình thường bị tình ràng buộc, vì tình khốn khổ, muốn yêu lại không thể được.

Chính xác, không có được tình yêu, từ sau khi gã đi thiên nhai về, tình yêu đã không còn nữa.

” Bởi vì Trầm Ngọc không có tình yêu, Trầm Ngọc vĩnh viễn cũng không có tình yêu.”

Yêu, không có tình yêu, Huyết Ma lại thủ cạnh nàng mấy trăm năm.

Trầm lặng, trầm lặng yên tĩnh và đáng sợ, thật lâu sau, Lạc Vô Trần mới nói.

” Tại sao?”

Vẫn là câu hỏi đơn giản như vậy, lại nặng, nặng đến không muốn nghe đáp án, nhưng Lạc Vô Trần muốn hỏi, hẳn phải biết nguyên nhân, dù đáp án sẽ ép hẳn tới ngạt thở.

Con người, chung quy trốn không được hai chữ đối mặt, đối mặt, mới biết được kế tiếp phải làm thế nào, dù là cam chịu, cũng tốt hơn do dự lo lắng.

” Trầm Ngọc có được cuộc sống bất tử, đây là thứ chỉ có thần tiên mới có thể có được, mà thần tiên thì không thể có tình cảm, bao gồm cả tình yêu.”

Nghi hoặc, Lạc Vô Trần nhìn Liễu Sinh Hương, y không phải có được thần lực sao ?

” Đó hoàn toàn bất đồng.”

Tựa như nhìn thấu ngõ vực của Lạc Vô Trần, Huyết Ma lạnh lùng nói.

” Liễu Sinh Hương chỉ đạt được thần lực, hồn phách thân thể hẳn đều thuộc về phạm nhân, cho nên hẳn mới không chịu nổi một kích như vậy...”

Không chịu nổi một kích, linh hồn không chịu nổi một kích, linh hồn nhanh chóng suy yếu, đều là vì Lạc Vô Trần hẳn sao?

” Nghĩ hão chưa, người muốn cứu hẳn thì phải đối mặt với sự thật hẳn cuối cùng không thể yêu người.”

Cuối cùng không thể yêu, không thể yêu.

Cô độc sao, thất vọng sao, sợ hãi sao ?

Từng lời thì thào trong ác mộng, từng chút một mình đã đi qua, dù biết đó là ái nhân của mình, cuối cùng cũng không thể nắm lấy.

Tàn khốc sao, sự thật rất tàn khốc.

Lạc Vô Trần cười, nụ cười của hẳn tự tin lại đa tình, hẳn nhìn Liễu Sinh Hương đứng góc bên cạnh.

” Ta nguyện ý, chỉ cần ta yêu hẳn, như vậy là đủ rồi.”

Yêu, đơn phương cũng không sao cả, ở bên cạnh ái nhân, như vậy cũng đủ rồi.

Hung hăng, tâm bị hung hăng đụng một cái, khóe mắt Liễu Sinh Hương có chút ướt át, muốn khóc sao ?
Mình hình như còn chưa kịp khóc.

Mấy trăm năm cô độc, mấy trăm năm chơi đùa, có chút mệt, có chút mỗi, thật ra, trong lòng sớm đã chờ đợi, lời hứa nguyện ý hiển dang tất cả kia:

Ta nguyện ý, chỉ cần ta yêu hẳn, như vậy cũng đủ rồi...

” Thiên nhai ở đâu ?”

Lạc Vô Trần nhìn Liễu Sinh Hương.

” Ta cùng đi thiên nhai với hẳn.”

Huyết Ma ngạc nhiên, sự tình mấy trăm năm chưa từng hiểu được, oán hận mấy trăm năm dây dưa không ngớt, lại bị hẳn, chỉ một chữ, chỉ cần mình yêu cái người mình nguyện ý yêu, thì có gì không thể, tình yêu, vốn là ích kỷ.

Thở dài, chim hỉ thước dưới hiên reo hò xuân sắc vô hạn, chút chút chiêm chiếp, tiếng hót huyền ảo lại sinh động, cuộc sống chân thật.

” Thiên nhai ở trong tâm, rất gần cũng rất xa.”

Huyết Ma trêu đùa chim chóc, đây là loài chim Trầm Ngọc thích nhất, đã lâu không hảo hảo nhìn nó.

Thiên nhai trong tâm, không thuộc về thế giới này, nó chỉ thuộc về thế giới một người, bầu bạn với người mãi đến lúc tử vong.

37. Chương 37

Chuyện xưa nhắc lại.

Thiên nhai ở trong tâm ?

Đó là chỗ gì ? Có yêu ma quỷ quái không, có sài lang hổ báo không ? Hay có núi đao biển lửa, có vạn kiếp bất phục?

Không, nơi đó cái gì cũng không có, chỉ có bóng tối yên tĩnh tịch mịch cắn nuốt mọi thứ.

Tâm người, vốn tạo thành từ những thứ đó.

Trong thời gian, liên tục điền vào, liên tục biến hóa.

Có thể xán lạn quang huy phồn hoa một mảnh.

Hoặc là tối tăm ẩm ướt mục nát băng lãnh.

Tâm, do người mà định. Nhưng lúc ban đầu, đều là một mảnh bóng tối yên tĩnh.

” Người là nói ta phải vào trong tâm hắc ?”

Lạc Vô Trần dừng lại, vào tâm Liễu Sinh Hương, lục lợi hết thấy sao ?

” Tâm người, luôn tràn ngập đủ loại dục vọng, người chỉ có thể vào tâm hắc, tiêu diệt tất cả dục vọng của hắc, cuối cùng thành tiên.”

” Thành tiên...”

” Đúng vậy, vô dục vô cầu, mới có thể biến thành người không có nhược điểm, không có nhược điểm, chính là thành tiên.”

” Vậy... Người làm sao để Trầm Ngọc thành tiên ?”

Trầm lặng, Huyết Ma cúi đầu, đó là hồi ức không thể quên đi, là vết thương mà gã cùng nàng vĩnh viễn đều không thể xoa dịu.

” Ta giết chính mình ở trong tâm của nàng.”

Dục vọng của Trầm Ngọc chính là ở cùng Huyết Ma, nhưng gã tự tay bóp chết mong ước của nàng, tự tay đem một mặt tàn khốc nhất, máu chảy đầm đìa phơi bày trước mặt nàng.

Cái gọi là thiên nhai, chính là điểm cuối của thiên, điểm cuối hy vọng tử vong, sinh mệnh sống lại.

Lạc Vô Trần sẽ đối mặt với một cái tâm thế nào, sẽ gặp phải những thứ gì đây ?

Trời hơi lạnh, trên đường không chút ánh đèn, trong bóng đêm yên tĩnh, có một con mèo đen, ẩn trong bóng đêm dày đặc, chỉ có cặp song mâu kia, lóe ra hào quang đoạt phách, mắt mèo chẳng phải đều đoạt nhân tâm như vậy hay sao ?

Nhưng có một người, hắc cũng mở to mắt, đôi mắt so với mèo càng thêm đoạt phách, càng thêm lãnh liệt.

Đường phố vắng vẻ, xuân phong ẩn nấp trong cánh cửa nó, chỉ nhường cái lạnh ngày đông bao phủ mọi thứ, mùa đông vốn là khách quý đêm tối, mà ánh nắng, chỉ thuộc về xuân sắc xán lạn mà thôi.

Nơi này là một tiểu viện bình thường, bình thường đến làm người ta dễ dàng xem nhẹ, nhưng trong bóng đêm tịch liêu, nơi này vẫn phát ra ánh đèn mờng lung, lúc sáng lúc tối.

” Trúc tiên sinh, người đã đến.”

Thanh âm cung kính sùng bái, đó là tử sĩ của hắn.

Hai năm trước, sự kiện Phong Vân trang, võ lâm Trung Nguyên nguyên khí đại thương, nếu không phải Trúc Lục Sinh liên kết một nhóm bang thủ. Dùng tay khôi phục sức mạnh võ lâm bạch đạo, hiện tại chỉ sợ vẫn nằm bè bẫy mảng. Trúc Lục Sinh đã trở thành lá cờ mà tâm người giang hồ hướng tới. Dòng chảy ngầm bắt đầu lưu động, người này dễ dàng nắm giữ sức mạnh chủ chốt nhất trên giang hồ.

Tựa hồ trở lại Phong Vân trang, chỉ là tất cả cung kính đều dành cho thanh y nam tử chính giữa, Trúc Lục Sinh hắn hoàn toàn xứng đáng tiếp nhận sự tôn kính cùng tín nhiệm của mọi người.

” Khục khục.”

Bất an cùng hưng phấn trong không khí nhảy mắt nguội lại, Trúc Lục Sinh đưa mắt nhìn bốn phía, trong đó còn có rất nhiều người quen thuộc, hắn cúi đầu mỉm cười với họ, khúm núm, hiện tại, tựa hồ cảm giác không tồi nhỉ.

” Hôm nay ta đến cùng mọi người chính là muốn tuyên bố một chuyện rất quan trọng.”

Tiếng thì thầm thấp thấp, cực kỳ giống năm đó.

” Lực lượng chúng ta hai năm trước đã bị thiệt hại nghiêm trọng, nguyên nhân là tà đạo Diễn Phong sơn trang cấu kết ngoại tặc, hủy gia viên của ta, hiện giờ, Diễn Phong Sơn càng điên cuồng ngang ngược, mọi người cũng biết tại sao chứ ?”

” Mọi người không có cơ trí của tiên sinh, thỉnh tiên sinh nói rõ.”

Hồng bào lão giả gương mặt sung huyết, thanh âm lại cung kính không ngừng.

” Ha ha, Lạc Hồng lão nhân nói thế.”

Khóe miệng câu một cung, Trúc Lục Sinh cười trong sáng.

” Chỉ vì chúng ta có một gian tể.”

Một mảnh ồ lên, gian tể, đây là nguyên nhân thất bại hay sao ?

” Lần đối chiến trước, bên đó đã sớm đoán được chúng ta muốn diệt trừ Diễn Phong Sơn, cho nên tiên hạ thủ vi cường, nhưng thử hỏi, địch nhân trên vạn binh mã, như thế nào vô thanh vô tức tới gần Phong Vân trang mà không bị phát hiện ?”

Tạm dừng một chút, Trúc Lục Sinh thoả mãn nhìn đám người lặng lẽ yên tĩnh, tiếp tục nói.

” Hàng loạt quân mã như thế, phải thông qua bao nhiêu trạm gác ngầm, muốn ngăn chặn bấy nhiêu tin tức đó, ngấm lại thật không thể sao ?”

Đám người bắt đầu xôn xao, trong Phong Vân trang, có thể làm nhiều người như vậy biến thành miệng hồ lô, người có thể làm như thế, có lẽ chỉ có một : Vương Mộng Lâu.

38. Chương 38

Hai thế giới

Không ai biết được, vĩnh viễn không ai biết được, đây là bí mật, bí mật chỉ thuộc về một người.

Bóng đêm yên tĩnh, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có ánh trăng, ánh trăng từ trước tới giờ đều tươi đẹp mê người như vậy, mập mờ đến mức không giống chân thật.

Nhưng hắn chân thật còn sống, sống đến chân thật và đa vẻ, ai không biết Trúc Lục Sinh hắn, ai không phục Trúc Lục Sinh hắn, lãnh đạo thế lực chính nghĩa, vạch trần âm mưu của Vương Mộng Lâu, hiện tại, mọi người đối hắn ngóng trông hy vọng, mong muốn tiêu diệt tà đạo dưới sự dẫn dắt của hắn.

Hắn cười, cười đến tào nhả, thậm chí hung tợn, đây là một đêm yên tĩnh, tiếng người huyền não vừa rồi, ánh sao quanh trăng sáng đã theo bóng đêm trầm lắng. Hiện tại hắn là cô đơn, là tịch mịch, nhưng loại cảm giác này cũng không tệ lắm, hắn tào nhả mở to quạt xếp, tuy thời tiết cũng không nóng, nhưng gió lạnh chậm chậm, rất mát mẻ, rất thoải mái, ít ra hắn cho rằng như vậy.

” Người rất hảo!”

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng nói, rất lạnh rất ngắn, giống như từ trước tới giờ đều chưa từng vang lên, nhưng Trúc Lục Sinh nghe thấy, hắn nghe được rất rõ ràng, hắn trả lời.

” Ta rất hảo.”

” Vậy là tốt rồi.”

” Tại sao?”

” Bởi vì mạng người còn đó.”

Còn mạng mới có thể nổi danh, mạng không còn, những thứ công danh đó làm sao mà đến được ? Không có mạng, làm sao mà hưởng thụ công danh ?

” Người đêm khuya tới đây, chính là vì xác nhận ta còn sống sao ?”

” Đương nhiên, thuận tiện nói thêm câu nữa, người có thể bức ta đến nước này, cũng coi như không tệ.”

Cái thanh âm vang lên ngoài cửa sổ là Vương Mộng Lâu.

” Thì sao ?”

Trúc Lục Sinh xoay một cái khép lại cây quạt, khóe mắt có một chút kinh ngạc, đây là cái hắn trước đây chưa bao giờ dám biểu hiện ra, nhất là trước thanh âm này.

” Người có thể đoạt lại sao? Chỉ sợ đã không còn cơ hội.”

” Đúng vậy, người rất thông minh, nhưng người biết không, người quá thông minh lúc nào cũng sống không lâu được.”

” Nga ?”

” Cho nên bảo vệ mạng của người cho tốt, ta không muốn lúc ta giết người, người đã bị kẻ khác giết.”

” Hừ, người hắn nên lo cho an nguy chính mình, hiện tại trên giang hồ không biết có bao nhiêu người muốn lập tức giết người.”

” Yên tâm đi, ta sẽ lại đến, ha ha ha...”

Thanh âm dần đi xa, mông lung hư ảo, phẳng phất như vừa rồi chỉ đánh một giấc ngủ, làm một cơn ác mộng không quá tốt cũng không quá tệ.

Sa trường tím đậm bị gió thổi bay, vén lên một gian phòng kiều diễm, có Long Tiên Hương nhạt nhạt, tràn ngập trong bóng tối.

Giường bị lảo đảo, một thân ảnh mơ hồ hơi chuyển động, trên thân thể bóng loáng trẻ tuổi có nhiều điểm hoa đào loang lổ, chói lọi đa tình.

” Ân...”

Hơi mỗi một, lại thanh thúy, thanh âm thiếu niên thanh thúy.

Da Luật Sơn ôm chặt hắn, gương mặt trẻ tuổi đang ngủ vẫn hơi cau mày, một sao, muốn đưa tay vuốt lên nếp gấp kia, lại dừng ở không trung.

Là không đành hay không muốn, Da Luật Sơn không rõ, y nhìn gương mặt say ngủ của Lạc Vấn Tâm, thần nhiên, mang chút tính trẻ con. Cũng chỉ có khi ngủ, nét thành thực yêu đã tắm tối không hợp tuổi kia mới có thể biến mất, trở thành hài đồng cô đơn bất lực, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không tin, bản thân mình còn có lúc yếu ớt như vậy.

Từng chinh chiến sa trường, từng khí phách muôn vàn, lại đều hóa thành một mớ chỉ mềm, chỉ muốn đổi lấy chút mỉm cười mộng đẹp của kẻ bên người, rất kỳ quái sao, Da Luật Sơn cười cười trào phúng, không phải cười ai khác, mà là chính mình.

Có lẽ nên hảo hảo yêu thương hẳn, hài tử không ai cần này mong muốn cái gì đây, hẳn là thứ gì đó rất đơn giản, liền như hiện tại, có thể ban đêm ôm hẳn ngủ, cho hẳn một bờ vai, để mộng hẳn có chỗ dựa.

” Người tỉnh?”

Hài tử rút cuộc tỉnh, Da Luật Sơn hơi mất mát, y tựa hồ thích bộ dạng Lạc Vãn Tâm ngủ.

Thiếu niên mở to một đôi mắt không hề buồn ngủ, băng tuyết đầy mắt.

” Sớm đã tỉnh.”

” Nga ?”

” Người sẽ giết Trúc Lục Sinh sao?”

” Là người nói, đương nhiên ta sẽ làm theo.”

” Vậy...”

Cuối cùng có chút không đành lòng, Lạc Vãn Tâm cắn cắn môi, lộ ra thần sắc do dự khó có được.

” Đừng giết hẳn, lưu hẳn cho ta.”

” Tại sao?”

Không có nguyên nhân, Lạc Vãn Tâm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trên mặt trăng rất xa phải không, nếu mang hẳn đi tới đó, có thể tìm được bọn họ không ?

Nhưng người hai thế giới, có thể ở cùng nhau sao ?

39. Chương 39

Tiểu công tiếp tục công...

Thiên nhai ở trong tâm, rất gần cũng rất xa, có thể cả đời cũng không đến được, cũng có thể cả đời thân đều ở trong đó.

Lạc Vô Trần ôm Liễu Sinh Hương, họ đang ngắm trăng, lâu lắm rồi không nhìn kỹ ánh trăng, vẫn quang huy xán lạn như vậy, vẫn mỹ lệ mê ly như thế.

Trên mặt trăng là thế giới gì, cũng có yêu hận tình thù hay sao ? Tranh danh đoạt lợi hay sao?

” Vô Trần, không nhiễm bụi trần... Tại sao lại gọi là Vô Trần nhỉ?”

Liễu Sinh Hương cười hơi nhạt, cũng cười chân thật, rất đẹp, rất say mê.

” Hơi giống pháp danh hòa thượng, ta gọi người Vô Trần hòa thượng nhé!”

” Không khí đều bị người phá hết.”

Dạy người khó thấy, Lạc Vô Trần mím môi, hẳn từ trước đến nay số lần động thủ nhiều hơn số lần nói chuyện.

” Ha ha, người xem mình đi, thanh tâm quả dục, làm sao giống một ma đầu được, hòa thượng cũng chẳng khác nhiều.”

Liễu Sinh Hương nhéo mặt hẳn, trơn trơn mịn mịn, thật sự không phải cảm giác hảo bình thường.

” Vậy ma đầu là cái dạng gì ?”

” Ân... Phải giết người không chớp mắt (cái này hình như không thiếu được), nơi nơi tìm hoan mua vui, phong lưu phóng khoáng, chốn chốn lưu tình...”

” Người muốn ta có hoa tâm ?”

” Hắc hắc, hoa tâm gì?”

” Ta chỉ muốn người.”

Lạc Vô Trần ôm chặt y, ánh mắt thâm sâu như đêm tối dán vào y, đầu càng rũ càng thấp.

” Chỉ muốn một mình người.”

Lạc Vô Trần đè y xuống thạch bàn, cũng bất kể đây là nơi công cộng, tóm lại, đã hôn đến quên hết tất cả.

Liễu Sinh Hương thì sao, y hưởng thụ nhắm chặt hai mắt, tay luồn vào trong tóc người phía trên, khoe miệng tràn ra một chút rên rỉ, vạt áo bán giải, phong tình huyễn mục nói không nên lời.

” Để ta có được người đi...”

Thanh âm mê đắm, ngữ điệu băng lãnh của Lạc Vô Trần thêm một chút khàn khàn ***.

Thân thể vốn như nước của Liễu Sinh Hương bỗng nhiên cứng ngắt, tựa như bị tạc một gáo nước lạnh mùa đông vào đầu, cứ như vậy, y không phải thật sự liền trở thành mặt dưới?

Không được nha, trong lòng y hô to, muốn ổn định địa vị tiểu công thật không dễ dàng, nếu không cẩn thận nhuyển xuống dưới, như vậy vĩnh viễn không có ngày trở thân lên.

Nhớ hồi trước có thể lừa ma vương lên giường, còn không phải dựa vào “Lấy ‘cường’ lảng ‘nhược’”, sau đó chính là vừa lừa vừa ghẹo vừa cuỗm, đều nhanh chóng sơn cùng thủy tận.

” Cái này...”

Cổ sức đẩy người nào đó đang chìm trong mê muội ra, Liễu Sinh Hương thở hổn hển.

” Đây là trong viện của người ta.”

” Vậy thì sao?”

Bất cần, bất kể, ma vương đại nhân lại áp lên. Liễu Sinh Hương cũng nhanh thành cá chết.

” Hi hi..”

” Ai ?”

Lộ chút hàn tinh, bỗng dưng công kích vào một góc nào đó, Lạc Vô Trần đã ngồi thẳng thân thể, đôi mắt hắc đen mà trầm tĩnh, không nửa điểm lo sợ.

” Hi hi... Muốn biểu diễn cũng đừng biểu diễn trước công chúng, ta cũng không phải không biết thẹn thùng.”

Trầm Ngọc mỉm cười từ trong bóng đêm đi tới, trường sam xanh nhạt vũ động theo gió, phiêu dật xuất trần.

” Ta không muốn người xem.”

Lạnh lùng ương ngạnh, Lạc Vô Trần liếc nàng không tức giận. Liễu Sinh Hương lại ở trong lòng hô to vạn tuế, nếu không có nàng, e rằng mình đều bị lột ra ăn sạch, ngay cả chút vụn thừa cũng không dư lại.

” Tiểu đệ đệ Liễu Sinh Hương thông minh đáng yêu lại thanh tú, người nên thương hương tiếc ngọc một chút, như người vừa rồi, không đem người ta dọa chạy mất mới là quý.”

Trầm Ngọc đến gần một khối đại băng vạn năm nào đó, mặc dù hơi sợ bản thân cũng biến thành băng khối, nhưng vẫn đưa tay vô vô bả vai khối băng kia, trên mặt cười xán lạn.

” Ta không quá rầy nhị vị, bất quá trong phòng rất ấm áp, sẽ không nhiễm lạnh, hơn nữa, nhị vị muốn làm cái gì ta cũng không thấy được.”

Nữ nhân kỳ quái, Lạc Vô Trần liếc ngang nàng, đem Liễu Sinh Hương kẹp dưới tay trở về (Hương Hương hô to: tại sao mỗi quay về đều dùng phương thức này ?)

Khóe mắt hơi nhếch, Trầm Ngọc cùng Liễu Sinh Hương nhanh chóng đổi mắt, họ có âm mưu gì sao ?

” Ngô...”

Lạc Vô Trần vẻ mặt ửng hồng, không kiên nhẫn vặn vẹo thân thể.

” Liễu... Người này.... Hồn... Hồn đản..”

Trong phòng sắc đèn ảm đạm, chiếu đến gương mặt lúc sáng lúc tối của Liễu Sinh Hương, hơi có chút mùi ma quỷ.

” Hắc hắc, người không biết sao, Trầm Ngọc ủng hộ ta vô điều kiện...”

Động mạnh thân, hai người đều phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

” Bảo bối, người xem người thoải mái ghê chưa, người rất thích như vậy sao?”

” Cút... Ân... Ahh...”

Bất giác, Lạc Vô Trần uốn thân lên, mong muốn vào sâu thêm, khát vọng sâu thêm, là cái gì đây, có hạnh phúc bọn họ mong đợi sao ?

Hay là tuyệt vọng.

36

Thế giới kia...

Chuẩn bị tốt chưa? Kì ảo, lộ trình thám hiểm mỹ lệ.

Có lẽ đây là đoạn đường chỉ có một người, cô đơn, yên lặng.

Cũng có lẽ đây là một thế giới không thể tưởng tượng, huyền ảo ồn ào.

Có hoa khai, có mộng vỡ, có tâm đau.

Chỉ là không có dự vọng.

Dục vọng.

Hoặc đơn giản, hoặc bé nhỏ, hoặc gian tà.

Nơi này chỉ có một mảnh trời cao biển rộng, trống đến một cánh hải âu cũng không có.

” Chuẩn bị tốt chưa?”

Thanh âm nam nhân mang sự bình lặng không đồng dạng, bình lặng khiến người ta cảm thấy ngay sau đó chính là băng sơn nứt rạn.

” Ân.”

Lạc Vô Trần trả lời đơn giản, hần từ trước tới giờ đều cân nhắc từng câu từng chữ, chỉ vì mỗi câu đều là lời hứa hần phải phụ trách tới cùng.

Liễu Sinh Hương nhìn hần, trên khuôn mặt hài hước trước giờ cũng là bình lặng.

Chỉ là bình lặng.

Y suy nghĩ gì đây, bỗng nhiên mày đẹp nhăn lại, là cái gì khiến y nghĩ đến nhập thần như thế, lại là nguyên nhân gì làm y thất thần như vậy.

” Nhân tâm, lúc yếu ớt nhất chính là lúc nguy cấp nhất, dục vọng cũng cường liệt nhất, cho nên muốn đi vào tâm một người, chẳng những cần pháp lực, còn cần kỳ ngộ.”

Kỳ ngộ, chính là cơ hội lúc nguy cấp nhất sao ? Thế nào mới tính là nguy cấp nhất, là khoảnh khắc tử vong sao ?

” Không sai!”

Huyết Ma nhìn ánh mắt Lạc Vô Trần, tối đen mà chột lóe qua sợ hãi.

” Cái gọi là kỳ ngộ, chính là tử vong.”

Người sắp chết, hồn sắp diệt, trong nháy mắt tiêu vong này, có một không gian vĩnh hằng yên lặng, chết, thì cái gì cũng không còn, còn sống, không gian đó vẫn chưa mở ra.

Cho nên đó là một kỳ ngộ, kỳ ngộ trong nháy mắt sinh tử.

” Phải làm thế nào ?”

Lạc Vô Trần dõi theo, không một chút do dự, hần chỉ tin, lời hứa, nhất định phải thực hiện, bất kể sinh hay tử, chỉ cần đã làm, sẽ không hối hận.

” Người phải hiểu được, nếu không thể tiến vào hồn phách của hần, cũng không thể tiêu diệt dục vọng của hần, người cùng hần, đều hồn phi phách tán, ngay cả đầu thai chuyển thế cũng không làm được.”

” Ta hiểu.”

Thâm sâu liếc Liễu Sinh Hương có chút mơ màng, khoe miệng Lạc Vô Trần nổi lên một nụ cười.

” Ta sẽ cứu hần.”

” Muốn đi vào thiên nhai, Liễu Sinh Hương nhất định phải chết, chỉ có trong lòng tràn ngập yêu thương, tràn ngập quyết tâm, người mới có thể chứng kiến hồn phách hần sắp sửa biến mất, mà không từ bỏ ý định tiến vào tâm hần.”

” Chính là như thế sao ?”

Tựa hồ rất đơn giản, nhưng mình thật sự có quyết tâm đó sao, hai người thật sự có thể tâm ý tương thông sao ? Người nói những lời này trên đời có rất nhiều, thời điểm sinh tử, tánh mạng có thể lấy để chứng minh, ai thật ai giả. Nhưng có ai có thể làm được đây, có lẽ chưa từng có.

” Ha ha, chúng ta có thể làm được.”

Liễu Sinh Hương ôm vai Lạc Vô Trần, dường như để khẳng định, y cắn cắn môi, cười xán lạn.

” Ta rất yêu hần.”

Thật sự rất yêu sao ?

Tại sao, một khắc kia, thấy trong ánh mắt như trăng lưỡi liềm của y quét qua một sắc thái mê hoặc.

Lạc Vô Trần thật sự rất yêu Liễu Sinh Hương, ngay cả chính hần cũng khó hiểu, một đoạn tình cảm lại có thể trả giá nặng như vậy.

Hồn phi phách tán, đúng là khoảnh khắc đẹp như vậy, mọi sự vật thế gian, lúc đẹp nhất chẳng phải đều là giây phút nó tiêu vong sao ? Sắc thái sa đọa bao phủ tử vong kia, khoảnh khắc mở ra địa ngục, đẹp quỷ dị sâu thẳm.

Tà dương tanh ngọt, như trường kiếm nhiễm máu, sợi tóc bạch sắc của Liễu Sinh Hương cuồng vũ trong gió, vũ điệu biến thành màu đỏ. Trong phút giây Huyết Ma đánh chuông, vạn đạo hào quang phun ra, sắc thái chói lọi loá mắt, ngay cả trời chiều cũng phải bị nó nuốt hết, đây là sắc thái của linh hồn sao ? Đẹp mà hoành tráng, trong ánh mắt màu đen của Lạc Vô Trần tràn ngập sắc trắng, vàng sáng hoa lệ, sáng đẹp đến muốn thổi mù mắt hần.

Rất lâu, yên lặng rất lâu, tâm hần chỉ chứa một người, người kia đôi khi cười cười nghịch ngợm, đôi khi làm một cái mặt quỷ kỳ dị, rất nhiều ảo tưởng linh tinh cổ quái, rất nhiều kiểu đặc ý dương dương tự đắc tiểu nhân, chỉ là, Lạc Vô Trần hần vẫn cứ thích.

Hoa lệ rồi cũng tán đi, rốt cuộc phát hiện, thế giới chỉ còn lại một mình hần, nơi này chính là trong tâm Liễu Sinh Hương sao? Cái thiên nhai hần có thể chạm vào ?

Một con phố, lạnh lùng không chút ý ấm, vốn nên là đêm đen không tiếng người, lại bị một tiếng khóc trẻ con cắt qua, tiếng khóc kịch liệt, bất lực, như muốn khắc vô tâm.

Một gian nhà gỗ nhỏ cũ nát, cánh cửa đã không còn, gió lạnh ngày đông ào ào quất tới, hài nhi nằm trong một mảnh cỏ tranh, cái mũi nhỏ nhỏ nhăn nhăn, khép lại hợp, đã khóc rất lâu sao, tiếng khóc khàn đặc, chỉ có thể rên rĩ ách tắc, Lạc Vô Trần nhìn nó, hài nhi rất nhỏ, lại có chút khó hiểu, hài tử nhỏ như vậy làm sao mà sống sót ?

Bỗng dưng xoay người, phía sau đã thêm một thân ảnh, tâm mãnh liệt nhảy lên, người kia, là Liễu Sinh Hương.

Liễu Sinh Hương lạnh lùng liếc hài tử góc tường, đi qua, ôm lấy nó, tựa như nhặt lên một khối vải vụn.

Lạc Vô Trần lại ngây ra tại chỗ, Liễu Sinh Hương thẳng tắp xuyên qua thân thể hần, không hề cách trở, hoá ra mình chỉ là một khán giả trong thế giới mờ mịt của y.

Dục vọng của y rốt cuộc là cái gì ? Nơi này có thể tìm ra đáp án không ?

Liễu Sinh Hương đã đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, chăm chăm nhìn chỗ Lạc Vô Trần đứng, ý cười nổi lên khuôn mặt. Nhưng y vẫn xoay người rời đi, mặt cười bốn cột kia lại làm Lạc Vô Trần đỏ mặt. Y thấy được mình sao ?

40. Chương 40

Giấc mộng xa xôi

” A....”

Huyết Ma cười, đứng trên đại địa không một bóng người, trời chiều đã thiêu sạch, đêm tối sắp giáng lâm, hần vẫn lẳng lặng đứng như vậy, hoá ra, có một người cũng như mình, vì tự do, vì ái tình mà ngay cả thần tiên cũng chẳng làm.

” Nguyệt Dương, quả nhiên là người.”

Hồn phách cường đại như vậy, tử vong trắng lệt như vậy, ngay cả Huyết Ma cũng là lần đầu tiên chứng kiến.

Sẽ chết sao, sẽ không chết sao ? Nguyệt Dương hạ ván cược này, là nghĩ cái gì?

Bỗng nhiên, đồng tử màu đỏ của Huyết Ma cấp tốc thắt chặt.

Yêu, thần tiên có tình yêu sao ?

Nguyệt Dương, đúng là có yêu.

Như vậy, Trầm Ngọc thì sao, Trầm Ngọc có thể tái yêu hần không? Yêu tình yêu tàn khốc của họ.

Gió núi gào thét, chim di trú phương xa vượt cánh lượn vòng, chúng nó đang ca xướng, ái, ái...

Lạc Vấn Tâm bỗng nhiên cảm thấy bất an, phảng phất như một cái nào đó tan biến, trong tâm kinh hoảng vô danh, đêm nay, ban đêm nằm mơ, giấc mộng rất chân thật cũng rất dài dòng.

Dưới hành lang, chim chóc hoan xướng trong gió nhẹ, đó là một mùa hè tươi đẹp, trên núi mát mẻ, trong nhà yên tĩnh và bình thản, ai mà ngờ nơi này chính là Diễn Phong sơn trang nổi tiếng kinh hồn bạt vía trên giang hồ.

Lạc Vấn Tâm bất an nắm chặt vạt áo, nó không dám lộ ra dù là một chút phần nộ oán hận, nó chỉ lo sợ bất lực nhìn nơi xa lạ.

” Đây, người chính là tiểu tử phụ thân thu nhận hả ?”

Thanh âm cao ngạo, khinh miệt, không ai bì nổi.

Trong ánh mắt rũ xuống, chỉ có một đôi giày ống màu đen, chủ nhân đôi giày kia vẫn cao ngạo.

” Ngẩng đầu lên, để ta nhìn.”

Không dám làm trái, không muốn phục tùng, Lạc Vấn Tâm nho nhỏ chậm rãi ngẩng đầu, từ góc áo màu đen thêu kim tuyến, lên đến gương mặt có chút tái nhợt trên cổ, thiếu niên tựa hồ cũng sưng sốt một chút, đích thực rất giống. Bộ dạng nó rất giống Lạc Vô Trần. Chỉ thiếu một chút khí phách trưởng thành cùng hung ác nham hiểm, đây là nguyên nhân nó được trang chủ thu dưỡng sao ?

” Hừ, rõ là rất giống.”

Thiếu niên bỏ xuống một câu, cũng bước đi không quay đầu lại. Đây là lần đầu tiên nó thấy Lạc Vô Trần, Lạc Vô Trần nhỏ tuổi kiêu ngạo, mang khí phách quân lâm thiên hạ như thiên thần.

Bỗng dưng ghen tị...

Vô danh sâu nào...

Tất cả những thứ này, nó vốn cũng có thể có.

Phụ thân, ca ca, cái tên bao nhiêu ảm áp, tiểu hài tử lại cố chấp không muốn mở miệng, nó không thể mở miệng với kẻ thù của mình, mở miệng nói ra cái xưng hô ảm áp nhất.

” Đệ đệ, người đã đến rồi.”

Lạc Vô Trần cười, tiếp tục đùa với con chim mình yêu thích, rõ là người kỳ quái, rõ ràng một khắc trước vẻ mặt còn lệ khí, giết người không chớp mắt, ngay sau đó liền ôn hòa ân cần như vậy.

Là con chim kia sao, nhìn con chim kia, cái tâm thô bạo của Lạc Vô Trần như có một điểm tựa, rất không thích con chim đó, bởi vì kia không giống một ma đầu giết người không chớp mắt, ma quỷ thật sự, là tùy thời tùy chỗ đều mong muốn hủy diệt thế giới. Lạc Vấn Tâm cười cười, mãi đến lúc thi thể con chim kia biến thành đồ ăn mỹ vị, Lạc Vấn Tâm mới cười rộ quang huy loá mắt.

” Ca, thịt con chim này rất ngon, người cũng ném chút đi.”

Đã bao nhiêu năm, sống cùng ca ca này rất lâu, rất lâu, nhìn y thành danh thành ma, nhìn y lấy máu tế kiếm, giang hồ càng ngày càng tinh phong huyết vũ, cuộc sống của hắn cũng phong sinh thủy khởi, dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động.

Hắn biết ca ca không muốn giết hắn, ca ca thật ra sớm đã biết âm mưu của hắn, nhưng nam nhân này vẫn luôn tìm kích thích, vị trí ma vương tựa hồ đã ngồi chán, có một chút khiêu chiến cũng hảo.

Chỉ là, y không biết, sự dung túng của mình là sai lầm đáng sợ cỡ nào.

Trúc Lục Sinh là một kẻ bưng bưng dã tâm, mấy năm âm thầm bồi dưỡng, Phong Vân trang đã bị gã nắm giữ thực lực chủ chốt, Diễm Phong sơn trang, bộ phận lực lượng tổ chức của Lạc Vấn Tâm, lúc đầu soán quyền, cũng có đại bộ phận thế lực của Trúc Lục Sinh. Hiện giờ, cổ thế lực mượn từ lần soán vị đó, đã càng lúc càng nặng.

Lạc Vấn Tâm tuy hiểu được điểm này, nhưng không muốn giết y, đúng vậy, cái ca ca này hắn là kẻ thù. Trò chơi, y thích liên bồi y cùng chơi, mình vốn không đạt được gì, tại sao lại thấy mất mát, hơn nữa làm trái ý người nọ, dường như là điều mình thích nhất.

Đêm, rất sâu, gương mặt say ngủ của Lạc Vấn Tâm vẫn nhàn nhạt mang nét cô đơn cùng bất lực, lại mơ thấy gì đây, đôi mày hơi nhíu bỗng nhiên giãn ra, cười thấp thấp.

” Ca ca, ta lạnh.”

Rất nhiều năm trước, Lạc Vô Trần cao ngạo băng lãnh đã từng cho hắn ảm áp người thân, đúng vậy, trong đêm tuyết gào gió thét, Lạc Vô Trần cho hắn một cái ôm ảm áp.

Không liên quan đến phong nguyệt, cũng không có âm mưu.

Chỉ đơn thuần là, với cái đệ đệ có chút u sầu đáng thương này, Lạc Vô Trần hoàn toàn làm hết chức trách của một huynh trưởng.

Là hận ý hay thân tình?

41. Chương 41

Máu đỏ của dã lang

” Trời xanh khí sạch, gió êm và ấm áp, ngửa mặt nhìn vũ trụ bao la...”

Liễu Sinh Hương mang hài tử theo, đứng dừng nhàn nhã tản bộ, bóng đêm tối đen, một người nam nhân tay xách cái gì đó như bao vải vụn, cao giọng ngâm tụng, thấy thế nào cũng có chút quỷ dị, Lạc Vô Trần lại cười, Liễu Sinh Hương vẫn là một người vô sở vô vị như thế.

Đường dài cũng có cuối, nhưng con phố này lại tối tăm vô tận, thân ảnh có chút đơn bạc của Liễu Sinh Hương càng đi càng xa, như muốn nhập vào bóng tối, Lạc Vô Trần bỗng nhiên tựa như hài tử mất mát, bất luận thế nào cũng tăng nhanh nhịp bước, cái thân ảnh du đãng lại càng lúc càng mờ nhạt, mãi đến lúc cuối cùng biến mất.

Một mảnh bóng tối, tất cả sự vật đều biến mất, không đường phố, không hài tử, càng không có Liễu Sinh Hương, Lạc Vô Trần rơi vào bên trong tĩnh mịch, băng lãnh tuyệt vọng.

” A, đây là tâm của người sao ?”

Lạc Vô Trần cười lạnh.

” Ta sẽ phá hủy nó.”

Kiểm, hàn quang lóe ra, rút kiếm đâm hướng một mảnh bóng tối, không có cái gì có thể thật sự vây khốn Lạc Vô Trần, dù là Liễu Sinh Hương, hắn cũng phải thay đổi.

Bạch quang chói mắt. Dương quang xán lạn làm mắt Lạc Vô Trần phút chốc không mở ra được, bên vành tai là tiếng huyền não ồn ào, người đến người đi, trong không khí còn mang một cỗ mùi vị quen thuộc, rất quen thuộc.

Nơi này là Diễn Phong Sơn cước.

Khách nhân nhiều hơn khách ***, Liễu Sinh Hương đứng ở cửa, bạch y trắng tuyết, nụ cười y tươi đẹp đa tư, chói mắt hơn cả dương quang huyền mục. Lạc Vô Trần cũng cười, nụ cười như ánh nắng, lại có nét lạnh lẽo ngưng trệ nhạt nhạt, lúc này đây, Liễu Sinh Hương không nhìn hắn, y nhìn đường phố người đến kẻ đi, mãi đến lúc mấy người bình tĩnh thất thần ngốc ngốc hồ đồ đi vào ***, trên mặt Liễu Sinh Hương lộ ra nét cười đắc ý, tựa hồ vô cùng thoả mãn vì hiệu quả quảng cáo của mình.

Rõ là kẻ tự kỷ! Lạc Vô Trần cười nhẹ, mặt mày lại lỏng ra, không biết sao, rất thích vẻ mặt của y, muốn đưa tay chạm vào, lại xuyên qua gương mặt Liễu Sinh Hương đụng tới trên khung cửa. Hơi mất mát, hắn phải làm sao để cứu người này.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Liễu Sinh Hương xoay người đi vào, đúng là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày, muốn làm cái gì đây, là một mối sao ? Trong đám người náo nhiệt không có thân ảnh đó, tựa như chim đã mất đi tung tích trên thiên không.

Không muốn ngừng lại như vậy, Lạc Vô Trần theo y vào hậu viện, tất cả huyền não ồn ào đều bị một cái sân thanh u ngăn cách, có quảng sáng nhàn nhạt, xuyên qua nhánh cây rơi trên mặt đất, dừng trên người y, phẳng phất như tinh linh ánh nắng, sinh mệnh mỹ lệ, tại sao phải có nhiều thống khổ như vậy ?

Còn chưa đề mất mát xuống, Liễu Sinh Hương lại đột nhiên tan biến, Lạc Vô Trần lại không kinh ngạc, hắn đi đến trước thạch bàn, vừa rồi Liễu Sinh Hương còn ở nơi này thưởng thức phong cảnh, trên ghế đá còn lưu nhiệt độ cơ thể y, đồng dạng, Lạc Vô Trần lấy tay nhấc tay ghế, thạch bàn rất lạnh, lại có xúc cảm kỳ dị, nháy mắt, cảm giác đó mở rộng, còn chưa phản ứng kịp, bản thân liền rơi vào một mảnh bóng tối,

nhưng bóng tối này là có hình dạng, có ánh mặt trời nhàn nhạt từ đỉnh đầu chiếu xuống, thạch bàn đứng là trong suốt, bằng lực độ tay ghế vừa rồi, không nặng không nhẹ, vừa vặn có thể mở cơ quan ra.

Thở ra thật dài, Lạc Vô Trần nhìn quanh bốn phía, hoàn hảo, hẳn không bị lạc trong bóng tối nữa, lần này lại có bí mật gì đây?

Bá, bá, bá.

Thanh âm múa kiếm, hơn nữa rất có khí thế. Có người, lại không phải Liễu Sinh Hương, Liễu Sinh Hương chưa bao giờ tập võ, y nói, thứ võ công này, chỉ cần một ngày có, liền một ngày không được an bình, đánh đánh giết giết không phù hợp phẩm vị của ta.

Bất giác liền nhớ đến người kia, nhớ một câu một từ, đùa giỡn với đời cũng đều rất đúng.

” A.”

Thanh âm hài tử, còn đậm thêm tiếng té ngã, người múa kiếm lại là một hài tử sao ?

” Tiến độ quá chậm.”

Thanh âm rất lạnh, cũng rất trong trẻo, xóa đi tầng tầng hàn ý băng lãnh, giạt mình phát hiện chính là giọng nói Liễu Sinh Hương.

Xuyên qua thông đạo dài mà lạnh lẽo, cuối bóng tối có một chút ánh sáng, hàn ý lại càng đậm.

Gương mặt Liễu Sinh Hương dưới ánh nền khuất khuất tỏ tỏ, thanh lãnh vô tình. Gương mặt hé ra kia thật sự là y ư ? Nụ cười dưới ánh nắng ban nãy, quả thật là ảo giác sao ?

Bỗng dưng chăm chú nhìn cửa thạch thất, ánh mắt lợi hại của Liễu Sinh Hương như muốn đem Lạc Vô Trần xé rách, nhưng tức khắc, ánh mắt quét qua, tựa hồ cái gì cũng không phát hiện, trong ánh mắt băng lãnh của Liễu Sinh Hương hiện lên một chút nghi hoặc.

Hài tử ngã trên mặt đất, hiện tại cũng đã co rút trong góc phòng, sợ hãi đông lại thành băng xung quanh nó.

” Nhìn ta!”

Ngữ điệu mềm xuống, Liễu Sinh Hương dùng thanh âm mềm nhẹ như tình nhân, chậm rãi an ủi.

” Nhìn ta, ta cũng không phải ma quỷ.”

Thanh âm đến cuối, lại dẫn theo một chút uy hiếp, rất lạnh.

Hài tử nâng gương mặt non nớt lên, hẳn là khuôn mặt non nớt, nhưng lúc thấy dung nhan đó, Lạc Vô Trần lại cảm thấy buồn nôn một trận, trên khuôn mặt màu đen dơ bẩn vắt đầy đạo đạo vết thương đã kết vảy thối rữa, tựa hồ có chất lỏng ướt át từ vành mắt chảy xuống, nhiễm đến thương khẩu thêm hung tợn, nhìn kỹ, đứa nhỏ này toàn thân lại không có một chỗ nào nguyên vẹn.

” Ha ha.”

Tựa hồ rất thoả mãn vì nó thuận theo, Liễu Sinh Hương cười xán lạn, đứng lên, đến gần cái thân thể vì sợ hãi mà liên tục giật giật, vươn ngón tay kẹp lấy cằm nó, nhìn đồng tử bỗng nhiên co chặt kia, Liễu Sinh Hương cười càng thêm mỹ lệ.

” Muốn ta cho ngươi một khuôn mặt khác không? Còn tự do, địa vị, quyền lợi, tất cả những thứ đó, ta đều có thể cho ngươi.”

Đôi mắt hài tử phút chốc có hào quang chớp động, đó là một ánh mắt dã lang, ở nơi tối tăm sâu thẳm này, từ trước tới giờ cũng chỉ có dã lang mới có thể sinh tồn.

” Nói, muốn hay không ?”

” Ta... Muốn...”

Dã lang, Liễu Sinh Hương, một kẻ dưỡng dã lang, có phải cũng có dòng máu đỏ đó không.

42. Chương 42

Ngọn nguồn cho tất cả

Yêu ta ở hỷ diệt, hận ta ở nhiệt tâm.

Không có hy vọng, ta ban cho người tuyệt vọng, ban cho người dục vọng, ban cho người vực thẳm, cũng không để người tử vong, tử vong, là phải chậm rãi thưởng thức, lúc người có được mọi thứ, nhưng không thể không đối mặt với thiên mệnh luân hồi, người sẽ nghĩ thế nào, sẽ tuyệt vọng, sẽ tâm vong. Hay vĩnh viễn đau khổ.

Liễu Sinh Hương thoả mãn xoay người, y rất hài lòng với thứ này, trong cái nhìn của y, cái này chỉ là một thứ.

Trên mặt thiếu niên quần băng vải trắng, nó ngồi trong tiểu viện tử thanh u, ánh nắng vẫn ấm áp dễ chịu như vậy, từ trước tới giờ đều không giảm nhiệt, thoát khỏi cái huyết động như ác mộng, nó hiện tại, một thân áo xanh, thân thể trẻ trung còn mang sức sống thiếu niên, lại thiếu đi rất nhiều, đích thực rất nhiều.

Lạc Vô Trần ngồi đối diện, hắn cũng như không khí, tùy tiện xuyên qua thời gian mấy năm, hài tử trưởng thành, cũng như tựa như gió, càng lúc càng lớn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể rời tay bay mất, cơn gió trên đời không ai ngăn được.

”Người hiện tại không phải là cái bóng.”

Liễu Sinh Hương đưa lưng về phía nó, đứng trong ánh nắng, người này tựa hồ đặc biệt thích ánh nắng, có phải bởi vì bản thân không có độ ẩm, mới quyền luyện chút ẩm áp ngăn ngủi như vậy hay không.

”Ta cho người một cái tên.”

Liễu Sinh Hương trầm ngâm, không nhìn thiếu niên phía sau, cũng không thấy hào quang chợt hiện trong mắt thiếu niên, ánh sáng kia, tựa hồ muốn thiêu một người cháy đến hầu như mất hết.

”Trúc Lục Sinh, trúc dựa đường mà sinh... Đây là tên của người.”

Liễu Sinh Hương rời đi không lưu luyến, giọng nói y dưới ánh mặt trời hư vô mờ mịt.

”Làm chuyện người muốn làm, có được công danh hay không, thì còn xem chính bản thân người.”

Người đi xa, trong không khí còn giữ một chút hương khí của y, thiếu niên tham lam ngửi ngửi một chút, không khí rất ẩm áp, Lạc Vô Trần lại tưởng như thấy nó cười, rõ ràng cách một tầng băng gạc, nụ cười của nó lại tuôn ra, kinh hãi vô danh.

Thiếu niên tựa hồ một khắc cũng không muốn lưu lại, đi khỏi khách ***, đi khỏi trấn nhỏ, ngay cả một cái xoay đầu nhìn cũng không có. Đi trên đường nhỏ trong khu rừng yên tĩnh, ngẫu nhiên có chim hót, ngắt đầu, trong mắt chợt lóe ngạc nhiên, Trúc Lục Sinh lần đầu tiên bước vào thế giới này.

Nước suối mát lạnh, trên nước trôi lụa trắng, rất mềm rất nhẹ, khuôn mặt pho trong nước suối cũng rất nhẹ rất mềm, bàn tay hơi trắng quá mức của Trúc Lục Sinh lướt trên gương mặt, khuôn mặt này, thật sự rất dễ nhìn.

Nhẹ cười một tiếng, hương vị mát lạnh.

Lạc Vô Trần đứng ở một bên, không biết tại sao muốn đi theo thiếu niên này, muốn nhìn một chút, cái Trúc Lục Sinh như mặt trời ban trưa, càng muốn biết, Liễu Sinh Hương rốt cuộc muốn làm gì.

Không ngoài sở liệu, người này có võ công rất tốt, thái độ rất tốt, hào quang rất tốt, rất sắc sảo lại biết chừng mực, trong thời gian rất ngắn, trở thành trợ thủ đắc lực của Phong Vân trang chủ.

Thiếu niên đó dù sao cũng là kẻ do Liễu Sinh Hương bồi dưỡng ra.

Y tựa hồ đang tìm cái gì đó, đi qua rất nhiều nơi, đã làm rất nhiều chuyện. Lạc Vô Trần cười lạnh trong tâm, hoá ra, ngay từ đầu, người này đã tính không chế giang hồ, y đang tìm nhược điểm của Diễn Phong sơn trang.

Biết hài tử đó cũng là một sinh mệnh sắp chết, lúc Trúc Lục Sinh thấy nó, nhân tình lại sáng lên, kế hoạch gì đó, trong cái tâm âm lãnh của y chậm rãi thành hình.

Đó là Lạc Vấn Tâm, hài tử phụ thân thu dưỡng lúc hắn mười tuổi, một hài tử nhiều năm mưu tính, hài tử vốn nên chết đói ở đầu đường, trở thành quân cờ của Trúc Lục Sinh, quân cờ rất đáng thương.

Rốt cuộc biết được, cái thế lực chỗ tối đó, thế lực của Lạc Vấn Tâm, chính là bắt đầu từ y, Lạc Vô Trần nhìn y, nhìn cái hài tử, trong tâm dâng lên xót xa nhàn nhạt, quá nhiều âm mưu vốn không nên sinh ra.

Mọi thứ đều bắt đầu từ người kia sao, cái người hắn yêu quý.

Hai thân ảnh đi xa, một thiếu niên, một hài tử, cô đơn yên tĩnh vắng vẻ, có ai biết, họ sẽ thay đổi thế giới này đâu ? Thế giới, trong mắt rất nhiều người, vẫn bình lặng hết đêm đến ngày, nếu không có bọn họ, những sinh mệnh khác, có thể thay đổi hay không?

” Ahh...”

Thanh âm biếng nhác, vẫn quen thuộc như vậy, vẫn ngổ ngược như vậy, nhưng bi thương ngập tràn lại muốn xé rách ngực Lạc Vô Trần theo bốn phía, y cuối cùng cũng đến.

” Liễu Sinh Hương, ngươi vẫn biết phải không, sự tình sẽ trở thành như vậy.”

” Đúng thế, từ một khắc ngươi tiến vào cuộc sống của ta, ta đã biết.”

Liễu Sinh Hương cười thản nhiên, rất nhẹ, rất mềm, tựa như tiếng cười trong thạch thất, lại dẫn theo chút ý ám, chỉ là ý ám sao ?

” Tất cả những thứ này, ngươi thích hay sao ?”

” Không thích, nhưng hiếu kỳ.”

Liễu Sinh Hương đến gần hắn, vẫn là kẻ yếu đuối vô lực, vẫn là kẻ mình có thể một chương chấm dứt tính mạng, Lạc Vô Trần lại đột nhiên sợ hãi, y quả thật là Liễu Sinh Hương sao ?

Liễu Sinh Hương muốn làm cái gì ? Không người nào biết, liệu kẻ giết thần cũng có mang một cỗ điên cuồng hay không, huống hồ còn là một phạm nhân nữa.

43. Chương 43

Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó

” Vương gia, đã chuẩn bị hảo.”

Ảnh vệ bán khụy trên đất, tâm phúc nhiều năm như vậy, đột giết đánh cướp, chặn đường vây quét, đã làm vô số lần, duy chỉ lần này, ngay cả ảnh vệ như tượng đá cũng nhịn không được muốn cười.

” Hảo, lui xuống đi, để ta hảo hảo nhìn hắn.”

” Dạ!”

” Y phục cũng chuẩn bị hảo rồi ?”

” Đúng vậy, thưa Vương gia.”

” Hỉ nường sao ?”

” Hiện tại đang trang điểm cho Lạc công tử.”

” Hảo.”

Da Luật Sơn thoả mãn híp mắt.

” Tân khách tới chưa ?”

” Đều đợi ở đại sảnh.”

” Hảo, dẫn ta đi xem hần một chút!”

” Dạ, Vương gia.”

Ảnh vệ đi ở phía trước, nghen cười hồi lâu rồi cuộc rỉ ra không chút kiêng nể. Đây có lẽ là chuyện được cho là hoang đường nhất trong đời Vương gia, phái gã đi trối trang chủ Diễn Phong sơn trang lại, còn cướp đến làm phu nhân.

” Cút!”

Trong phòng lại rầm rầm ngã một mảnh, Lạc Vấn Tâm yếu ớt nằm trên bàn, toàn thân vô lực. Các hỉ nường xung quanh cầm phần sơn mủ phượng, vẻ mặt nhìn nhau khốn khổ, cái Da Luật Sơn trông thấy lúc tiến vào chính là cảnh tượng này, lập tức cười đến tác phong bay mất.

” Ha ha ha ha...”

Hần là vọp bẻ sao, Lạc Vấn Tâm âm thầm suy nghĩ.

” Ha ha... Ách.”

Nấc một cái, Da Luật Sơn che miệng lại, hình như thật sự quá trớn, lấy mắt lướt ngang ảnh vệ mặt cũng nghen xanh bên cạnh, người nọ vội cuống quít mang nha hoàn phụ nhân đầy phòng lui xuống, tựa như chạy nạn.

Coi như thức thời, Da Luật Sơn kéo ra một nụ cười, nhìn Lạc Vấn Tâm tóc mai hỗn độn, vạt áo bán giải, ***g ngực phập phồng kịch liệt, rõ là phạm tội dụ nhân.

” Ha ha.... Ách.”

Da Luật Sơn còn đang nấc, Lạc Vấn Tâm ngay cả khí lực để cười cũng không có.

” Ách... Thân thể người rất nhạy phải không... Ách... Muốn phu quân ta đến hỗ trợ hay không... Ách.”

Da Luật Sơn ôm thân thể đó, hung hăng ngửi một cái.

” Thật sự rất thơm, có vị sơn phấn.”

Vừa rồi bị ép bôi không ít sơn phấn, Lạc Vấn Tâm hiện tại thoát nhìn cũng không kém quý bao nhiêu. Nhưng có kẻ lại một mực đi thích quý, tựa như Da Luật Sơn vậy.

” Ha ha... Ách... Bảo bối, ngoan chút, tân khách đều đang đợi ở đại đường... Ách.”

Lạc Vấn Tâm giận đến mức cười.

” Nga, vậy sao?”

” Đúng vậy, để vi phu trang điểm cho người nhé... Ách!”

Da Luật Sơn mặt dày hôn hần một cái.

” Người thật là dễ nhìn.”

” Ta thấy mình rõ là một thằng đàn!”

Lạc Vấn Tâm bi ai.

” Sao lại gặp phải đồ vô lại như người.”

” Hắc hắc, không phải thường nói đánh là hôn mắng là yêu sao.... Ách... Bà xã, không thể tưởng được người... Ách... Yêu ta như vậy.”

(Kẻ họ Lạc nào đó trực tiếp té xỉu)

Đại sảnh Tương vương phủ, mọi người lú lú, náo nhiệt phi thường.

” Nghe nói Vương phi của Vương gia là Hán nhân đó.”

” Thế thì sao, ta còn nghe nói là một tuyệt sắc mỹ nhân đấy chứ. Hắc hắc, nếu để ta nhìn một cái thôi cũng được rồi.”

” Người xem, trong đầu người toàn nghĩ tới nữ nhân!”

” Ai, yêu người đẹp, không thích giang sơn, mới là đại nam tử hán.”

” Đúng đúng đúng...”

.....

” Vương gia giá đáo!”

Tiếng hô cao vút to rõ, đại sảnh nháy mắt tĩnh xuống, mỗi người đều vươn dài cổ muốn thấy phong thái Vương phi, rất giống một hàng vịt quay treo trên quầy.

Nhưng Vương phi này cũng không khỏi quá nhu nhược, bước đi cơ hồ đều khoác trên người Vương gia. Đương nhiên không ai biết nguyên nhân là do mê được. Càng không ai biết cái phu nhân yếu đuối kia là một nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân khiến người ta nghe tên liền biến sắc. Kết quả là, đủ loại nghị luận bàn bạc xôn xao rối rắm.

” Ai nha nha, nữ tử Giang Nam mỗi người đều như vậy sao, quả là trăm nghe không bằng một thấy.”

” Ân, trộm nhìn dáng người, mềm đến như nước tích. Quả nhiên là liễu yếu đào tơ.”

” Hắc hắc, không biết có bị Vương gia đè đẹp hay không.”

” Người nói bậy bạ gì đó, Vương gia.. Ách... Thương hương tiếc ngọc nhất...”

Xì xì xào xào, rì rì rào rào. Lạc Vấn Tâm gắng sức néo cánh tay Da Luật Sơn đỡ hần, nhưng dưới tác dụng của được, phẳng phất như tình nhân hôn đổi.

” Hi hi, bảo bối, đừng gấp, chúng ta trước bái đường đã.”

Da Luật Sơn, Da Luật Sơn đáng ghét, ta muốn đem người bầm thây vạn đoạn.!

44. Chương 44

Yêu ta đi, nhi tử.

” Bảo bối, người sẽ theo ta chứ?”

Sao nghe kiêu gì cũng giống như đang dụ dỗ con gái nhà lành, Da Luật Sơn miệng đầy mùi rượu, phanh một cái đá văng cửa, Lạc Vấn Tâm lại nằm trên giường, thân thể cũng thiêu đốt tê rần.

Hôm nay là hôn lễ lần đầu tiên của Lạc Vấn Tâm, nhưng không phải đón dâu mà là gả cho một nam nhân! Đàng đàng sát khí liếc y, Da Luật Sơn lại hoàn toàn bất tri bất giác, chỉ lo ôm chặt thân thể đó, liên tục cảm thán.

” Ai ôi, thân thể bảo bối của ta sao nóng thế này, phát sốt phải không ?”

Biết rồi còn hỏi, vừa bái đường xong liền rót cho hần uống một chén được, sau đó toàn thân khô nóng nghẹn đến bây giờ, ai biết đó là chủ ý của ai.

” Ân, không thoải mái sao, vậy người hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi, vì phu không quá rầy.”

Lại muốn chạy, là cố ý sao, Lạc Vấn Tâm muốn mở miệng, lại gắt gao cắn môi, đã mất mặt tới cỡ này, còn không biết xấu hổ như vậy để làm gì.

” Bảo bối, người thật sự không có việc gì chứ.”

Ngã đầu quay lại, trong ánh mắt hào quang lấp lánh, một chút cảm giác say cũng không có, quả nhiên là mưu tính.

” Ách... Muốn ta gọi đại phu đến không?”

Da Luật Sơn lại ôm hân, đã biết nam nhân này sẽ không đi, Lạc Vấn Tâm thở nhẹ nhõm một hơi, bị ôm vững vàng, không khỏi rút rút vào ngực y, ngay sau đó lại đột nhiên tỉnh táo lại, Lạc Vấn Tâm hoàn toàn cứng đờ.

” Hi hi, bảo bối, hoá ra là muốn ta, phải không?”

Da Luật Sơn cười rất xảo, xảo như cả thiên hạ cũng đã trộm vào tay.

Phần hân quay đầu, Lạc Vấn Tâm khinh thường gương mặt đắc ý kia.

Trong mắt Da Luật Sơn nháy mắt hiện lên mất mát, rồi lại cười cười, chỉ là có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

” Vấn Tâm, sự tình đều như ngươi mong muốn, gả cho ta là giao dịch công bằng.”

” Còn chưa thấy kết quả, ta sẽ không thừa nhận.”

Lạc Vấn Tâm mở miệng, lại hơi hồi hận, thật ra, cũng không muốn coi nhân duyên như giao dịch, chỉ là nhân duyên thì có thể...

“ Kết quả là chết, người là sống, người tại sao cố chấp như vậy?”

Không khí mới rồi còn thoải mái bị tiếng thở dài của Da Luật Sơn đánh tan không ít.

” Như ngươi thấy, hôm qua Vương Mộng Lâu đã dẹp xong Diễn Phong Sơn, Trúc Lục Sinh tuy có rất nhiều giang hồ hào kiệt ủng hộ, nhưng chung quy đánh không lại Vương Mộng Lâu sau lưng có sức mạnh triều đình, hân là cơ sở ngầm của triều đình, lần này lại chủ động liên kết với ta, đơn giản là sợ ta lại bảo hộ Diễn Phong Sơn, hiện giờ đại cục đã định, có tái cấp cho Trúc Lục Sinh tên tuổi gì thì mọi người vẫn lại hướng về Vương Mộng Lâu thôi.”

” Ngươi đã nói sẽ đem Trúc Lục Sinh...”

Lạc Vấn Tâm nóng vội, ý thức được mình lỡ lời, không khỏi ngậm miệng.

” Yên tâm đi, Trúc Lục Sinh hiện tại đang ở vương phủ của ta.”

” Cái gì?”

Lạc Vấn Tâm không dám tin.

” Ngươi hình như hỏi quá nhiều, miệng ta cũng khô rồi.”

Da Luật Sơn thay đổi một khuôn mặt tươi cười.

” Ngươi làm dịu cho ta được không ?”

Môi bị lấp, Da Luật Sơn động tác ôn nhu, tay chậm rãi thâm nhập y nội, thân thể một mảnh lạnh lẽo run rẩy, lại phẳng phất như thêm hỏa nhiệt.

” Ngô...”

Thở dốc, rên rỉ mềm nhuyễn, Lạc Vấn Tâm cảm thấy sắp bị hòa tan.

Bán giải nghệ thường, tóc đen như thác, hoa đào tiên diễm chỉ muốn say người, Da Luật Sơn nhìn gương mặt trầm túy của Lạc Vấn Tâm, bỗng nhiên đau lòng.

” Ta sẽ hảo hảo yêu ngươi, hảo hảo làm ngươi hạnh phúc suốt đời.”

Hạnh phúc, hạnh phúc từng vô số lần ao ước, hạnh phúc mong muốn ở vô số đêm, thật sự đang ở trước mắt ?

Lửa của Lạc Vấn Tâm tựa hồ cháy thêm kịch liệt, chỉ muốn hung hăng được thương, hung hăng được yêu, hung hăng để y xâm nhập.

Da Luật Sơn cắn cái cổ trắng mảnh của hắn, tay lưu luyến ở bên eo, cọ xát, cắn xé, tựa như hai tiểu thú, lại tựa như hai hài tử mộng lung. Họ chỉ muốn được yêu, muốn yêu người khác, khi cơ hội này đã tới, dù tan thành tro bụi, cũng mong muốn đạt được.

Dưới thân bỗng nhiên căng thẳng, thứ nóng rực đã bị người bắt lấy, Da Luật Sơn rút một ngụm lạnh khí.

”Bảo bối... Người thật sự nhiệt tình.”

Năng lực chịu đựng của Da Luật Sơn rất tốt, ít ra y vẫn cho rằng như vậy, nhưng động tác của Lạc Vãn Tâm lại làm tim y thiếu chút nữa rơi nửa nhịp. Lạc Vãn Tâm cầm lấy thứ cực nóng của y, nhanh chóng nhét nó vào mật huyết ách tắc phía sau, không có bôi trơn, nơi đó khô khốc xiết chặt, động tác thô bạo, hai người cũng đau đến rên một tiếng.

Hồi lâu, cảm giác có chất lỏng ôn nhuận thấm ướt nơi mật hợp, cảm giác khó chịu dần thối lui, dục vọng cuồng dại thiêu cháy thần kinh Da Luật Sơn. Lòng có chút ngọt, còn mang vị đắng đắng. Da Luật Sơn ôn nhu vuốt đám tóc dính mồ hôi lạnh của Lạc Vãn Tâm đến sau tai.

”Bảo bối, đau không?”

”Đừng quản ta, người... Người động đi!”

Mặt đỏ lên, Lạc Vãn Tâm tận lực điều chỉnh hô hấp, hảo nhượng thứ thô to của Da Luật Sơn ra vào dễ hơn. Mặc dù đau đến tê tâm liệt phế, nhưng trong tâm cũng ấm, ấm như lửa hạ, làm hắn nghĩ rằng mình rất cuộc không sợ mùa đông nữa.

Động tác càng lúc càng kịch liệt, đau đớn, cũng khoái lạc, mỗi lần đều dùng hết kích tình tràn đầy của họ, cũng tràn ngập hy vọng dạt dào. Khi tới đỉnh khoái lạc, Da Luật Sơn ôm hắn, bi thương, khoái lạc, nói như gào thét.

”Yêu ta, yêu ta đi, hài tử của ta!”

45. Chương 45

Nguyệt Dương chi tâm

Luôn bất chợt suy nghĩ, rốt cuộc là thế nhân vì ta, hay ta vì thế nhân, trả giá quá nhiều.

Thích cô độc, thích sợ hãi, ta thích thưởng thức từng loại cảm xúc trong cuộc sống, cảm xúc thăng trầm, luôn ở nhân gian mới có, rất nhiều rất đẹp, đẹp như bướm phá kén nhộng.

Tất cả cái đẹp đều có nguyên nhân, đẹp nhất, lùng lẫy nhất, phồn thịnh nhất, đều hình thành trên trụ cột tử vong cùng hủy hoại, toàn bộ sống lại, xuyên qua bi thống cùng tuyệt vọng, thai nghén sinh mệnh cùng tương lai kế tiếp, dùng máu rên ra sinh mệnh, mới có sắc thái thiên đường cùng tử vong.

Bởi vậy, ta tin, phá hư, hủy diệt, đều là tôn trọng sinh mệnh, đều là theo đuổi cái đẹp.

Tình yêu, thì cần phá hủy, cần xé rách, mới biết than van và quý trọng, mới có thể trọn đời cùng nhau.

Ta yêu hắn, thật sự yêu thương hắn, từ rất nhiều năm trước, hài tử rất nhiều năm trước, hắn vẫn còn nhỏ, ngây ngô quật cường niên thiếu, đứng dưới ánh nắng, ương ương ngạnh ngạnh tổn thương ánh mắt của ta.

Ta nghĩ, đây chính là nhân duyên tìm kiếm mấy trăm năm sao?

Rất nhiều thời điểm, cũng không có nguyên nhân, đơn giản là một ánh mắt, một hành động, chúng ta vẫn có thể chấp nhất mấy tháng, mấy năm, thậm chí cả đời.

Ta chấp nhất hắn, chấp nhất gần như điên cuồng.

Ta không thích thay đổi lịch sử, hồng trần vãng sinh, bỉ ngạn hoa khai, đều là phong cảnh ngoài cửa sổ của ta, trăm năm, như một cái chớp mắt.

Nhưng ta không muốn trở thành khách qua đường. Mỗi người ứng với một cố sự, tối tăm hay hạnh phúc, bình thường hay oanh liệt, nếu như không có, chẳng lẽ không phải quá mức vô vị?

Cho nên, ta thu nhận một cô nhi, ta thích xem diễn, lại không thích diễn, người diễn quá mệt mỏi, xem diễn mới có thể thoải mái vui vẻ, chỉ là, ta thật không ngờ, màn hí kịch tiến hành nhiều năm lại đẩy ta sâu xuống, mãi đến lúc vạn kiếp bất phục.

Trúc Lục Sinh, khởi đầu của hí kịch, là một cảnh đặc sắc do ta bố trí, hài tử này lớn lên trong cô đơn cùng tuyệt vọng, võ công, tài văn, diện mạo, đều phát ra hào quang trong bóng tối tàn khốc. Y là đứa con của bóng tối, có được mọi thứ, hủy diệt mọi thứ, dùng kiếm của y cắt qua màn sân khấu hòa bình.

Y vẫn luôn làm rất tốt, có dã tâm, có đầu óc, có dục vọng, nhưng chính dục vọng, mới là vết thương trí mệnh của y, điểm này ta chưa bao giờ sửa chữa. Ta thấy bọn họ trù tính âm mưu, nhìn cái nam nhân gọi là ma vương, cũng bằng quan lãnh nhân như ta, có lẽ hẳn cũng chán ghét sao, còn muốn nhìn xem phản bội rốt cuộc là tư vị gì.

Một kẻ thú vị, từ thú vị ban đầu, ai biết được ai sẽ có được tâm ai ?

Tranh đoạt là bi kịch vĩnh viễn không ngừng nghỉ, ta hài hước nhìn, lại dần dần đau lòng, không muốn để hẳn cảm thấy thống khổ, chung quy, cái loại mỹ lệ đó quá mức tuyệt vọng, tuyệt vọng vì phản bội, tuyệt vọng vì âm mưu. Cho nên, Lạc Vô Trần, ta chỉ muốn người sống bình thường đơn giản.

Nhưng bị thương quá nhiều trên thế giới, tuyệt vọng hoang vu, cuối cùng, người vẫn sẽ hóa thành một vốc đất vàng trong phàm trần lầy lội, bỏ lại một mình ta sao ?

Cho nên, để người theo thiên mệnh luân hồi, biến mất trong cát bụi, còn không bằng vĩnh viễn sống trong tâm ta, vĩnh viễn chúng ta bầu bạn.

Sống trong tâm của Nguyệt Dương này.

46. Chương 46

Hoàng lương nhất mộng

Lạc Vô Trần chăm chăm nhìn mặt đất dưới chân, hoàng thổ tràn ngập thành một mảnh mênh mông, đôi mắt Liễu Sinh Hương cũng chậm rãi mơ hồ trong cát vàng, tất cả, quả nhiên là y.

Khi hí kịch kết thúc, khi yến hội tan cuộc, còn một đồng phế nát hỗn độn, ai sẽ tới thu dọn đây.

” Sinh Hương, dục vọng của người chính là có được thiên hạ sao?”

Liễu Sinh Hương muốn cười, thiên hạ sao, y đã sớm nếm qua, bất quá thứ mất công không ăn được đó, cùng Liễu Sinh Hương y có gì can hệ.

” Vô Trần, ta chỉ muốn để người thấy, nguyên nhân của chúng ta, tất cả âm mưu cùng thống khổ, đều không phải không có nguyên nhân.”

” Chỉ muốn để ta thấy rõ mọi thứ này đều do người tạo thành, phải không?”

Lạc Vô Trần thản nhiên nói, ngay cả một chút phần nộ cũng không có, toàn bộ những thứ này vốn không có gì có thể phần nộ, cường giả là vương, Liễu Sinh Hương thông minh hơn hẳn, lại càng bốn cột mưu mô hơn hẳn, mọi thứ là dĩ nhiên.

Chỉ là biết kết quả rồi, thì phải làm sao đây, mất mát, thương tâm hay than tiếc.

Tiếc cho tâm của mình, lại giao cho một kẻ đùa bỡn nhân tâm.

” Vô Trần, người thương tâm.”

Liễu Sinh Hương nhìn hẳn, đường nét kiên nghị, mang bất lực tịch mịch ảm đạm, tựa như bão cát cắt qua da thịt, đau đớn nặng chêm.

” Tin ta, người phải tin tưởng ta.”

Liễu Sinh Hương chưa bao giờ có thanh âm yếu ớt như vậy, yếu ớt như trẻ con, lại khàn đục âm u như vậy, làm tâm Lạc Vô Trần không khỏi run rẩy.

” Tin thế nào, tin mọi thứ này đều là vì người vô ý ?”

” Không, đó là một thế giới dơ bẩn, nó không thích hợp với người, cũng không thích hợp với ta, hồng trần thế tục, ta đã chán ghét, người xem, bọn họ mưu cầu cũng như chó dại, còn không phải vì danh, vì lợi, chân tình bị hung hăng đùa bỡn, tín nhiệm chó má không bằng, đây là nơi người muốn sinh tồn hay sao ?”

” Người...”

Lạc Vô Trần thở dài một lúc lâu sau.

” Nói những thứ đó có ích lợi gì đâu, ta là tới cứu người, không phải tới nghe người oán trách.”

” Cứu ta, người có biết cái gì là cứu ta không? Đem ta từ trong cảnh mộng ra ngoài sao ? Nhưng người thật nghĩ nơi này là cảnh mộng sao?”

Không phải mộng sao, là mộng sao? Lạc Vô Trần chưa từng nghĩ tới, nơi này, trong tâm Liễu Sinh Hương, rốt cuộc là chỗ thế nào ?

” Đến đây đi.”

Liễu Sinh Hương vẫy tay, tay y thon dài mỹ lệ, trắng tinh bất nhiễm bụi trần.

” Ta mang người đến nơi chúng ta nên đến.”

Nhẹ vươn tay, Lạc Vô Trần bỗng nhiên cười, Liễu Sinh Hương vẫn là Liễu Sinh Hương, bất kể thế nào, mình vẫn cứ yêu y, không cảm lòng được muốn đi theo y, đi đến chân trời góc biển. Dù vạn kiếp bất phục cũng muốn tin tưởng y.

Thân thể rất nhẹ, nhẹ như mây khói, bầu trời có phi điều lượn quanh, duỗi ra tay là Lạc Vô Trần có thể chạm đến cánh của chúng. Không phải khinh công, cũng không phải ma pháp, Liễu Sinh Hương mang hắc bay lên đầu mây, ngày trước luôn tò mò không biết trên mây có cái gì, hiện tại phiến mây xán lạn kia không chút ngăn cản dương quang như muốn thiêu đốt tâm hắc, dương quang huy hoàng mỹ lệ, cứ như gội rửa linh hồn họ, phẳng phất như tái sinh.

” Thích không ?”

Liễu Sinh Hương mỉm cười, thiên thượng nhân gian, sớm đã biến thành hoàng lương nhất mộng, tỉnh lại, y vẫn là Nguyệt Dương thiên quân cao cao tại thượng, chỉ là, lại thêm một người y yêu thương, chỉ có thể thôi.

Thích không, thích tất cả những thứ này không? Thích hay không thích.

Lạc Vô Trần muốn gật đầu, đầu lại khó mà gật, là thiếu gì đó, hay trong lòng bất an. Không rõ, không dám chắc, tâm hắc đang hò hét do dự, nhưng không ai nghe được.

Thiên cung gần ngay trước mắt, mấy trăm năm trên trời chỉ là một cái chớp mắt, không bị thời gian và không gian cầm cố, nơi này, sẽ đạt được bất tử. Liễu Sinh Hương bắt đầu có chút chờ đợi, chờ đợi gì đó vô danh, y hay y trăm năm trước, một thân trống không mà đến, lại một thân trống không tiêu sái ra đi, nhưng có một Lạc Vô Trần khó có thể dứt bỏ, cho nên, cứ như vậy đi, đưa hồn phách của hắc lên thiên thượng, đưa hắc đến Nguyệt Ly Cung, tặng cho hắc cuộc sống vĩnh hằng, bầu bạn với y cả đời.

Tất cả đều rất hoàn mỹ, không phải hay sao ?

Thế thì, Lạc Vô Trần sợ hãi cái gì, lo lắng cái gì, hắc sẽ đáp ứng sao ?

47. Chương 47

Bất kể thông gian...

” Vương, Vương gia... Vương phi lại chạy!”

Gia đình sợ chết khiếp bỏ vào thư phòng, một cặp mắt đậu xanh nhỏ hợp với cái miệng rộng cùng nhần lên thành một nùi, rất giống một cái bánh bao kém chất lượng, hấp quá nước, bất quá vị này chính là bị dọa hồng, dù sao người ta cũng không xấu như vậy, chỉ là vì sợ hãi mới làm mặt mày vắn vẹo.

(Gia đình: ta cũng không phải cố ý, kẻ nào có chủ tử như vậy mà vẻ mặt vẫn sáng lán nổi, mẹ nó kẻ đó chính là biến thái! Tiểu Biên: chú ý dùng từ, ta nói văn minh.... Gia đình: chó má. Tiểu Biên đại hỏa: về sau không cho người lên sân khấu nữa ! Gia đình nước mắt lưng tròng: người là phụ mẫu tái sinh của ta... Chuồn.)

” Nga?”

Da Luật Sơn ngoài cười trong không cười, cơ thịt cũng mau giật giật, “thê tử” mới cười mỗi sáng sớm liền chạy chơi đầu mất tích, nửa đêm phi tường vào cửa, ai cũng không chịu nổi, huống hồ là Vương gia hơn nửa cuộc đời bá đạo. Nhưng Lạc Vấn Tâm vẫn có biện pháp quản chế y đến ngoan ngoãn để bảo, chẳng lẽ thật sự là thê quân nghiêm sao ? Còn chờ khảo chứng.

” Các người sao lại không xem chừng hấn ?”

Mắt nhú lại, dấu hiệu nguy hiểm, gia đình nuốt nuốt nước miếng, âm thầm cầu trời phù hộ.

” Vương phi là thân thể nghìn vàng, bọn tiểu nhân không dám thật sự đắc tội, hơn nữa hấn, hấn võ công lại cao, chúng ta ngăn không được...”

” Gia hỏa vô dụng, kéo xuống đánh năm mươi đại bản, tất cả những kẻ trông giữ Vương phi chiếu phạt như nhau. Tái đổi một đám mới!”

Da Luật Sơn cười cười nguy hiểm.

” Lần sau không cần đánh bằng roi, trực tiếp xách đầu các người đến đây.”

Tàn ác vô nhân đạo, gia đình thâm oán, dẫn tới vô số người cộng hưởng oán thâm.

Da Luật Sơn bỗng nhiên đánh một cái rùng mình, hôm nay thời tiết rất tốt, y sao lại cảm thấy lạnh酥酥. Thật giống như có người nói xấu y.

Tương vương phủ, Cảnh Hiên Các, cỏ cây dập dề, chim ca ríu rít.

Trúc Lục Sinh vui vẻ ngắm hoa, tuy hoa nơi này không lộng lẫy phồn thịnh như Giang Nam, nhưng ở Liêu Quốc cũng coi là thắng cảnh, ánh mắt y rơi vào một gốc mẫu đơn, đóa hoa diễm lệ, hương vị ngát thơm, trong mắt tựa hồ đã không còn sắc thái khác, nhưng tức khắc, bình lặng đã bị đánh vỡ, y khẽ mở miệng, khẽ mà tự tin.

” Vấn Tâm, người đã đến rồi.”

Rất nhiều ngày nay, Lạc Vấn Tâm một mực bí mật nhìn y, hấn không nói, y cũng không nói, hai người lặng im kỳ lạ, dù sớm đã biết có đối phương, vẫn im lặng, bất quá họ hơn nhau ở tính nhẫn nại, lại càng nóng vội hơn ai hết, đương nhiên, Lạc Vấn Tâm thắng.

” Ta đến.”

” Đến xem ta thất bại?”

” Người nói xem.”

” Ha ha, ta đoán không được, cũng sẽ không đoán.”

” Là không thể đoán hay không muốn đoán.”

” Người nói xem.”

Lạc Vấn Tâm cười, hấn cười đến cực kỳ vui vẻ. Nam nhân này, kẻ chưa từng nhìn thẳng hấn, rốt cuộc yêu cầu hấn.

” Người trở về đi, Da Luật Sơn sẽ không gặp người.”

Lạc Vấn Tâm thanh tuyến nhẹ nhàng, mang sức mạnh trấn an lòng người, chỉ là, tâm Trúc Lục Sinh căn bản sẽ không được bình lặng, vì sự lựa chọn của y khiến y khó có thể giống như người thường.

” Ta biết.”

Trúc Lục Sinh bỗng nhiên đứng lên, thân ảnh vẫn cao lớn, ánh mắt vẫn kiên định, nhưng chỉ kiên định thôi. Ngoại trừ bản thân ra, y tựa hồ hai bàn tay trắng.

” Ta biết người trở về gặp ta, người sẽ bắt chấp tất cả vì ta, ta đều biết hết.”

Trúc Lục Sinh bỗng nhiên ôm lấy hắc, ôm lấy ôm lấy cái thân ảnh vẫn cô đơn, vùi đầu vào cổ hắc.

” Người là con át chủ bài cuối cùng của ta.”

Át chủ bài sao, hoá ra bản thân chỉ là một quân cờ rất hữu dụng, mặc dù đã biết, nhưng lúc tận tai nghe thấy, có đau xót rất nhỏ, nhưng vết thương này, tựa hồ phai nhạt rất nhiều, nhạt đến độ hắc có thể nhẹ đẩy Trúc Lục Sinh ra, nhẹ mà kiên quyết.

Trúc Lục Sinh có kinh ngạc trong nháy mắt, tay y dừng ở không trung, trầm mặc lúng túng.

” Ta chỉ muốn đến xem người, cũng không có nói sẽ giúp người. Người phải biết, trên đời này rất nhiều chuyện đều không thể như người mong muốn.”

Lạc Vấn Tâm một mực nhìn hắc, mấy ngày nay, hắc thấy Trúc Lục Sinh chỉ trầm ổn, thấy bản thân từng giao thác trong tay nam nhân này, có chua chát, thậm chí chán ghét, chậm rãi thay thế hồi ức đau thấu nội tâm, đúng vậy, chỉ là hồi ức đã qua, nhưng cũng đủ khiến cả đời khó quên được.

” Người phải giúp ta!”

Mệnh lệnh, lại hạ lệnh một lần nữa, sắc mặt Trúc Lục Sinh có chút trắng bệch, y đương nhiên chú ý, bản thân đã không còn gì có thể uy hiếp hắc, bao gồm cả tình yêu của hắc.

” Hừ, tại sao cả đời ta phải nghe lệnh người, ta được lợi ích gì, còn không phải khoác giá y gả cho người đó, vậy không bằng chọn một người yêu ta, ít ra sẽ không làm ta thống khổ.”

Lạc Vấn Tâm bình lặng nói, cuối cùng cũng đã điên rồi, con người luôn có bạo phát, sự bình tĩnh của hắc chỉ quãng mờ cời giáp trước mặt Trúc Lục Sinh.

” Người rất đau lòng sao, rất đau, rất đau sao ?”

Trúc Lục Sinh lại ôm lấy hắc, người kia, cái người y coi như quân cờ, ở thời khắc này, lại có chút hối hận.

Cái ôm ấm áp, cái ôm Trúc Lục Sinh chưa từng cho, cái ôm mình từng mong ước rất lâu rồi, cứ bình lặng phát sinh như vậy, Lạc Vấn Tâm có chút mệt mỏi, thật sự có chút mệt mỏi, đây là cái hắc mong muốn hay sao ? Trong đầu bỗng nhiên hiện ra dáng dấp một kẻ khác, đôi mắt lam nhạt cuồng dã thâm tình, gạt đi không được.

” Trúc công tử hảo nhĩ hững, tiện nội (vợ) không quấy rầy ngài chứ ?”

Da Luật Sơn một đường rẽ hoa vén liễu, nụ cười xuân phong xán lạn khiến người ta hoài nghi y rốt cuộc có phải đang bắt kẻ thông gian hay không.

48. Chương 48

Kết minh, ai tin nhĩ

” Ta cùng với Vấn Tâm mới cưới không lâu, không ngờ hắc để ý đến người nhiều hơn cả trượng phu ta nữa.”

Da Luật Sơn đến gần, ôm sát cái thân thể, đôi mắt lam nhạt hơi nhếch, sắc mặt hồng nhuận, cười xán lạn.

” Tại hạ quấy rầy quý phủ mấy ngày, được Vương phi thịnh tình khoản đãi, Vương gia lo lắng nhiều.”

Trúc Lục Sinh cười lắc đầu, vẻ mặt vô tội.

Chỉ có một cái chớp mắt, Lạc Vấn Tâm biết, một cái chớp mắt kia, trong mắt Trúc Lục Sinh lóe ra hào quang, nguy hiểm, cuồng dã, âm mưu. Nhiều năm hun đúc cùng đào tạo, làm Lạc Vấn Tâm hiểu đến rõ không thể rõ hơn, mà Da Luật Sơn cũng là lang hoang dã, hai cường lang giao chiến sẽ là kết quả gì ? Lạc Vấn Tâm rất tò mò.

Lang sao? Da Luật Sơn cười lạnh trong lòng, Trúc Lục Sinh lòng lang dạ sói, ép thợ săn y đến tận cùng sao, rốt cuộc, xúc phạm tới cái gì đó y thích, luôn luôn có kết cục không tốt.

Nhân tâm, sâu vạn trượng, mưu mô, một khi đan vào dục vọng, liền biến thành chất độc không được giải nổi, nhưng lại có rất nhiều người thích uống rượu độc giải khát.

” Nga, như vậy Trúc công tử hạ cố đến tệ phủ có gì muốn làm sao ? ”

Da Luật Sơn một mực cười, miết miết hai má Lạc Vấn Tâm.

” Ta còn muốn cùng bà xã hưởng tuần trăng mật ! ”

” Vương gia, đại trượng phu chỉ ở tứ phương, với Vương gia hùng tài đại lược, chắc không đến mức bị nữ nhân tình trường làm khó dễ. Tại hạ đến, một là vì củng cố thêm giang sơn của Vương gia, hai là để tại hạ có chỗ phát huy sức lực, tìm kiếm minh chủ.”

Da Luật Sơn híp mắt nguy hiểm, nhìn Lạc Vấn Tâm cười thản nhiên hài hước.

” Ta không có giang sơn, ngược lại có mỹ nhân. Thiên hạ đâu cũng là đất vua, ta không phải Hoàng Thượng, đương nhiên không cần củng cố giang sơn.”

Trúc Lục Sinh hơi ngây người, là cảnh cáo y sao, hừ, nam nhân này chỉ vì sinh ra đã cao quý, liền không coi ai ra gì, một ngày nào đó, muốn cho gã ném đầu khổ mất đi mọi thứ.

” Không cần củng cố giang sơn, chẳng lẽ ngay cả mỹ nhân cũng không cần giữ ? ”

” Nga ? ”

Da Luật Sơn rốt cuộc nhìn thẳng y, ánh mắt lam nhạt cân nhắc lóe sáng không để lộ.

Mỹ nhân? Mỹ nhân? Mỹ nhân?

Lạc Vấn Tâm muốn phát điên, sao hai tiện nam nhân này đều coi hắn là nữ nhân?

Hắn là kẻ liễu yếu đào tơ, nhu mì mềm mỏng hay sao?

Trong mắt Trúc Lục Sinh vẫn là hào quang tự tin, quang huy xán lạn, bất luận khi nào, nam nhân này đều không kinh hoàng thất thổ, y cũng tin, bản thân vĩnh viễn không có ngày này, vì tất cả cố sự y đều sắp xếp tốt.

” Vương gia là Bát hoàng tử của Hoàng Thượng, thân phận tôn sùng, nhưng Vương gia không nghĩ tới, chỗ cao không thẳng lạnh, đứng quá cao, lại càng sợ hãi ngã xuống.”

” A... Người trái lại rất minh bạch nhỉ.”

Khuôn mặt đường nét rõ ràng của Da Luật Sơn dưới ánh mặt trời, trắng đến gần như trong suốt, phẳng phất như ánh nắng xuyên thấu, lại phẳng phất như ai cũng thấu không được.

” Hiện giờ vua dân rung chuyển, sau khi Thiên Tộ Đế yên vị, Nữ Chân tộc phản kháng đấu tranh ngày càng kịch liệt, ta nghĩ Vương gia hẳn rất rõ ràng, trong tám vị hoàng tử, người dũng mãnh thiện chiến nhất, nhưng Liêu triều chính quyền phân tán trong tay các hoàng tử, kiềm chế lẫn nhau, khiến triều chính càng mục, người người cảm thấy bất an.”

” Cho nên người lo lắng ta không đảm bảo được địa vị của mình, còn bảo vệ Lạc Vấn Tâm không được ? ”

” Tại hạ cũng không có ý này, chỉ là hiện giờ có một thời cơ đại hảo bày ra trước mắt, cố gắng sử dụng liền có thể công thành danh toại, bằng không, thế lực một khi suy yếu, liền vĩnh viễn không có ngày trở thân.”

Trúc Lục Sinh không nhanh không chậm, quan điểm đã phân tích rất rõ ràng, tiếp nhận hay cự tuyệt, tin rằng chỉ cần là người thông minh đều có thể lựa chọn.

” Không sai.”

Da Luật Sơn gật gật đầu, sắc mặt thâm trầm. Y suy nghĩ cái gì, là nghĩ tới địa vị của mình sao, hay suy nghĩ, làm thế nào lợi dụng ? Trên đời không có cơm trưa miễn phí, cũng không có dịch nhân vĩnh viễn, theo lợi trốn hại, là chuyện mỗi người đều làm, chỉ là Trúc Lục Sinh quá mức ích kỷ.

” Như vậy nếu nơi này có một lực lượng Tổng quốc cao thủ có thể để Vương gia sử dụng ?”

” Thật sao?”

Da Luật Sơn cười cười.

” Lực lượng của người sao? Người bằng lòng đưa cho ta ?”

” Đích thực là lực lượng của ta, bất quá không phải đưa, là cống hiến sức lực, vì mình chủ cống hiến sức lực, với tại hạ mà nói, là chuyện dĩ nhiên. Tin tưởng Vương gia cũng sẽ cho ta một cơ hội.”

Muốn trèo lên cảnh cao hơn sao, Trúc Lục Sinh, người rất độc.

” Lực lượng này lớn tới bao nhiêu?”

” Là tử sĩ ta bồi dưỡng từ trước, tám trăm chống tám ngàn.”

” Chỉ có tám trăm sao?”

” Vương gia không tin quân đội của ta?”

” Cũng không phải, chung quy con người không thể trông mặt mà bắt hình dong, người nói coi phải không?”

Da Luật Sơn nhìn Lạc Vấn Tâm, trên cái cổ trắng mảnh có lông tơ nhạt nhạt, dưới ánh nắng là kim hoàng sắc mỏng mỏng.

” Theo ta được biết, Vương gia chẳng bao lâu nữa thì muốn dẫn binh trấn thủ Liêu Đông. Tại hạ bất tài, nguyện ý thử một lần.”

” Hảo, người đã muốn chứng minh cho ta thấy, ta đây sẽ tin người một lần.”

Tin hay không tin, ai biết được?

49. Chương 49

Tin, cho nên giết thần.

Trời rất lam, lam đến không giống nhân gian.

Nơi này vốn không phải nhân gian, nơi này là Nguyệt Ly Cung.

Tiên nhân vô tình, nhân thế tuyệt tình.

Không nên yêu, không nên tới, tất cả đều là một cái vỏ tầng tầng quần cuộn, đả thương người, lại càng thương tâm.

Liễu Sinh Hương ngồi trên trường tháp đình tiền, trên quảng trường bao la bát ngát, một bên là vực sâu vạn trượng, vạn thiên hồng trần, một bên là ngói lưu ly xanh, quỳnh lâu điện ngọc. Y ngồi trên tháp, nhắm hai mắt, hàng mi mảnh dài khê khàng chớp động. Là đang mộng đẹp sao, Lạc Vô Trần nghĩ thầm, nhưng thần tiên lại nằm mộng ? Y, rốt cuộc là ai?

“Vô Trần, người đã đến rồi?”

Liễu Sinh Hương không biết đã mở mắt khi nào, đôi mắt đen bóng bình tĩnh nhìn hắc. Có chút quyến luyến như con chó nhỏ.

“Vô Trần, người thích nơi này không?”

Liễu Sinh Hương tự cổ nói.

” Bầu trời nhân gian vốn không phải chỗ thuộc về phàm nhân, người rất khó hiểu phải không, vì sao ta lại mang người đến nơi này.”

” Nói đi.”

Thở dài, Lạc Vô Trần chỉ thở dài, hẳn biết, Liễu Sinh Hương chung quy sẽ nói, đem chân tướng xé ra từng kiện. Đau lòng, lại có ngọt ngào nhạt nhạt, đúng vậy, người này để tâm đến hắn.

” Người có biết ta là ai không?”

” Liễu Sinh Hương chân chính sớm đã chết phải không?”

Rất lâu, dừng khí cơ hồ một lần dùng hết, Lạc Vô Trần biết, thật ra mình vẫn không phải một kẻ kiên cường, cho nên mới có vỏ bọc dày như vậy, tâm tính lạnh như vậy, chỉ là, tất cả những thứ này đều tả tơi rơi rụng trước mặt Liễu Sinh Hương.

” Ta gọi là Nguyệt Dương.”

Xuất thần thật lâu, Liễu Sinh Hương, không, nam nhân cần phải gọi là Nguyệt Dương xoay mặt nhìn hắn.

” Người hắn là nhớ, Liễu Sinh Hương giết một thần tiên.”

” A, quả thế...”

Biết, hay đã biết, rõ là một thần tiên gạt người, một thần tiên quá ngốc. Lạc Vô Trần cười khổ, mang ta đến thiên thượng, ban cho ta bất tử, người có nghĩ tới hay không, ta chẳng qua chỉ là đồ chơi của người ?

” Cho nên, ta vẫn cho rằng mình tới được trong tâm người, thật ra chỉ là người đưa ta đến thiên thượng này sao?”

” Thân thể phàm nhân quá yếu ớt, người hay ta đều không thể chống lại thiên mệnh luân hồi. Bệnh chết giữa nhân gian, không bằng trở lại thiên thượng, để ta ban cho người cuộc sống vĩnh cửu.”

” Ban cho ta cuộc sống vĩnh cửu?”

Khóe mắt Lạc Vô Trần châm chọc, nồng mà nặng.

” Cho nên, căn bản không có thiên nhai gì, ta từ trước tới giờ đều chưa đến được trong tâm của người, chỉ là ta lừa mình dối người, không phải sao?”

” Tâm của thần không phải thứ phàm nhân có thể thăm dò.”

Ngữ điệu lạnh lùng, lạnh đến như tuyết, thẳng nhập da thịt.

Trước đó, từ khoảnh khắc Huyết Ma giết y, linh hồn Nguyệt Dương liền mang Lạc Vô Trần bay khỏi trần thế, trong nháy mắt thân thể hủy diệt, linh hồn thuộc về thần linh rốt cuộc thức tỉnh, sau đó, Nguyệt Dương, bất quá là qua cửa nối thế gian một lần nữa, y vĩnh viễn là thần linh thiên thượng, cao cao tại thượng, một phàm nhân, dù có yếu mền đi nữa cũng không thể đánh đồng với y.

Không cần, thật sự không cần, Liễu Sinh Hương đã chết, cái Liễu Sinh Hương đáng ghét, Liễu Sinh Hương con buôn, Liễu Sinh Hương vĩnh viễn làm hắn vương bận, theo thân thể hủy diệt, ngay cả một chút tâm phàm nhân, cũng tan theo tro bụi, đây là y đích thực hay sao? Cao quý, cao ngạo, thiếu mất, chính là tình cảm tốt đẹp nhất thế gian.

” Ta không tin Liễu Sinh Hương thật sự đã chết.”

Lạc Vô Trần chậm rãi nói.

” Liễu Sinh Hương ta biết, thích náo nhiệt, thích mới mẻ, hơn nữa, thích ta, ta cũng vậy, thích hắn, cực kỳ, cực kỳ thích hắn. Tình yêu như vậy là ngang hàng, nhưng người bất đồng, người là Nguyệt Dương, người căn bản không biết cái gì gọi là quý trọng.”

Phàm nhân Liễu Sinh Hương, chưa bao giờ là Nguyệt Dương!

Lâu, rất lâu, Nguyệt Dương cơ hồ thở không nổi, y, mấy trăm năm thế gian, chính là bị linh hồn một phạm nhân cầm cố sao? Không dám thừa nhận, không muốn thừa nhận, bản thân đúng là yếu ớt như vậy.

” Cho nên, chuyện Liễu Sinh Hương đã làm, ta cũng có thể làm được.”

Kiểm, dài mà sắc bén, trường kiếm lóe thanh quang, trong tay Lạc Vô Trần, thanh kiếm ma quỷ.

Hắn lại muốn giết thần sao?

Thần, quả thật linh hồn bất tử sao?

Như vậy tại sao, phạm nhân lại có thể có sức mạnh thần linh siêu việt?

Liễu Sinh Hương không thể chết được, y sẽ không chết.

Tin, sự do dự của Liễu Sinh Hương lúc trước, và quyết tâm hấn hạ định, cũng không phải không có nguyên nhân.

Tin, cho nên giết thần, cho nên có thể thấy, linh hồn Liễu Sinh Hương, trong cơ thể Nguyệt Dương, hướng hắn mỉm cười.

50. Chương 50

Lựa chọn tử vong...

Hoa trong gương, trăng dưới nước, trên trời dưới đất, muôn hình vạn trạng, nhưng thứ trăm ngàn năm cũng chưa từng biến đổi, chính là nhân tâm, thâm thúy bao la, cao nhâ hay hèn mọn đều là hồng trần vạn vật.

Nhân tâm có thiên nhai sao, thiên nhai lại ở nơi nào, là luân hồi hay vĩnh hằng, không người biết tới, không ai hiểu được.

Nhưng Lạc Vô Trần lại muốn hiểu được, dù là điểm cuối sinh mệnh, dù là tử vong vĩnh hằng, hắn cũng muốn hiểu được. Không liên quan sinh tử, không liên quan chân ái, chỉ là một loại theo đuổi, theo đuổi một quyết tâm, theo đuổi một nguyện vọng.

Kiểm lạnh, tâm cũng lạnh, kiếm của Lạc Vô Trần là kiếm vô tình, chém giết thiên địa vạn vật, kiếm vô tình, lại vì tình mà đến.

Nguyệt Dương thích nhìn bộ dạng hắn cau mày, mang chút ảm đạm nhàn nhạt, giống như hải tử chịu ủy khuất, muốn yêu, nhưng không thể không tự tay chặt đứt, người nhiều đáng yêu, lại muốn hắn đổi mặt quá nhiều, quá nhiều ly biệt, quá nhiều tàn khốc, quá nhiều khảo nghiệm, dù sao, hắn cũng là một con người, có máu, có thịt, cũng có nước mắt. Thế nhân nói hắn là ma quỷ, là Diêm vương trên Diêm La điện. Nhưng ai ngờ ra được, càng là người băng lãnh sắc nhọn, yêu cũng càng oanh oanh liệt liệt, hận cũng càng nghĩa không chùn bước. Cho nên mới có thể đau lòng như vậy, đoạn tuyệt như vậy.

Đau lòng sao, Nguyệt Dương cười, ánh mắt y rơi trên cánh môi nhạt mím chặt, đường nét tinh tế, rất đẹp, nhưng y sợ rằng sẽ không thấy được nữa, dù sao, kẻ người kia thích, là phạm nhân Liễu Sinh Hương, không phải y, không phải Nguyệt Dương thiên quân cao cao tại thượng, thần cũng có thứ không đạt được sao, dù là chết, cũng không có được hay sao ?

Lạc Vô Trần, người quá thông minh, cũng quá tự kỷ, người thật sự cho rằng thần tiên, thần tiên thiên thượng cao ngạo lại độc lập với thế gian, vô dục vô ái ? Ta đây tại sao còn muốn hạ phạm? Hạ phạm, ngay từ đầu, chính là tìm kiếm tình yêu, mà người, ngay cả một cơ hội cũng không nguyện cấp cho ta sao? Cũng được, ta không cần gì, ta đã cái gì cũng không cần, chân tâm của người, sẽ chỉ giữ lại cho một người thôi sao?

” Vô Trần, bắt nhiễm bụi trần... Tại sao nhỉ? Tại sao?”

Hàn quang đồng dạng, ngôn ngữ đồng dạng, chỉ là cảnh bất đồng, người bất đồng, ngay từ đầu đã bất đồng, Nguyệt Dương cũng rút kiếm, thân kiếm màu xanh, sương khói quanh quẩn, nhìn kỹ, không phải sương mà

là kiếm khí, không khí đã đông lại, tầm mắt y rơi vào thân kiếm, dần dần, giữa trán hiện ra một mặt thanh vân, mũi thêm cao thẳng, ngũ quan càng sâu sắc, từng chút từng chút biến hóa, mãi đến lúc biến thành một gương mặt khác, một gương mặt càng thêm lạnh lùng uy nghiêm, thần, đây là thần, Nguyệt Dương thiên quân.

Trong ánh mắt cao ngạo lạnh lùng hiện ra một chút khinh thường cùng lãnh liệt, có thất thần cùng đau lòng trong nháy mắt. Tâm Lạc Vô Trần lại kinh hoàng, cuồng liệt tuyệt vọng, cơ hồ khiến người ta ngạt thở, chuyện mình làm rốt cuộc là đúng hay sai, tại sao phải lựa chọn, tại sao phải đối mặt, đây cũng không phải cái bản thân có thể quyết định, cho nên, giết đi, giết, lấy kiếm giết thần, giết hết tất cả, cho đến lúc tâm vong.

”Mấy trăm năm trước, ta chính là chết trên thanh kiếm này, nếu người muốn giết ta, chỉ có thanh kiếm này.”

Trong không khí quét qua một đạo thanh sắc, màu sắc sáng đẹp, phẳng phất như lợi kiếm bày ra mọi thứ hỗn độn lúc ban đầu của thiên, kia đích thực là một thanh kiếm, kiếm của Nguyệt Dương, hung hăng quét qua không khí, vũng vàng rơi trên tay Lạc Vô Trần.

”Tại sao cấp cho ta?”

”Ta đã nói, có thể giết ta chỉ có thanh kiếm này.”

Nguyệt Dương cười, nụ cười sắc nhọn.

”Bằng không, rất không thú vị. Hơn nữa, ta muốn dùng kiếm của người tự tay đâm vào ngực người, thật là một kiểu châm chọc rất tốt đúng không?”

Hàn quang lóe ra, Lạc Vô Trần cũng ném kiếm.

”Rất tốt, nhìn xem rốt cuộc là ai chết trong tay ai.”

Một trận tranh đấu, tranh đấu từ lúc đầu đã biết sẽ có, cuối cùng cũng không tránh được.

Sẽ đau lòng sao, sẽ hối hận sao, bất kể là Lạc Vô Trần hay Nguyệt Dương, thậm chí là Liễu Sinh Hương, đều than thở, trả giá cho ái luyện dây dưa ràng buộc, cũng theo song kiếm giao phong, chẻ thành mảnh nhỏ. Vỡ thành tuyết, vụn thành hoa, theo nước tán đi.

Phiên nhược du long, kiểu nhược kinh hồng, thanh y của Nguyệt Dương thổi tán thành hồ điệp rực rỡ trong gió, có ánh quang lấp phát bao phủ hai bên, sáng chói xuất trần. Lạc Vô Trần không thất thần, hần chỉ lạnh lùng nhìn, nhìn hần ý chợt hiện trong hào quang xán lạn kia, kiếm hần cũng đâm ra, cắt qua quầng sáng, cắt qua mỹ lệ, mãi đến lúc huyết sắc trạm nhiên. Máu đỏ tươi, còn mang nhiệt độ của Nguyệt Dương, rơi trên đá hoa màu xanh dưới đất, cái kẻ cao cao tại thượng ngã xuống, ngã lên sàn nhà băng lạnh, khoe miệng tràn ra máu tươi.

”Ha ha, hảo kiếm, Lạc Vô Trần, người quả nhiên không làm ta thất vọng... Khục khục...”

Máu trào ra mãnh liệt nhuộm đỏ vạt áo, Nguyệt Dương lại cười đến cực kỳ xán lạn, phẳng phất như đó cũng không phải máu của y, người bị thương cũng chẳng phải y.

”Quả nhiên, kiếm thuật của ta không có sự lợi hại của người, ta thua tâm phục khẩu phục.”

”Hà có gì như thế?”

Lạc Vô Trần thở dài, sâu trong đôi mắt có chút than tiếc cùng đau thương, là đau thương vì Nguyệt Dương y sao?

”Người tại sao muốn cố ý bại dưới kiếm của ta?”

Vô phong, vô ngôn, vô thanh, Nguyệt Dương chỉ nhìn hần, tựa như hải tử.

”Ôm ta, được chứ?”

Chỉ cầu một cái ôm, chết cũng không vô sở vô vị.

Cái ôm của Lạc Vô Trần trước giờ đều rất lạnh, nhưng Nguyệt Dương nằm trong ngực hắn, lại tựa như ngã vào cái gì đó ấm áp nhất thế giới, khóe miệng nhếch lên, Nguyệt Dương ôn nhu nhìn hắn.

” Lạc Vô Trần, trả lời ta một câu hỏi, được không ?”

Cánh môi mím chặt của Lạc Vô Trần rốt cuộc hé mở xuất ra một nốt, phảng phất như có một cái gì nếu không gắt gao cầm trụ sẽ phá vỡ tuôn ra. Hắn nói.

” Hào.”

” Người có từng yêu ta không? Cho dù là một chút...”

Từng yêu sao, thật sự từng yêu sao, rốt cuộc phải yêu ai? Rốt cuộc, ai mới là yêu nhất? Không có đáp án, không có.

Ánh mắt màu đen như đêm tối của Lạc Vô Trần nhìn y thâm sâu.

” Ta yêu chân tâm của người. Từ quá khứ đến hiện tại, có lẽ ta vẫn quá tham lam.”

” Nga... Hoá ra là như thế... Ha ha... Ta thật ngốc...”

Rất ngốc, mãi đến lúc chết mới hiểu được.

Như vậy, chết cùng ta đi, ái nhân của ta, chết, cũng không phải một chuyện thống khổ, lúc người phát giác trên thế giới này chỉ còn lại một mình mình, người mới có thể hiểu, chết là một chuyện khoái lạc tới bao nhiêu.

Kiểm, kiếm của Lạc Vô Trần, như lời Nguyệt Dương nói, cắm trên ngực hắn, hoá ra Nguyệt Dương thật sự không nuốt lời, thật sự rất muốn nhìn bộ dạng kiếm Lạc Vô Trần cắm trên ngực hắn, chỉ là, một chút cũng không châm chọc. Lạc Vô Trần nắm cái tay kia, bàn tay thon dài trắng nõn còn cầm chuỗi kiếm, dần bị máu mình nhiễm hồng, đây là sắc thái tử vong sao, mỹ lệ, mê người, ấm áp mà rét lạnh.

Thế giới khi chết, có thiên nhai hay không, có hắc huy hay không, có Nguyệt Dương, còn Liễu Sinh Hương nữa, hay không?

Ý thức dần mơ hồ, nhưng họ đều cười, nhìn gương mặt đối phương, lần đầu tiên cười đến thật lòng mà ấm áp như vậy, trên thềm đá Nguyệt Ly Cung, hai người ôm nhau mà ngủ, phảng phất như chỉ thiếp đi, phảng phất như chỉ chớp mắt, lại phảng phất như, họ chỉ thường thức tịch dương, tịch dương màu đỏ dần rơi dưới tầng mây, ngày mai, nắng sớm nơi đây có hay không lại sưởi ấm thân thể hai người họ? Hãy nhìn xem, nhìn, chỉ ôm nhau thôi, cũng đã đủ rồi, vĩnh viễn đủ rồi.

51. Chương 51

Tương ngộ mấy trăm năm trước...

Khi tịch dương tan mất, nước chảy quyết sinh, tâm của ngô hướng người, mãi mãi trầm mặc.

Sinh của ngô, ngưng tụ thành vĩnh hằng. Tử của ngô, rơi xuống luân hồi.

Rét lạnh, ấm áp, mệt mỏi, chán chường, sợ hãi. Hòa cùng tử vong.

Nơi này không phải bất luận chỗ nào, nơi này không có bất luận kẻ nào, sinh tức vĩnh hằng, tử cũng không tuyệt.

Bởi vì nơi này, chính là thiên nhai.

Lạc Vô Trần muốn mở mắt ra, lại nặng đến phảng phất như ngàn cân cự thạch, không thể nhúc nhích, không thể suy nghĩ, linh hồn bị cầm cố trong không gian xa lạ, thống khổ mà dằng dặc. Nơi này là đâu? Nguyệt Dương ở đâu, Liễu Sinh Hương ở đâu, còn chính hắn, rốt cuộc ở đâu? Không có người trả lời hắn, vĩnh viễn sẽ không có.

Hắn nghe tim mình đập, một cái một cái, co thắt hữu lực thông thả, ngực hơi đau, không phải đã chết sao, tay Nguyệt Dương hẳn là ở trên ngực hắn, vươn tay, vươn tay kiên định từ tốn như vậy, Lạc Vô Trần muốn xác định, Nguyệt Dương ở bên cạnh hắn, phảng phất như qua vạn năm, lại phảng phất như một cái chớp mắt, mãi đến lúc trên tay truyền đến xúc cảm trơn nhẵn, là xúc cảm mềm nhẵn lạnh lẽo như y phục tơ lụa, không có máu, không có người, chỉ có chính hắn, cô độc nằm ở nơi này, nằm trong một không gian ngưng đặc yên lặng đáng sợ, tuyệt vọng.

” Hu hu hu...”

Tiếng khóc hài tử, đứt quãng, mơ hồ không rõ, là ảo giác của mình hay sự thật rõ ràng phát sinh bên người? Lạc Vô Trần muốn mở mắt ra, bạch sắc từng mảng cuốn quét, cơ hồ nặng đến muốn bị ép tới ngạt thở, tiếng khóc hài tử bên vành tai lại càng ngày càng khẽ, càng ngày càng xa.

Đừng đi, đừng rời khỏi, bất kể ngươi là ai, bất kể đây là đâu, xin đừng để ta một mình chết ở chỗ này! Lạc Vô Trần hô to, hòng lại như nhồi bông vào, khô khốc cuộn quán cổ. Chỉ có thể phát ra tiếng khanh khách mơ hồ không rõ, vạch qua vết hầu, mãi đến lúc miệng xuất máu tanh.

” Ngươi là ai?”

Đẩy đẩy cái nam nhân ngã trên mặt đất, tiểu nam hài thấy con mắt hắn nhắm chặt run rẩy, giống như ác mộng đáng sợ thâm thâm vào lấy hắn.

” Tĩnh tĩnh, ngươi tĩnh tĩnh.”

Ai, ai đang gọi hắn, gần như vậy, thân thiết như vậy, thanh âm rất êm tai, ngữ điệu nhu nhược non nớt của hài tử, làm hắn không hiểu sao an tâm.

Máu tươi, trào ra từ cổ họng, Lạc Vô Trần ho mạnh lên, tơ máu đỏ sẫm theo khóe miệng trượt xuống, thị lực lại dần rõ ràng, đó là một khuôn mặt hài tử, trên khuôn mặt trắng trắng có một đôi mắt loàn loàn, cánh môi đậm phần tựa hồ bất cứ lúc nào đều mỉm cười. Vừa rồi chính là hài tử này khóc sao?

” Ngươi tĩnh? Ta còn tưởng ngươi phải chết rồi.”

Khờ dại trẻ con, tiểu nam hài tò mò nhìn hắn, cười xán lạn, còn có nước mắt nhàn nhạt vắt trên khuôn mặt.

” Đây là đâu...”

Gian nan xuất ra mấy chữ, Lạc Vô Trần há miệng thở dốc.

” Đây là An Tài trấn.”

An, Tài, trấn.

An Tài trấn, cổ hương của Liễu Sinh Hương!

Nhìn dung mạo tiểu nam hài, Lạc Vô Trần bỗng nhiên minh bạch, cái hài tử nhỏ gầy này, cái kẻ khiến người ta đau lòng, chính là y.

Mấy trăm năm trước, y chính là một hài tử sao, nhỏ yếu, cô độc, một mình khóc lóc. Nơi này, chính là thiên nhai sao? Tất cả quá khứ, căn nguyên dự vọng, đều có thể tìm được trong thiên nhai.

” Liễu Sinh Hương, quả nhiên là ngươi...”

Mất Lạc Vô Trần có chút mơ hồ, nhân duyên mấy trăm năm sau, hôm nay đã tiên định tương ngộ.

Rất yêu, cho nên rất đau, rất đau, cho nên rất yêu. Đây vốn là tuần hoàn, nhưng Lạc Vô Trần ta muốn ngươi có được hạnh phúc.

52. Chương 52

Dù hóa thân Tu La

” Liều Sinh Hương... Là ai?”

Tiểu nam hài gãi gãi đầu, mắt to nhấp nháy chớp chớp.

” Cái tên hình như rất êm tai.”

Lạc Vô Trần chỉ nhìn nó, khuôn mặt hài tử tuần tú như một trang giấy trắng, hẳn là một người như trang giấy trắng, tại sao, phải trải qua nhiều như vậy? Dù mỗi một đời người, dù linh hồn suy kiệt, vẫn không có được hạnh phúc, tựa như chính y nói, hạnh phúc dù cố sức bắt lấy, cũng chống không qua thiên mệnh, là thế sao? Nhưng Lạc Vô Trần một mực không tin.

” Người tên gì?”

” Ta...”

Trong mắt tiểu nam hài hiện lên một chút mất mát.

” Ta không có tên, cha cùng mẹ ta đã mất sớm. Người trong thôn đều gọi ta tiểu quỷ, nhưng ta không phải là quỷ...”

Cô nhi không ai cần sao? Tuy đã biết, nhưng cuộc sống như vậy làm sao qua được? Không tiền tài, không địa vị, không có thân nhân của mình. Hài tử không hiểu hạnh phúc, lại nhất nhất khát vọng hạnh phúc, đây là vận mệnh người liễu mạng muốn thoát đi sao?

” Người chính là Liều Sinh Hương, Liều Sinh Hương chính là người!”

Nam nhân xa lạ, lời nói xa lạ, tiểu nam hài sững sờ thật lâu, bỗng nhiên một nụ cười nổi lên khuôn mặt, rực rỡ như ánh mặt trời.

” Thật vậy sao, người không phải gạt ta? Ta thật sự có tên?”

Tiểu nam hài chợt ôm lấy Lạc Vô Trần, tiểu thân thể ấm áp còn mang kích động vui sướng.

” Người làm ca ca của ta được không, như vậy họ sẽ không nói ta là đứa trẻ không ai cần.”

Ca ca, chỉ là ca ca sao? Lạc Vô Trần cười đến bất đắc dĩ mà sùng nịch, trong đầu lại đột nhiên hiện ra một ý niệm, như linh quang chợt lóe, bỗng dưng cả tim cũng phác phác nhảy lên. Nếu cứ để y hơi hợt thân nhiên sống hết một đời như vậy, sẽ như thế nào đây?

Yêu, chung quy có lẽ phải có một người ích kỷ. Ích kỷ, mới có thể làm đối phương hảo hảo sống sót, mới có thể làm y vĩnh viễn không bị thương hại. Nhưng hai người đều hạnh phúc sao? Lạc Vô Trần không dám nghĩ nữa, cũng không dám đối mặt nữa, không phải chỉ có Liều Sinh Hương mới thương tích đầy mình, từ một khắc bắt đầu kia liền đã tiền định dây dưa suốt kiếp.

Yếu ớt, quả thực đã đi tới đường cùng, Lạc Vô Trần khó khăn được Liều Sinh Hương nho nhỏ dìu lên, bả vai non nớt, cái tuổi vốn không phải gánh vác đau khổ gì, hơn bất cứ kẻ nào đều sợ hãi, sợ hãi mất đi một “thân nhân” xa lạ, dù sao, nó không có thân nhân, một người cũng không có, ngay cả người quan tâm nó, cũng đều không tồn tại.

” Người... sống thế... thế nào?”

Nói chuyện vẫn khó khăn, lại không biết là trên sinh lý hay tâm lý. Lạc Vô Trần chữ chữ gian nan.

” Ta rất tốt, Vương đại nương cách vách luôn đưa cơm cho ta, còn Tiểu Tú nhà họ, chúng ta vẫn chơi cùng nhau...”

” Đó là ai đánh người?”

Ủ thanh bên mặt và sưng đỏ trên cánh tay, đều còn rất rõ ràng, là ai đó mới đánh không lâu, hơn nữa vết thương cũ trước kia, tầng tầng lớp lớp, da thịt vốn nên trắng tinh như ngọc lại che kín vết thương đáng sợ.

” Ta, họ không phải cố ý...”

Liều Sinh Hương, hài tử đơn thuần thiện lương như vậy, trong ánh mắt đã có hơi nước mông mông, Lạc Vô Trần trong lòng đau xót, lại không lên tiếng, sợ mình nói ra sẽ làm nó thương tổn.

Thật lâu sau hài tử cúi đầu, một tay nắm vạt áo, y phục vải bố thô, sát đến tay cũng hồng hồng. Lạc Vô Trần nhẹ thở dài, muốn nói người không cần như vậy, hài tử lại ngập ngừng mở miệng.

” Họ không cho ta chơi cùng Tiểu Tú.”

Như nhện đã lâu, Liễu Sinh Hương rút cuộc khẽ cắn môi.

” Vương đại nương muốn bán ta, ta sợ cho nên chạy đến đây.”

Bán, bán đến đâu, tiểu nam hài nghèo túng không nơi nương tựa thế này, không phải bán đi làm tiểu tư chính là bán cho quán nam xướng, cả đời bạc đãi, ngay cả chết như thế nào cũng không biết được. Lạc Vô Trần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ngây thơ nhiễm thương sợ hãi, bỗng nhiên phần nộ.

” Mang ta đi.”

” Đâu?”

” Nhà họ Vương.”

” Người muốn làm gì?”

” Không ai có thể ức hiếp người.”

Không ai có thể ức hiếp người, Lạc Vô Trần trầm trầm nhắc đi nhắc lại, dù hóa thân Tu La, ta cũng phải bảo vệ người.

Tại sao, lẽ nào hẳn quên sao, thiên nhai, chính là phải chặt đứt tiền trần vãng sinh của một người, chặt đứt tất cả dục niệm hy vọng, cuối cùng, mới có thể làm y bất tử vĩnh viễn.

Thân ảnh hai người cuối cùng biến mất trong rừng cây rậm rạp, chờ đợi họ rốt cuộc là cái gì, dục vọng của Liễu Sinh Hương là cái gì, tại sao Lạc Vô Trần lại ở chỗ này, rất nhiều, rất nhiều nghi vấn đều đang kêu gào, có hay không lại có một ngày như vậy, khi tất cả mọi thứ xấu xa và hoàn mỹ cùng tiêu vong, khi hy vọng sinh, thống khổ tử, đều nhất nhất thường thức, mới có thể tới được thiên nhai thật sự, Lạc Vô Trần có phải nghĩ như vậy không, cho y hy vọng, lại cho y tuyệt vọng, vì thiên nhai vốn là một nơi tàn khốc.

53. Chương 53

Là vì yêu cũng là vì hận.

Gà gáy, chó sủa, nông gia bình thường, cuộc sống bình thường, vốn nên thuộc về Liễu Sinh Hương bình thường, chỉ là, mọi thứ đều bị một nam nhân tên Lạc Vô Trần đánh vỡ.

” Tiểu quỷ, trẻ như vậy mới trở về.”

Vương đại nương đứng ở cửa, thân thể khỏe mạnh hoành tráng khảm một cái đầu, một đôi mắt đậu xanh nhỏ xoay tròn đảo qua đảo lại, bắt đầu từ lúc hai người xuất hiện ở cửa thôn, ánh mắt Vương đại nương liền dừng trên người Lạc Vô Trần.

” Yêu, còn dẫn theo một khách nhân trở về.”

Khẩu khí chua chua, lại có chút cười nhạo ton hót, quả nhiên là loại người chuyên chế. Có lẽ thấy Lạc Vô Trần ăn mặc bất phàm, Vương đại nương vội vàng tiến lên tiếp đón.

” Vị công tử này, là tiểu quỷ người mang về sao, hài tử này chính là không quá nghe lời, giao ngài chăm sóc, ta sẽ yên tâm hơn.”

Vương đại nương đắc ý nhìn Lạc Vô Trần, thấy thái độ ôn hòa sủng nịch với hài tử của hắn, không phải không có đắc ý, chắc hôm nay có thể kiếm được một chút tiền của phi nghĩa không chừng.

” Mấy năm nay thật không dễ dàng gì, một mình ta lại phải nuôi dưỡng hai miệng ăn, trong nhà thêm một con yêu tinh phá phách, tiểu quỷ này cũng khiến không ít người quan tâm...”

” Người nuôi nó chính là để bán giá cao sao?”

Ngữ khí lạnh lùng như ma quỷ, áp suất thấp quanh thân Lạc Vô Trần cũng có thể giết người.

” Công... Công tử chính là nói thế..”

Nữ nhân nói lắp, đôi mắt đỏ xanh nhỏ khốn khéo híp thành một cái khe.

” Trả lời ta, phải không?”

Tiếp tục ép hỏi, Liễu Sinh Hương ở một bên lặng lẽ kéo kéo tay áo hắn, là cầu xin sao? Nhưng nữ nhân này chết chắc rồi, Lạc Vô Trần cười lạnh, nụ cười của hắn trước giờ rất ít, một là lúc cực kỳ vui vẻ, một chính là lúc vô cùng muốn giết người.

” Đúng, thì sao nào?”

Nữ nhân bỗng nhiên cứng cổ lại, một cái mặt heo đỏ lên.

” Lão nương gọi người một tiếng công tử là chừa mặt mũi cho người, nó là ta dưỡng, ta muốn thế nào thì làm thế đó, nếu người không mua nó, ta liền bán cho Xuân Hương Viện, giá cũng đàm hảo, đây chính là mặt hàng rất tốt, dưới năm lượng bạc thì không mua được.”

Vương đại nương lên mặt nạt người, mãi đến lúc một thanh kiếm băng hàn đến bên cổ, sự sợ hãi trong đồng tử nhanh chóng mở rộng, nữ nhân đó lập tức co quắp ngã ngồi xuống đất.

” Anh... Anh hùng.. Đừng... Đừng giết ta, ta còn một hài tử tám tuổi, nhà chúng ta lẻ loi hiu quạnh chỉ có hai mẹ con chúng ta nương tựa lẫn nhau, ngài, ngài giơ cao đánh khẽ, thương cảm, thương cảm cho ta.”

Sao nghe thế nào cũng là tình tiết cũ rít, Lạc Vô Trần hắn còn nghe ít hay sao? Trên thân kiếm trượt xuống một đạo vết máu, chỉ cắt nhẹ qua da thịt một chút, nữ nhân liền kêu lên như giết heo, rõ là ồn ào.

” Buông mẹ ta ra!”

Thân ảnh hài tử vọt ra như tên bắn, Lạc Vô Trần quá mức yếu ớt, lại bị va chạm này đụng ngã, kiếm trong tay cũng trượt xuống, vô lực ngã trên mặt đất, nhìn cái hài tử như tiểu ngư bốc lên tức giận, Lạc Vô Trần bỗng nhiên có chút ý cười, mẹ chẳng ra gì, con cũng thiếu thú vị. Liễu Sinh Hương sớm đã ngóc ở một bên, mãi đến lúc cái nữ hài nộ khí đằng đằng kia rống to.

” Tiểu quỷ, người không có lương tâm, uổng cho ta còn giúp đỡ người, người chính là hồi báo ta như vậy sao? Kêu một người tới giết mẹ ta, mẹ ta có làm gì không tốt cũng đã dưỡng người rất nhiều năm, ta sẽ không tha thứ cho người.”

” Tiểu Tú...”

Nữ hài tử cũng trắng như ngư chuyển đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Vô Trần, liền muốn điu mẹ nó vào nhà, nữ nhân kia lại nháo lên.

” Không được, bắt hắn đến gặp quan, lão nương ta thiếu chút nữa bị giết, thù này không thể không báo!”

Nữ nhân thấy Lạc Vô Trần dễ dàng bị một hài tử đẩy lui, cốt khí lại cứng lên.

Hừ, ta vốn không định buông tha các người, Lạc Vô Trần vẫn lẳng lặng ngồi dưới đất, hắn đang tích tụ sức mạnh, một sức mạnh giết người, tuy toàn thân cứng ngắc, võ công khôi phục không đến một phần, nhưng giết một người cũng đã đủ rồi. Quay đầu lại nhìn Liễu Sinh Hương, lệ quang óng ánh trong con mắt to to, là tự trách hay lo lắng đây, có lẽ đều có sao. Lạc Vô Trần gật đầu với nó, bên môi một ý cười, hài tử này, thứ ta muốn dạy cho người, người tức khắc sẽ biết.

Huyết quang, hiện lên nhanh như sao băng trong trời chiều, máu tươi lẳng lẳng tràn ngập, con mắt thật to của hài tử lóe sáng, lóe sáng, ánh mắt nó đỏ, đỏ như tịch dương, đỏ như máu tươi, hoàng hôn nhiễm máu này, khiến một hài tử hiểu được cái gì gọi là cái chết.

” Ta giết họ.”

Lạc Vô Trần huy kiếm vào vỏ, thanh tuyến băng lãnh quét qua không khí, trên đất có hai cổ thi thể, trên mặt là một thân tình vẫn nhàn nhả, tại sao liền chết mau như vậy?

” Tại sao?”

Hài tử lùi một bước, nét kinh sợ trên mặt dần lan rộng.

” Tại sao, tại sao phải làm như vậy?”

” Người phải biết, kẻ yếu cả đời cũng sống khá giả không nổi, tựa như người, không giết ả, ả sẽ khiến người đến lúc chết vẫn còn thống khổ.”

” Vậy tại sao phải giết Tiểu Tú? Nàng là vô tội!”

” Hừ.”

Cười lạnh, Lạc Vô Trần nhìn mắt nó.

” Nhỏ cổ nhỏ tận gốc, người không biết sao?”

” Nàng.... Nàng là bằng hữu tốt nhất của ta.”

” Bằng hữu?”

Lạc Vô Trần chợt bắt lấy bả vai nó, bả vai gầy gầy nho nhỏ run run kịch liệt.

” Đời này người chỉ cần trả chân tâm với một người là đủ rồi.”

Ngữ khí ôn hòa, ánh mắt thiết tha, Lạc Vô Trần vội vàng nhìn nó, muốn xác minh bản thân, xác minh nguyên tắc của hắn.

“... Ta hận người!”

Liễu Sinh Hương đẩy hắn ra, yếu ớt đến ngay cả sức mạnh tiểu hài tử cũng chống không được, Lạc Vô Trần ngã trên mặt đất, đất đai lạnh lẽo làm hắn có khoảnh khắc thất thần, mình làm sao vậy, không phải muốn đoạn tuyệt mọi thứ của y sao, tại sao, tâm lại đau như vậy, đau đến cơ hồ không thể hô hấp, hoá ra, bóp chết hy vọng của một người, hy vọng yêu cùng được yêu, lại là mình bị thương sâu nhất.

Liễu Sinh Hương chạy, chạy rất xa, lúc thân ảnh cô đơn của nó biến mất ở cuối đường, một tiếng thở dài thê lương xa thẳm lẳng lặng lách ra, phẳng phất như ở bên vành tai, lại phẳng phất như cách xa ngàn dặm, tiếng thở dài nhạt nhạt kia, nhạt như gió mát, nhạt như rượu thuần, chỉ có kẻ thương tâm mới nghe mà hiểu được, tiếng thở dài say người kia.

” Lạc Vô Trần, người không hối hận sao?”

” Ha ha ha, ta rất hảo.”

Lạc Vô Trần ôm ngực, máu tanh ngọt dâng lên làm hắn cơ hồ ngất đi.

” Ngủ đi, hảo hảo ngủ một giấc, sau đó cái gì cũng hảo.”

Thanh âm đó tiếp tục nói, khiến người tâm an tựa thôi miên, rất nhẹ rất xa, Lạc Vô Trần rút cuộc ngã xuống, mắt lại thẳng tắp nhìn hướng Liễu Sinh Hương biến mất, kiên định không dịch.

” Người vẫn chấp nhất như vậy...”

Một bóng người mỏng nhạt dần hiện ra, trong không khí trôi nổi hương hoa, giống như hương vị trên người người nọ.

” Người đã thành công bước lớn đầu tiên, nên hảo hảo nghỉ ngơi.”

Tay phủ lên mắt hắn, bóng người nhẹ cười, tại sao lại muốn khóc như vậy.

” Đứa ngốc, người rõ là một kẻ đại ngốc...”

” Sinh Hương, người hận ta không?”

Trước khi ý thức biến mất, Lạc Vô Trần nhìn thân ảnh mong nhớ ngày đêm kia, cánh môi mấp máy, rút cuộc nói ra, nhưng không nghe được đáp án, y là đang nói, hận, hay không nhiều đây?

Liễu Sinh Hương, Liễu Sinh Hương chỉ còn một hồn phách đơn bạc mỉm cười nhạt nhạt.

” Ta yêu người.”

Yêu, là mặt trái của hận, cũng là song sinh của hận, yêu và hận, căn bản không có giới hạn rõ ràng, linh hồn chấp nhất, xuyên qua trăm năm, là vì yêu, cũng là vì hận.

54. Chương 54

Không yêu giang sơn...

Mùa đông năm ấy tuyết rơi rất lớn, rất nhiều người cũng đã đổi thay, anh hùng, mỹ nhân, và quân vương.

Kể cao cao tại thượng này, từng kiêu ngạo liếc xuống chúng sinh, cuối cùng diệt vong, nhưng có thể thành công hay không, dù sao mình cũng là một người trong đó, dù sao, loạn thế tạo nhân, thân bất do kỷ.

Da Luật Sơn nhìn lá xanh dưới hiên, đông đi xuân đến, phải cày bừa vụ xuân, nhưng tứ hải chiến hỏa, sinh linh đồ thán, trong lòng đột ngột thêm một chút thương xót chúng sinh. Chim én không biết đau khổ, chíp chíp kêu to xuân sắc dạt dào. Lạc Vãn Tâm nhìn y, khỏe miệng hơi nhếch. Một người rất thích im lặng. Không nên bị giết chết nhiễm hồng y sam. Bọn họ vốn đều là người như vậy, lại một mực sinh ở loạn thế, sinh ở nhà Đế vương.

” Người đã đến rồi.”

Da Luật Sơn cũng không quay đầu lại, vẫn chăm chăm nhìn cây xanh dưới hiên, thanh âm thản nhiên.

” Người mẹ nó nhốt ta ở đây rốt cuộc muốn làm gì ?”

Công phu sư tử Hà Đông rống quả nhiên có tiếng vọng khác biệt, một chút thương cảm Da Luật Sơn vốn bồi dưỡng liền bị chấn lên tới chín tầng mây. Cẩn cẩn thận thận quay đầu lại.

” Bà xã, làm như người không được ra ngoài vậy.”

” Ân?”

Trùng, Da Luật Sơn ngoan ngoãn về đầu đề.

” Nga, ha ha, thời tiết hôm nay không tồi, chúng ta ra ngoài đi dạo, được không?”

Liêu thượng Kinh Lâm Hoàng, dưới chân thiên tử, vật phụ dân phong, từ Liêu Quốc trăm năm xây dựng, đã thành trung tâm quân sự vì kinh tế, khách thương lui tới, quân đội binh mã, nhiều vô số kể.

Da Luật Sơn sớm đã bị ném ở một xó xỉ nào đó. Lạc Vãn Tâm dạo chơi trên đường, quốc nạn rơi xuống, bên đường vẫn có thể nghe thấy Nghê thường vũ y khúc, cao nhã trầm mỹ. Cũng có tên khát cái co rút trong góc, vượt được trời đông giá rét, lại qua không nổi tiết xuân ấm nồng.

Duyệt Lai khách ***, bình thường đơn giản rút ở một góc kinh thành, có vẻ như không có người chú ý, cũng cơ hồ không có khách nhân.

Lúc Lạc Vãn Tâm bước vào nơi này, chỉ có một tiểu nhị ghé sắp ngủ trên bàn, trong cái *** nhỏ hẹp lạnh lẽo thanh thanh. Bốn phía vắng vẻ, đương nhiên giấu không được khí tức con người, nhưng kẻ bám theo lại một người cũng không có, là võ công quá mức cao minh hay Da Luật Sơn quá mức tín nhiệm hẳn. Lạc Vãn Tâm xoay người, khỏe miệng hơi cong, cao giọng kêu tiểu nhị thượng tửu.

” Khách quan muốn rượu gì ?”

Tiểu nhị chống vành mắt xanh đen, ngáp ngáp biểu lộ vẻ mặt người quấy rầy ta ngủ.

” Hai bình Lê Hoa Bạch, phải gia liều.”

” Bạch liều hay hồng liều?”

” Gần đây không phồn thịnh, hồng liều khai vị.”

” Xin hỏi huynh đài cũng biết trời cao đất dày, đánh rắn đánh giáp đầu?”

” Nước sôi lửa bỏng, bắt giặc trước tiên bắt tướng.”

Tiểu nhị vẫn mắt gấu mèo, dáng người lại tựa hồ trở nên càng lúc càng to lớn, mãi đến lúc Lạc Vấn Tâm nói xong, tiểu nhị chợt biến sắc, trầm trầm nói.

” Mời khách quan đi vào trạch nhất tự.”

Sau tiểu *** có động tiên, nội đường này mặc dù không to lớn, hoa lệ bằng Tương vương phủ, lại khéo léo cao minh, tinh xảo nhã khiết. Một nam tử trung niên bộ dáng *** lão bản đi ra nghênh đón, tiếp đó quỳ một gối xuống, cung kính cực độ.

” Trang chủ, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh.”

” Ân, lần này ngươi làm rất tốt, tất cả người của chúng ta đã dời đi rồi sao?”

” Dạ, lúc Vương Mộng Lâu tấn công Diễn Phong Sơn, thuộc hạ đã đem thân tín trong trang chuyển đến Lạc Hồng Các của Đông Kinh thành, thỉnh trang chủ yên tâm.”

” Hảo, đều làm tốt phải không?”

Lạc Vấn Tâm nghiêng người dựa vào ghế, khoe mắt liếc xiên.

” Trang chủ anh minh, thế lực của Trúc Lục Sinh bên trong trang đã bị chúng ta thanh lý sạch sẽ.”

” Ân...”

Nhắm mắt lại, lông mi Lạc Vấn Tâm run rẩy, như hưởng thụ, hân thở dài một tiếng.

” Trúc Lục Sinh có một nhóm nhân mã muốn mở đến Hoàng Long trấn, ngươi kê đơn cho ta, phải độc phát nửa tháng sau.”

” Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Trúc Lục Sinh, ta không phụ thuộc ngươi, ta là địch nhân của ngươi, địch nhân đáng sợ nhất của ngươi.

Ban đêm, Da Luật Sơn nhu nhu huyết Thái Dương, hôm nay làm y lẫn qua lộn lại quá mức, lại mang y đi vào kỹ viện, mà cái này cũng là Lạc Vấn Tâm nghĩ ra. Khó khăn lắm mới thoát khỏi một đồng oanh oanh yển yển, lại nháy mắt ngã vào vết xe đổ, Lạc Vấn Tâm đem y nhốt ở ngoài cửa.

” Nếu rõ ràng sẽ ghen thì đừng để ta đi vào chỗ đó là được rồi....”

Da Luật gì đó cẩn thận nói thầm.

” Ngươi nói gì?”

Bên trong truyền đến một trận thanh âm đáng sợ, Da Luật Sơn cười gượng.

Trong thư phòng đốt lò sưởi, nhưng vẫn có chút cảm giác lạnh lạnh, Da Luật Sơn đọc sách dưới ngọn đèn, ánh đèn có chút ảm đạm, một trận gió thổi qua, ánh sáng lơ mơ thêm u ám, góc sáng sữa đã thêm bóng dáng một người.

” Vương gia.”

Bóng người cúi đầu, khiến người ta không thấy rõ bộ dáng của gã.

” Vấn Tâm hôm nay nói cái gì?”

” Hắn muốn ta độc chết quân đội của Trúc Lục Sinh.”

Ngẩng đầu, quả nhiên là một gương mặt chương quỳ bình thường.

” Vấn Tâm cũng rõ là quá nghịch ngợm.”

Da Luật Sơn đầu đầu ngã vào ghế, bỗng nhiên lại cười.

” Nếu hắn muốn làm như vậy, ta liền thỏa mãn tâm nguyện của hắn.”

Vấn Tâm, Lạc Vấn Tâm, ta không thích tiền tài, cũng không thích giang sơn, ngươi thì sao đây?

Mất đi mọi thứ ta cũng chẳng quan tâm, bởi vì ta vốn là một kẻ ghé lại thế giới này. Nếu sau trăm tuổi, có thể có một người bầu bạn cũng là chuyện không tồi.

55. Chương 55

Tiếp tục cướp đoạt tuyệt vọng của người...

” Nam nhân này chết chưa?”

Lạc Vô Trần còn chưa mở mắt, liền nghe được thanh âm này, bướng bỉnh, tùy hứng. Mang kiêu ngạo cao cao tại thượng. Rất êm tai.

” Vẫn chưa, chủ tử.”

Cảm thấy một đôi tay xoa xoa khuôn mặt, lạnh hương tràn ngập, đầu ngón tay y phẳng phất như mang hàn băng vạn năm, Lạc Vô Trần muốn mở mắt, muốn lên tiếng, nhưng cái loại tuyệt vọng vô lực lại gắt gao vô lấy hấn.

” Ân, đem hắc chinh đồn sạch sẽ mang vào phòng ta.”

Chủ nhân thanh âm lên tiếng, cũng mang một chút khẩu khí nghiền ngẫm, sau đó tiếng bước chân xa dần, nhịp thở cố sức đè thấp bốn bề cũng dần thô nặng lên. Bọn hạ nhân thì thảo nói nhỏ.

” Người kia là ai? Sao chủ tử lại cảm thấy hứng thú với hấn?”

” Hắc, còn không phải trên đường nhặt được, có lẽ là vừa ý, một thân da non thịt nhuyễn này...”

Lời còn chưa nói xong, một bàn tay thô lỗ xa lạ hung hăng nhéo một cái trên đùi Lạc Vô Trần.

” Dừng tay !”

Một thanh âm tương đối uy nghiêm thấp giọng quát bảo.

” Đây là người chủ tử muốn, thói quen của hấn người cũng không phải không biết, người không cần cánh tay này nữa sao?”

” Thuộc, thuộc hạ không dám, ta, chỉ nhìn xem gia hỏa này chết hay chưa...”

” Hảo, khiêng đi, chinh đồn sạch sẽ chút.”

Ngay sau đó, Lạc Vô Trần tựa như rơi gỗ, bị người sát đến tẩy lui, nâng qua nâng lại, miệng không thể động, mắt không thể nhìn, kéo tai cào ngực như vậy, khó có thể nhúc nhích. Cũng không biết trải qua bao lâu, khi mọi thứ đều an tĩnh lại, hấn thậm chí có thể cảm thấy tà dương trời chiều chậm rãi leo lên, chảy xuống trên thân thể. Mãi đến lúc bóng tối bao phủ, màn đêm vắng vẻ. Thanh huy ánh trắng làm hấn mộng lung cảm thấy một tầng sương trắng, đôi mắt lúc thu nhập thanh huy đầu tiên, hào quang nhu hòa như vậy, phẳng phất như thiên cung của Nguyệt Dương, xán lạn vô địa.

Bạch lăng của hàng thêu Hồ Nam chạm vào sinh lạnh, lụa trắng mảnh mịn bọc che thân thể nhẹ run rẩy, kẻ vốn phải rét lạnh như sắt lại một mực sợ hãi bằng lạnh, quá khứ, luôn muốn để Liễu Sinh Hương hảo hảo ôm hấn mới có thể làm nên mộng đẹp, lúc này, ở trong căn phòng bằng lạnh xa lạ, bỗng nhiên nghĩ đến người kia, ngay cả tâm cũng ấm lên mấy phần, ý thức được bản thân yếu ớt, Lạc Vô Trần không khỏi nở nụ cười, phát ra một tiếng cười chế nhạo ngắn ngủi, ngay cả mình cũng lấy làm kinh hãi.

” Người tỉnh?”

Vẫn là cái thanh âm lạnh lùng cao ngạo nhưng cứ khẳng khẳng có một chút bộ dáng nghịch ngợm, lẩn trốn kẻ khác, lại quyết tránh không khỏi Lạc Vô Trần.

” Liễu Sinh Hương, lần này lại chơi trò gì đây?”

” Người biết ta?”

Người ngồi bên giường có chút kinh ngạc, trên mặt lại mang một chút nghi hoặc cùng sáng tỏ.

” Trách không được có chút quen mặt, người hình như là một vị cổ nhân.”

” Là cổ nhân, cổ nhân thật lâu trước kia.”

Thanh âm còn có chút khàn đục, Lạc Vô Trần mỗi câu mỗi chữ đều phải hao hết tâm huyết.

” Nga?”

Khuôn mặt trẻ tuổi chợt áp gần, cánh môi đậm thủy sắc của Liễu Sinh Hương gạt ra một mặt ý cười lạnh lùng.

” Thật lâu trước kia, bao lâu?”

” Còn nhớ tiểu quỷ không?”

Đậm sắc tựa hồ trở nên càng phai nhạt, song mâu Liễu Sinh Hương như băng, y bóp chặt đôi má trắng bệch của nam nhân trước mặt, làm cho hắc đối diện cùng mình. Đôi mắt trầm như đêm tối, dường như có ma lực khó hiểu, đem hắc thâm thâm hút vào.

” Tiểu quỷ là ai?”

” Một hài tử, nó gặp phải một người, người đó cho nó một cái tên, người nói xem, người biết nó không?”

” Biết ai? Tiểu quỷ?”

” Hai, hai người kia người đều biết, hơn nữa biết rất rõ ràng.”

Lạc Vô Trần gian nan thở ra, cổ càng ngửa lên trên.

” Tiểu quỷ, người còn nhớ ta.”

” Ha ha ha ha...”

Liễu Sinh Hương bỗng nhiên bỏ hắc ra, đầu Lạc Vô Trần nặng nề đập vào chần song giường, đau đớn làm hắc rút một ngụm lạnh khí.

” Người nói người chính là người kia? Hừ!”

Liễu Sinh Hương xoay lưng, không ai có thể thấy mặt y, nhưng Lạc Vô Trần biết, khuôn mặt kia chắc chắn tràn ngập sợ hãi nghi hoặc, còn cao hứng. Liễu Sinh Hương chung quy che đậy tình yêu, cuối cùng vẫn cứ không che giấu được, ngay sau đó liền làm ra một vẻ mặt trêu đùa hay lãnh khốc, thể nhân có lẽ lừa được, nhưng Lạc Vô Trần hắc sớm đã không phải thể nhân, không phải ma, chính là quỷ.

” Mười lăm tháng sau, là tròn một trăm năm.”

Liễu Sinh Hương đứng ở chỗ tối, đường nét màu đen như mộng như ảo.

” Chúng ta gặp mặt lần đó, là một trăm năm trước, hoá ra người cũng không lão.”

Một giấc ngủ, đó là một trăm năm. Giấc mộng lần này, sợ là vĩnh viễn cũng không tỉnh lại được.

” Đúng là không lão, ta cũng không biến, người lại đổi quá nhiều.”

” Thật sao?”

Cười cười tự giễu, Liễu Sinh Hương quay thân lại.

” Người nói không sai, ta hiện tại muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không có gì ta không đạt được, ngay cả người cũng có thể trở về ngay lúc ta bỗng nhiên nhớ tới, thiên hạ này, còn có cái gì không thuận theo tâm ta?”

” Người thật sự cho rằng như vậy?”

Lạc Vô Trần thở dài, vận mệnh sớm đã dây dưa thành kết, nhân quả sâu xa chung quy phải do bản thân tự mình gánh vác. Liễu Sinh Hương, người còn có cái gì có thể để ta cướp đoạt lấy đây? Có lẽ, chỉ còn quyền lợi, tiền tài, và bản thân ta sao?

56. Chương 56

Yêu người, cho nên phải hủy người.

” Không phải sao? Ta lại nghĩ đến người rất nhiều năm đấy.”

Thân thể Liễu Sinh Hương lại áp bức tới gần, hơi thở nóng nóng, vành tai mỏng mỏng của Lạc Vô Trần nhuộm thắm một chút ửng hồng.

” Chỉ nghĩ tới ta sao? Người quên Tiểu Tú?”

Lạc Vô Trần khinh thường y một cái, trong song đồng màu mực lãnh ý dạt dào.

Không thanh âm, không trả lời, cánh môi nóng rực của Liễu Sinh Hương lấp lên thanh tuyến băng lãnh của Lạc Vô Trần, chỉ có vài tiếng nghẹn ngào trầm trầm lưu lạc giữa răng môi dây dưa, càng tăng diễm sắc.

” Ha ha, đa tạ người dạy ta một cái đạo lý, đối nhân, chung quy phải làm đến càn đoạn tuyệt càn tốt.”

Liễu Sinh Hương ẩn vai hấn, như kim sắt.

” Bất luận là ai, chỉ cần làm trái ý ta, ta cuối cùng đều có biện pháp khiến hấn muốn sống không được muốn chết không xong!..... Nói, người là của ta.”

Bỗng dưng nằm lên người Lạc Vô Trần, Liễu Sinh Hương thăm thì như nói mê, ngữ khí cuồng ngạo lạnh lùng như vậy, còn mang một chút thấp thỏm chờ đợi không thể tìm ra.

” Ta là... Địch nhân của người.”

” Địch nhân phải không?”

Đôi mắt sáng ngời chột tối sầm, nhanh như sao băng, nháy mắt rơi xuống. Nét cười lại mở rộng trên khuôn mặt y, rực rỡ như xuân phong. Lạc Vô Trần xoay đầu không muốn thấy, không muốn nghe, hấn chẳng phải cũng biết, thống khổ nhất lại là chính mình ?

Soạt, lụa trắng mỏng cắt qua không khí, thân thể bạch sắc gầy yếu của Lạc Vô Trần hiện ra trước mặt, dưới ánh trăng chiếu rọi, lại có một tầng quang huy thần thánh, phảng phất như thánh nhân trên giá hành hình, không cho phép khinh nhờn.

” Hừ, rõ là thân thể trắng nõn...”

Tay lướt qua eo, nghe thấy nam nhân áp chế thở gấp như dự liệu, hấn dưới trăng, hấn tinh thuần, làm Liễu Sinh Hương gần như điên cuồng, chỉ muốn cứ xé rách hấn như vậy, hung hăng gây đau đớn, hung hăng chà đạp, sau đó nuốt ăn vào bụng, liền vĩnh viễn cũng không có người nghịch y, vĩnh viễn cũng không người, tái làm y tâm động.

Đã không còn khí lực phản kháng sao? Lạc Vô Trần kêu lên một tiếng đau đớn, đã càng lúc càng hư nhược rồi, ở trong không gian kỳ dị này, mỗi thời mỗi khắc, hấn đều có thể cảm thấy sinh mệnh trôi đi, đầu tiên là nhỏ giọt, sau đó là trường giang đại hải, hồng thủy vỡ đê mà mình chỉ có thể hững hờ nhìn tất cả, nóng lòng, lại vô pháp, rốt cuộc biết ý của Huyết Ma, nơi này vốn là một chỗ hủy diệt linh hồn, nếu không thể cứu y, cũng chỉ có thể cùng nhau hồn phi phách tán.

Trước ngực bỗng dưng bị ẩm ướt ẩm áp bao trùm, còn mang đau đau nhẹ nhẹ, ngứa ngứa mê liệt cảm quan Lạc Vô Trần.

” A...”

” Người kêu rất dễ nghe... phóng túng như vậy là học với ai?”

Thanh âm trào phúng, Liễu Sinh Hương từ trên cao nhìn xuống, khép hờ mắt, mặt Lạc Vô Trần mang một đồng ửng hồng, trầm trầm thở dốc.

” Người hoặc là bây giờ liền giết chết ta, nếu không, ta nhất định làm người thân bại danh liệt...”

Miệng lại bị lấp kín, còn đậm thêm sự ma sát khiêu khích của Liễu Sinh Hương, trên người Lạc Vô Trần hạ dõm dõm hỏa diễm, xiêm y trên người từ lúc cọ xát lẫn nhau rải rác một đất, ***g ngực trắng nõn ướm nhiều điểm mờ hôi, vôi vàng phập phồng, dưới ánh trăng, cao quý lại *** mỹ, hạ phúc Liễu Sinh Hương căng thẳng, một bàn tay tiến quân thần tốc, cầm thứ cứng thẳng run rẩy lên, bên tai than nhẹ một tiếng vỡ nát, làm dục vọng y thêm bành trướng.

” Người muốn phải không ? Người muốn ta tiến vào người phải không?”

Thanh âm mông lung của Liễu Sinh Hương phảng phất như từ áng mây truyền đến, mờ ảo không điểm tựa Lạc Vô Trần lắc đầu, tiếp theo lại gật đầu, trong đầu hấn nhồi vào bông, nhẹ nhẹ bay bổng, cố tìm một chút sức lực, lại chỉ có thể bám vào cổ Liễu Sinh Hương, thân thể bán nâng lên, dường như gấp rút.

Liễu Sinh Hương vôi vàng trút y vật hạ thân xuống, lại bị từng cái cúc dây đưa đến nửa ngày kéo không xuống được, tiết khổ hơi mông cao cao chống lên, Liễu Sinh Hương thậm chí gấp đến độ mồ hôi lạnh, cũng bất kể có bôi trơn hay không, cứ đâm vào như vậy, Lạc Vô Trần tê tâm liệt phế thét một tiếng chói tai, lại làm y nhảy mất tỉnh táo lại.

Hạ thể khô khốc ách tắc, mùi máu loãng dần tràn ngập, Liễu Sinh Hương ngượng ngừng lui ra, nhẹ giọng âu yếm cái người mặt trắng như giấy, bản thân mình lại thất thổ như vậy.

Lạc Vô Trần thống khổ cuộn người lên, tay Liễu Sinh Hương hướng xuống dọc theo xương cột sống, chậm rãi trượt đến mặt huyết nóng bỏng lúc này đã sưng đỏ chảy máu, nâng tay lên, đó là một mảnh diễm hồng.

Nhẹ nhàng lại kiên định đẩy mạnh một ngón tay, có bôi trơn trước, hơn nữa động tác ôn nhu, mảy mủu chặt của Lạc Vô Trần hơi giãn ra, đầu chôn càng sâu vào ngực Liễu Sinh Hương, yếu ớt như hài tử.

Trong lòng tràn đầy ôn nhu, Liễu Sinh Hương phất nhẹ tóc hấn, hương khí cũng như cỏ xanh, đậm thêm gió đêm, thúc giục người như say rượu. Đêm hấn thả yên trên giường, Liễu Sinh Hương lấy một lọ cao chi từ hộc tối đầu giường, nhẹ bôi lên hậu huyết bị thương nghiêm trọng, được bôi trơn có tác dụng thúc tỉnh, nhanh chóng làm Lạc Vô Trần hai má ửng đỏ hô hấp dồn dập, hai tay cũng quẩn Liễu Sinh Hương không buông, thướt tha quyến rũ như xà.

” Người có yêu ta không?”

Liễu Sinh Hương cười thoả mãn, ôn nhu tiếp tục khuếch trương cho hấn, cho đến lúc nhét vào bốn ngón tay, mới nâng hấn ngồi thẳng trên giường, chậm rãi đem thứ thô to của mình từng tác đẩy vào, quá trình cực kỳ thông thả, là ôn nhu âu yếm mà Liễu Sinh Hương chưa từng làm qua, Lạc Vô Trần vận vẹo thân thể khó nhẹn, lại đụng phải điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể, hai người đều hô nhỏ một tiếng, thiếu chút nữa đình chỉ hô hấp.

” Bảo bối, ta thật là ngừng tay không được .”

Hung hăng đẩy mạnh một cái, Liễu Sinh Hương vào thẳng tận gốc, ầm áp căng chặt, đậm thêm tiếng ma sát nhục bích, màn giường lay động. Người ta thường nói bị sóng hồng cuốn trở chính là cái phong cảnh kiêu diễm này hay sao.

Lúc tới được cao trào, Liễu Sinh Hương gắt gao nắm lấy eo hấn, lại thúc mấy cái, làm khóe miệng Lạc Vô Trần chảy xuống một chút óng ánh, nổi lên điểm điểm sáng nhỏ mông lung, *** mỹ hoa lệ nói không nên lời.

” Yêu ta, người yêu ta...”

Liễu Sinh Hương thì thảo niệm niệm, thật sự giống như động tâm với hấn, hoặc giả, từ một trăm năm trước tâm đã động mất rồi hay sao?

“ Yêu.... ta yêu người...”

Nương theo mấp hợp hỗn loạn, Lạc Vô Trần nhẹ xuất ra mấy chữ kia, chôn sâu dưới đáy lòng, năm tháng không mài mòn được, linh hồn cũng gặt bỏ không xong, tình yêu khắc vào tim gan xương cốt.

Ta yêu người, ái nhân của ta, cho nên, ta phải hủy người.

57. Chương 57

Linh hồn dây dưa

Đêm không vết, nước thanh nhặt, sợi sợi hỗn loạn trôi bên bờ Lạc Thủy Các.

Sao dày trắng sáng, luôn là cảnh thi nhân yêu thích nhất, Lạc Vô Trần nhìn cảnh đêm phong nguyệt trên Lạc Thủy Các, nhẹ giọng thở dài một hơi.

Phía sau có người nhẹ ôm lấy thắt lưng hắn, đầu tựa trên vai, thanh âm cũng tựa như than thở, nhẹ nhàng khẽ khẽ.

” Đêm đã khuya, sẽ cảm lạnh.”

Trước đó không lâu, Liễu Sinh Hương cũng ôm hắn như vậy, khoác lên một kiện ngoại y, khi đó họ luyện kiếm bên hồ, cũng là một đêm ánh trăng như nước, nhưng cảnh tuy giống, mà người đã bất đồng. Tất cả hoàn toàn bất đồng.

Gặp gỡ đối diện không quen biết, nếu có thể như vậy thì tốt rồi. Lạc Vô Trần nghĩ, mặc tay Liễu Sinh Hương trượt vào vạt áo, hấp thu ấm áp còn sót lại. Hai người đều cần ấm áp, cần vô cùng.

Vẫn là một đêm mê loạn, Lạc Vô Trần thuận theo, mặc y ôm, vùi đầu vào cái cổ trắng nõn của Liễu Sinh Hương, Lạc Vô Trần nói.

” Ta muốn ném chút máu của người.”

Rất nhiều khi, Lạc Vô Trần cũng muốn sống lâu một chút, hiện tại chỉ cần uống được máu Liễu Sinh Hương, là hắn có thể duy trì sinh mệnh, đây là chính miệng Huyết Ma nói, những thứ Huyết Ma nói luôn không nhiều, là Huyết Ma thật sự không biết hay là gã vốn muốn để Lạc Vô Trần và Liễu Sinh Hương cùng nhau hủy diệt ?

Liễu Sinh Hương ngây người, ngay sau đó, y nhẹ nhàng đẩy Lạc Vô Trần ra, ngay lúc đại não còn chưa làm ra phản ứng liền đẩy hắn ra, thói quen nhiều năm tựa hồ căn bản không đổi được. Giao tính mạng mình vào tay một kẻ khác, Liễu Sinh Hương y còn chưa vĩ đại đến mức đó, cho dù là người thụ thương đổ máu vì y, y cũng không thể.

Trong nháy mắt bị đẩy ra đã hiểu rõ, trong lòng có chút đau đớn, đa phần còn lại là mê liệt, Lạc Vô Trần lạnh lùng thất hảo vạt áo, bước đi trở về phòng. Đêm nay đã định không ngủ, Liễu Sinh Hương phiền lòng một cước đá cửa phòng, mình là làm sao vậy, rõ ràng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tại sao cự tuyệt hắn lại phát cáu như vậy, giận dữ như hải tử.

” Vô Trần, chúng ta đi dạo phố không?”

Ngày hôm sau, Liễu Sinh Hương tốt tính đợi trước cửa phòng Lạc Vô Trần.

” Vô Trần, Vô Trần...”

Lạc Vô Trần cười cười, vẫn tính tình như vậy, thích làm nũng, thích phô trương, không đạt mục đích thì không từ bỏ.

Cửa kết một tiếng bị đẩy ra, Lạc Vô Trần đứng cạnh cửa, dù tái nhợt gầy yếu, vẫn có cương nghị nồng nồng làm hắn cao lớn vô hạn. Quả thật, hai người đi cùng trái lại là một đôi uyên ương thanh nhã.

Trên đường náo nhiệt phi thường, tiết đoan ngo, nơi nơi lan tỏa hương thơm bánh gạo, có mỹ nhân eo thon thắt tố lụa, bước sen nhẹ nhàng, có anh tài tiên y nô mã, chỉ cầu mỹ nhân một nụ cười. Đây là một thời điểm náo nhiệt, cũng là một mùa ái luyện. Lạc Vô Trần lại không thể thấy sự vật quá tươi đẹp, hắn khẳng định ở trong xe ngựa, không chịu xuống đất.

Liễu Sinh Hương nói hết lời cũng không tác dụng, y vốn không phải kẻ tốt tính, tâm tình thường ngoan cũng không còn lại một chút, tràn ngập lửa giận không đường phát tiết, đột nhiên liền hôn lên cánh môi tái nhợt khô khốc của Lạc Vô Trần, đầu lưỡi ướt ấm khiến Lạc Vô Trần một trận mặt hồng tim nổ, thấy hắn động tình. Liễu Sinh Hương bỗng nhiên rất muốn nghe thanh âm hắn nhện không được rên rỉ, cũng bất kể

nơi này là phố xá náo nhiệt, chỉ một mực dây dưa liếm môi hần, tay cũng luồn vào y nội hần, nắm khóa hồng châu tỉ mỉ vào hần.

” A...”

Đường như không chịu nổi hoan ái như vậy, Lạc Vô Trần cong thân lên, cổ lại ngửa về phía sau, họa xuất một đạo vòng cung xinh đẹp hoa lệ, dẫn tới Liễu Sinh Hương lại động tình một trận, lấy tay dán trên vành tai hần, phả hơi ở cổ hần.

” Người muốn cái gì, bất kể người muốn cái gì ta đều cho người...”

“ ... Máu, chỉ có.... Máu của người, có thể làm ta sống tiếp...”

Nhỏ vun, thống khổ thâm thì, Liễu Sinh Hương cắn rách ngón tay mình đưa tới trước mặt hần, Lạc Vô Trần gắt gao ngâm lấy, tiếng mát vào bức thiết dấy lên âm hưởng, Liễu Sinh Hương một tay vòng quanh eo hần, ngón tay thâm nhập mật huyết dưới y phục, chỉ ra vào mấy cái liền nâng hần lên, đột nhiên đâm vào, chỉ cảm thấy nơi đó quện đến y cũng muốn tan ra, Lạc Vô Trần ban đầu chỉ ngâm tay y gắt gao không muốn xuất thanh, tới lúc sau cũng nghênh hợp theo động tác Liễu Sinh Hương, tiếp đó tách khỏi Liễu Sinh Hương, rồi lại hung hăng đón nhận, để dục vọng Liễu Sinh Hương đi vào sâu thêm.

Xe ngựa vốn rất rộng rất xa hoa, nhưng so với giường lớn trong phòng lại rõ ràng nhỏ đến thấy tội, hai người qua lại hết lần này đến lần khác, cũng không để ý có bị người khác nghe được hay không, chỉ lo cao giọng rên rỉ trong xe ngựa nhỏ hẹp, đường phố náo nhiệt, cũng không có bao nhiêu người chú ý.

Liễu Sinh Hương nâng hần ra vào cao thấp, tiếng vang ba xích ba xích kích thích y chỉ muốn kêu to, Lạc Vô Trần rõ là một yêu tinh đòi nhân mạng, dù chết vì hần như vậy cũng đáng thôi, toàn bộ quá trình tình ái Lạc Vô Trần đều hung hăng cắn ngón tay y, sau đó mới cảm thấy xương ngón tay cũng muốn bị hần cắn vỡ, một vòng lại một vòng đầu răng xanh tím, hung tợn đáng sợ.

Lại một lần bắn chất lỏng bạch trọc vào trong cơ thể hần, Liễu Sinh Hương cảm thấy máu tựa hồ cũng đã theo chảy hết. Một chút cuồng loạn buổi trưa, đến khi về tới nhà mới chịu kết thúc, Liễu Sinh Hương ý chưa dứt ôm thắt lưng hần, nói năng tùy tiện bên tai.

” Yêu tinh, là muốn ta tinh tấn nhân vong sao? Hai cái miệng cao thấp đều muốn ta uy, người thật đúng là quá đối.”

Lạc Vô Trần đỏ mặt, có máu của Liễu Sinh Hương, khí sắc hần đã hảo rất nhiều, lời nói khinh bạc phóng đảng hung hăng thổi mạnh vào màng tai hần. Lạc Vô Trần cúi đầu không lên tiếng, Liễu Sinh Hương lại càng nói càng hứng thú.

” Ha ha, đợi lát nữa ta hảo hảo uy người ăn no tiếp, nhớ kỹ, người không rời khỏi ta đây.”

Thật sự không rời khỏi sao? Rốt cuộc ai mới không rời khỏi ai đây?

Lạc Vô Trần cười lạnh, bên môi còn máu Liễu Sinh Hương đỏ thắm, Liễu Sinh Hương, thời điểm cũng sắp tới, ta muốn xem khoảnh khắc người mất đi tất cả. Dù tàn khốc, cũng là trọng sinh.

Một đêm, Liễu phủ chợt nổi lên đại hỏa, chủ nhân Lạc Thủy Các đương thời cực thịnh, Liễu Sinh Hương mất tích vô cơ, thể nhân xôn xao đủ chuyện, có người nói Liễu Sinh Hương bị sủng cơ giết chết ở ven Lạc Thủy Các, có người nói y bị ái nhân phản bội, Liễu các chủ không chịu nổi gánh nặng đốt lửa tự thiêu tại Lạc Thủy Các, còn có người nói Liễu Sinh Hương cùng ái nhân y chạy thoát từ trong đại hỏa, từ nay về sau ẩn náu thiên nhai làm một đôi thần tiên quyến lữ.

Thế sự dời đổi, mấy chục năm cực thịnh chỉ rơi vào nền hư tường đổ, Lạc Vô Trần, cái linh hồn du đãng đó lại đi nơi nào? Hần còn đang tìm kiếm cái gọi là thiên nhai sao?

58. Chương 58

Làm phản

Hoàng Long phủ được xưng là Khiết Đan đông trại, Liêu chi ngân phủ. Liêu đình nhiều năm qua đóng quân cày ruộng, sưu cao thuế nặng, bấy giờ, tộc Nữ Chân, Bột Hải cùng Hán nhân đã đem nơi đây phát triển trở thành trọng trấn quân sự kinh tế.

Nơi đây không chỉ là quốc thổ hướng nam hướng tây bị Liêu Quốc ngầm chiếm thu hồi tất yếu nhất, còn là căn cứ quân sự và kinh tế tây phạt Kinh Lâm Hoàng Liêu Quốc. Bởi vậy với Hoàn Nhan A Cốt Đả, Hoàng Long không đoạt, bất hưng.

Gió biên cương cuồng liệt mà mạnh mẽ, Hoàn Nhan A Cốt Đả vật áo rộng mở, rót đầy hào hùng hán tử biên cương, mùa thu năm trước, lúc hần chỉ huy phạt Liêu, nhân không quá ba nghìn, mã không tới ngàn ngựa, mà sau khi trải qua chiến dịch Trữ Giang phủ cùng Xuất Hà ***, binh mã y tăng nhiều, lương thảo, binh giới đầy đủ. Hiện nay, binh lính hần đã quá vạn người, mỗi người sinh long hoạt hổ, sĩ khí vang dội, tướng lãnh mỗi người đều dũng mãnh thiện chiến, uy chấn địch hải, trang bị của Kim quân cũng xưa đâu bằng nay. Hoàng Long một trận, tình thế bất buộc.

” Bệ hạ.”

Quan truyền lệnh quỳ gối bên cạnh, mỗi ngày đều có vô số quân tình cấp bách cần hần định đoạt. Hít sâu một hơi, Hoàn Nhan A Cốt Đả khoan khoái dạt dào.

” Chuyện gì?”

” Bệ hạ, có một Hán nhân tới.”

” Ân?”

Hoàn Nhan A Cốt Đả miễn cảm quay đầu, ở thời khắc mấu chốt này, người tới không phải quy hàng chính là có dụng ý xấu. Hơn nữa là một Hán nhân, lẽ ra không có địa vị bao nhiêu ở Liêu Quốc. Lúc này đại chiến sắp đến, một quyết sách nhỏ nhỏ cũng có thể ảnh hưởng toàn cục.

” Ta không gặp. Bảo hần trở về đi.”

” Cái này...”

Quan truyền lệnh sắc mặt lúng túng.

” Thuộc hạ vốn cũng không muốn thông báo, người nọ nề hà, chúng ta đuổi không đi.”

” Nga?”

Sớm đã nghe nói Trung Nguyên võ công quỷ dị khó lường, chẳng lẽ đến đây là một cao thủ.

” Ha ha, Hoàng Thượng rõ là hảo hăng hái, nơi này trái lại có thể bao quát phong cảnh Hoàng Long trấn.”

Nam tử tao nhã hữu lễ lên tiếng, Trúc Lục Sinh quạt xếp khê động, trên khuôn mặt trắng nõn không mang theo một chút bụi trần. Cười rộ rỡ phảng phất như ánh nắng.

” Người là ai?”

Hoàn Nhan A Cốt Đả sắc mặt biến đổi, có thể vô thanh lặng lẽ tránh thoát vạn quân gián điệp lên núi mà đến, chỉ sợ trong thiên hạ không có mấy người.

” Hoàng Thượng cẩn thận.”

Quan truyền lệnh nghiêng mình hộ trước người Hoàn Nhan A Cốt Đả, lại có vô số kỵ sĩ hắc y bốn phương tám hướng bọc quanh. Nhất thời giương cung bạt kiếm, không khí đông lại, nhưng người này lại vẫn nói cười cười trong rừng quân đội. Hoàn Nhan A Cốt Đả không chỉ âm thầm khâm phục.

” Trung Nguyên nhiều dị nhân, Hoàng Thượng đừng tưởng rằng chỉ có một mình ta có thể đến bên cạnh người.”

Trúc Lục Sinh tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hần, trên khuôn mặt vẫn nhã chợt lóe hàn quang.

” Bất quá trong mắt tại hạ, ít ra còn tám trăm người nữa có thể lên núi được.”

” Cái gì?”

” Tám trăm người, thủ hạ của ta.”

Mi nhân thật dài của Trúc Lục Sinh cong như trăng khuyết.

” Mỗi người đều có thể lấy mạng người.”

” Lớn mật.”

Quan truyền lệnh sắc mặt phát lạnh, hai tay giơ lên muốn chỉ huy cung thủ bắn tên.

” Chậm đã.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả trầm giọng nói.

” Khách quý ở xa tới, như thế sao là đạo đãi khách được. Người tới, chuẩn bị tiệc rượu, thiết đãi vị tráng sĩ này.”

Trúc Lục Sinh cười gật gật đầu.

” Hoàng Thượng nâng đỡ.”

Trong lầu lớn, oanh ca yến hát, ăn uống linh đình, mặc dù không bằng Trung Nguyên phồn hoa quyền rũ, lại có một loại phong tình phóng khoáng khác.

” Hoàng Thượng sao lại biết tại hạ không phải tới lấy mạng ngài?”

Trúc Lục Sinh một ngụm uống cạn chén rượu, tửu dịch cay cay như hỏa nhiệt, lại đúng với khẩu vị của y.

” Người nếu muốn lấy mạng ta, ta bây giờ còn có thể ngồi cùng uống rượu với người sao? Hơn nữa, thiên hạ đại thế, chỉ cần là người sáng suốt, đều có thể nhìn ra rành mạch.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả thích cùng người thông minh nói chuyện, ít ra đa phần cũng không là lời vô nghĩa.

” Hoàng Thượng anh minh! Không sai, hiện giờ Tống Đình yếu đuối, Liêu Quốc hủ bại, chỉ có Đại Kim mới có thể thống nhất thiên hạ.”

Trúc Lục Sinh lại nâng chén rượu lên.

” Ta trước giờ thích đánh cuộc, lần này, Hoàng Thượng có nguyện ý cược một phen với ta không ?”

” Nga, nói nghe thử một chút.”

” Đánh cuộc giang sơn hùng vĩ, thiên thu nhất thống của ngài.”

Giang sơn hùng vĩ, thiên thu muôn đời, duy ngã độc tôn, từ xưa đến nay tạo nên bao nhiêu anh hùng hào kiệt, loạn thế kiêu hùng. A Cốt Đả không phải không nghĩ tới, chỉ không ngờ lời này sẽ nói ra từ miệng một Hán nhân không quen không biết.

” Bệ hạ có tin tưởng ta không?”

Trúc Lục Sinh cười liếc chúng nhân kinh ngạc, một vài lão nhân râu tóc hoa râm đã nóng lòng muốn hung hăng quả y dừng lại.

” Các người đều xuống đi.”

” Cái gì? Hoàng Thượng, thỉnh suy xét...”

Quả nhiên vị lão nhân nào đó nhận không được.

” Xuống!”

Trong thiên hạ, vương quyền luôn có uy tín nhất, không tới thời gian một chén trà nhỏ, trong trường tỉnh đến chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của Hoàn Nhan A Cốt Đả, thanh âm người kia lại không thể nghe thấy được.

” Hoàng Thượng có thể hiểu rõ ?”

” Vậy cần xem người nói như thế nào.”

” Hoàng Thượng cũng biết hiện giờ là tiết gì?”

” Cuối đông.”

” Như vậy sau cuối đông là?”

” Đường nhiên là đầu xuân.”

” Hoàng Thượng đã biết tiết cày bừa vụ xuân sắp đến, lại dẫn gần hết thanh tráng tôn thất cùng binh lính đi đến chiến trường, như vậy, lương thảo, ngựa và binh giới chinh chiến mà tiền phương cần có thể cung ứng đầy đủ hay không? Còn nữa, việc đồng áng an bài phức tạp, lo liệu toàn do phụ nữ, trẻ con, lão ấu, người có thể cam đoan quốc thổ mình sẽ không bị tập kích ?”

” Người là nói trăm không nên thân chinh?”

Phất mạnh tay áo, Hoàn Nhan A Cốt Đả sắc mặt xanh trắng, hẳn không phải không biết mấy vấn đề này, chỉ là để người khác thấy rõ nói ra, hẳn rất khó chịu.

” Cũng không phải, Hoàng Thượng cũng biết một cơ hội tuyệt hảo bày ra trước mắt chứ?”

Trúc Lục Sinh càng đắc ý, y vô cùng chắc chắn rùa đã vào rọ.

” Hoàng Long phủ đã trú đầy Liêu binh, phái Liêu đình cũng theo Da Luật Ngoa Lí Đóa, tả phó theo Tiêu Ất Tiết, hữu phó theo Da Luật Trương, nô cùng quan giám Tiêu Tà Phạt Lưu cũng đã cầm binh đồn trú, mà kỵ binh có hơn 20 vạn, bộ binh có 7 vạn... Nhiều người như vậy, người có thể cam đoan binh sĩ người có thể vượt qua?”

” Hừ, vậy cơ hội theo như lời người nói là gì ?”

” Liêu binh gầy yếu, đây là sự thật không thể tranh cãi, chỉ cần người không tấn công họ, khí chiến đấu họ liền không mạnh, đồng thời để cô lập Hoàng Long, ta cho rằng có thể tấn công Đạt Lỗ Cổ thành chung quanh Hoàng Long trước, cắt đứt nguồn chi viện bên ngoài này. Áp dụng chiến thuật vây đánh viện binh. Cứ như vậy, Liêu quân lại càng không dám khiêu khích trước, chúng ta vây nó ở trung tâm, qua cày bừa vụ xuân, họ liền chịu không được bao lâu.”

” Ha ha ha...”

Hoàn Nhan A Cốt Đả cười, người này tựa hồ rất thú vị.

” Hảo, người rốt cuộc là ai?”

” Tại hạ Trúc Lục Sinh.”

59. Chương 59

Ngàn vạn sơn hà không bằng một tiếng chịu của giai nhân.

” Tin chiến thắng!”

Lính liên lạc một thân phong trần trắng hường Tương vương phủ, tay đang cắt sửa hoa cỏ nhẹ run lên, một chậu hoa cúc tím tốt đẹp liền thay hình đổi dạng, cầm lấy cái khăn tuyết bạch lau lau tay, trong mắt có một chút vẻ tiếc nuối.

” Hừ, tâm của người không tĩnh thì có thể nào thấy biến không sợ ?”

Trên mặt Lạc Vấn Tâm mang một phần ý cười, chín phần châm chọc, dưới mái hiên nắng vàng nhạt nhẽo, chim én thâm thì, hảo một bức phong cảnh đầu xuân.

Da Luật Sơn cười cười, còn chưa mở miệng, cái thanh âm vẫn la hét ầm ĩ liền vào tới đại sảnh.

” Vương gia, chiến thắng biên quan, tám trăm dũng sĩ Trúc Lục Sinh dẫn dắt anh dũng sát nhập tám ngàn tiền đồn địch quân, đem nhân mã của Hoàn Nhan A Cốt Đả đánh cho quân tan lính rã, sau đó Da Luật

Ngoa Lí Đóa thừa thắng xông lên, tự mình dẫn tám vạn kỵ binh đem quân đội Hoàn Nhan đuổi tới tám trăm dặm.”

Truyền lệnh viên quỳ một gối xuống, qua loa lau mồ hôi trên mặt, hai mắt rưng rờ, kỳ vọng lúc này nhất định có thể được ban một phần thưởng lớn, chỉ cần hảo hảo hiếu kính Tương vương gia quyền khuynh triều dã này, sợ gì không thể thăng quan tiến chức như điều gặp gió, bởi vậy gã mới phi ngựa không ngừng nghỉ, từ hoàng cung chạy tới nơi này.

” Sau đó thì?”

Da Luật Sơn nhìn bồn hoa cúc tím, lại nhìn nhìn Lạc Vãn Tâm sống chết mặc bây cách đó không xa, ngửi khí hờ hững.

” Sau đó?”

Quan truyền lệnh sững sốt một cái.

” Sau đó, Trúc tiên sinh vốn cũng muốn mang dũng sĩ của hần đuổi theo bại binh, nhưng thủ hạ kiệt sức, địch quân lại người đông thể mạnh, đành phải lui về.”

” Cho nên?”

Ngờ vực liếc Tương vương gia bình thần ung dung, quan truyền lệnh chớp mũi chảy ra nhiều giọt mồ hôi.

” Vòng vây Hoàng Long giải trừ, Trúc tiên sinh bảo vệ Hoàng Long trấn, các tướng sĩ biên quan cũng luận công ban thưởng, Hoàng Thượng cũng nói muốn triệu kiến hần.”

” Vậy quân đội Hoàn Nhan A Cốt Đả đều đi đâu hết?”

Da Luật Sơn cười nhìn Lạc Vãn Tâm ánh mắt muốn ăn thịt người, chỉ là bản vương gia thân thể rất tốt, một miếng thịt cũng không rút ra được.

” Họ tạm thời đóng quân ở ngoài thành trong năm trăm dặm, ta nghĩ Hoàng Long trấn vẫn, vẫn an toàn.”

Quan truyền lệnh sắc mặt tối sầm xuống.

” Nói như vậy là họ tính vây thành?”

Một chữ vạch trần tình cảnh Hoàng Long, lính liên lạc sắc mặt đại biến, ùm một tiếng một tiếng quỳ hai gối trên đất.

” Vương... Vương gia.... Thuộc hạ cũng không có ý lừa gạt, thỉnh Vương gia khai ân!”

” Chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, trước giờ là sở trường của những người các ngươi sao.”

Da Luật Sơn cười lạnh.

” Nhưng ngươi phải hiểu được, ta thích người nói thật, hơn nữa ta còn rất hy vọng các thuộc hạ đều sống lâu được một chút!”

” Dạ.... Vương gia...”

Quan truyền lệnh sắc mặt tro tàn, sợ tới mức chân cũng nhuễn.

” Vương gia, lần này Hoàng Thượng muốn phong Trúc tiên sinh thành quân sư của đại đô thống Da Luật Ngoa Lí Đóa, chỉ chờ hần trở về liền mở, mở quốc tiệc đãi công, chỉ, chỉ là lần cận Đạt Lỗ Thành bị thủ hạ Hoàn Nhan A Cốt Đả chiếm lĩnh, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại!”

” Nga, vậy sao?”

Cười cười nghiền ngẫm, quan truyền lệnh ngay cả mặt cũng bị dọa nát, Da Luật Sơn vẫn cười như xuân phong.

” Hảo, ngươi lui xuống đi, đến phòng thu chi cầm năm trăm lượng bạc, xem như ta thưởng cho.”

” “Tạ... Tạ ơn Vương gia!”

Quan truyền lệnh cuống quít thoát khỏi ngọn nguồn nguy hiểm này, nhanh chóng biến đi mất tăm mất tích, bên trong chỉ còn lại có hai thân ảnh và một bồn hoa cúc tím thất bại.

” Hoa gãy đừng tiếc thương nữa.”

Lạc Vấn Tâm chân thành đi đến, phong thái tao nhã.

” Người hận ta sao ?”

Da Luật Sơn nhìn hắn, đáy mắt thâm trầm, phẳng phất như biển rộng không thấy đáy.

” Trúc Lục Sinh lập công lớn, trong lòng người có phải đang nghĩ chắc chắn là công lao của ta, không để người độc chết nhân mã của hắn?”

” Hừ, tùy người nghĩ, hắn sống hay chết đã không chút quan hệ với ta.”

” A, người vẫn như vậy.”

Da Luật Sơn bắt đầu dĩ cười cười.

” Ngoài miệng chính là không nhận lỗi.”

Da Luật Sơn xoay mặt nhìn ngoài cửa sổ, thần sắc ngưng trọng.

” Ta không muốn lừa người chút nào, binh mã của hắn quả thật trúng độc.... Lượng nhỏ, mười hương nhuyễn cân tán, những cao thủ của hắn chỉ sợ ngay cả phụ nữ và trẻ em cũng đánh không lại.”

Thấy Lạc Vấn Tâm tức khắc mở to mắt, Da Luật Sơn thần sắc càng thêm ngưng trọng.

” Người chắc chắn thấy khó hiểu, quân binh yếu ớt như thế làm sao dã bại hàng vạn hàng ngàn kỵ binh Hoàn Nhan A Cốt Đả tinh nhuệ.”

” Kỳ thực ta cũng không biết, nhưng theo ta, hắn có thể đánh thắng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là quân đội Hoàn Nhan cố ý bại bởi hắn, cho nên nói, tám trăm người kia dùng để diễn trò ngược lại cũng đủ!”

Da Luật Sơn bình tĩnh nhìn hắn, nửa ngày lại cười lên, hơn nữa càng không thể văn hồi.

” Ha ha ha, lão chủ tử của người cũng thật thông minh. Không biết hắn còn có thể quy thuận thêm bao nhiêu người nữa, chờ không quá lâu sau, nơi này lại chia năm xẻ bảy như thời ngũ đại thập quốc là hắn có thể đi bày mưu tính kế từng cái, làm không tốt còn có thể tiện tay vớt được một cái chức hoàng đế!”

” Da Luật Sơn, người câm miệng!”

Lạc Vấn Tâm sắc mặt xanh mét, hắn không thích nghe chuyện này, dù chỉ là phỏng đoán, nhưng kết cục lại vừa rõ ràng vừa tồi tệ đến như vậy.

” Kế sách cao minh, trước tiên giả vờ đánh thắng trận lớn, lấy được tín nhiệm Liêu Quốc ta, thừa cơ làm phản, đem giang sơn đại hảo tự tay dâng tặng bộ tộc Hoàn Nhan, quả nhiên là diệu kế, đây không phải là kế Hán nhân các người thường gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái*, một nguyên nhân, một nguyên nhân đau sao.”

Da Luật Sơn gạt gù liên tục, cuối cùng lại có chút tiếc nuối.

“Đáng tiếc Liêu Quốc xác thực đã là nỗ lực hết sức, hiện giờ bộ lạc Hoàn Nhan mạnh như vũ bão, hắn chọn Kim quốc cũng hợp tình hợp lý.”

“ Hừ, người không phải Vương gia sao? Quốc gia mình cũng sắp mất rồi còn ở đây an nhàn thoải mái phân tích gièm người khác!”

Lạc Vấn Tâm cười nhẹ.

“Chẳng lẽ người không muốn giang sơn đại hảo này....”

Lời nói chưa dứt lại bị lấp trong miệng, Da Luật Sơn dùng môi lấp kín cái miệng châm chọc khiêu khích của Lạc Vấn Tâm, đuôi lông mày nơi khóe mắt đều là ý cười, hân rất sâu, sâu đến cơ hồ khiến người ta ngạt thở, không biết qua bao lâu, hai người thở gấp tách ra, Da Luật Sơn cười, lau đi một chút chất lỏng trong suốt bên khóe miệng người trước mặt, tà mị đa tình.

“Bảo bối, người sao biết ta thích thể gian phồn hoa này? Chẳng lẽ người không biết người yêu cái đẹp không thích giang sơn sao, hơn nữa, giang sơn không máu không thịt còn muốn ta tốn công đi đoạt, thể thì công phu có thể thỏa mãn người cũng không còn, người nói xem có vất vả hay không?”

“Hừ, miệng trơn mồm dẻo.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lạc Vấn Tâm mặt liền hơi đỏ, lại ý thức được có thành phần liếc mắt đưa tình trong đó, hận không thể tìm một cái hố chui vào, vì cái kẻ nào đó trước mặt đang híp con mắt dài mảnh, thần tình bốn cột, cười đến gian trá. Nhịn không được một chường tung ra, lại bị cái người đáng chết kia bắt được, đem tay chống ở ngực.

“Nương tử, đánh là thương mắng là yêu, không ngờ người đối với ta vừa thương vừa yêu, vì phu rất cảm động.”

Bị cố ý xiết vào trong ngực, đầu Lạc Vấn Tâm tựa vào ngực Da Luật Sơn, trong tâm nóng lên không duyên cớ, cũng khẽ ôm lại y.

“Vấn Tâm, Lạc Vấn Tâm... Ta sẽ làm người hạnh phúc”

Hàng vạn hàng nghìn nhu tình Da Luật Sơn chưa bao giờ có, cũng chỉ trút xuống trên người một mình Lạc Vấn Tâm, bất kể kết cục thể nào, bất kể y có thể phát hiện chân tướng hay không, chỉ cần thời khắc này, gát gao, vĩnh viễn không buông ôm lấy, như thế cũng đủ rồi.

“Àn.”

Thanh âm ồ ồ trong ngực, nghe vào tai Da Luật Sơn, so với bất luận nhạc khúc nào trên đời cũng phải êm tai hơn, so với đoạt được giang sơn càng phải xúc động hơn nữa, có lẽ, Lạc Vấn Tâm đã định trước là ngàn vạn sơn hà kiếp này của y.

(*) Hoàng Cái (?-?) tự Công Phúc là vị tướng quân đội của nhà Đông Ngô sống vào cuối đời Hán, đầu đời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông phục vụ cho cả 3 nhà lãnh đạo Đông Ngô là Tôn Kiên, Tôn Sách và Tôn Quyền và nổi tiếng qua chiến công trá hàng đốt chiến thuyền của quân Tào Tháo trong trận Xích Bích dẫn đến thắng lợi của quân Đông Ngô vào năm 208 SCN.

Hoàng Cái chưa rõ năm sinh, đã theo phục vụ Tôn Kiên từ những ngày đầu Tôn Kiên lập nghiệp. Năm 189, Tôn Kiên theo lời kêu gọi của Viên Thiệu và Tào Tháo dẫn quân về Trường An tiêu diệt董卓 Trác. Viên Thiệu sai Tôn Kiên làm tiên phong tiến đánh Dĩ Thủy Quan và tại đây Tôn Kiên đã chém chết tướng董卓 Trác là Hoa Hùng. Nhưng sau liên quân phát sinh mâu thuẫn nên Hoàng Cái cùng Tôn Kiên trở về Giang Đông.

Năm 193, Tôn Kiên tử trận tại Kinh Châu, con trưởng của Tôn Kiên là Tôn Sách lên thay. Hoàng Cái cùng Tôn Sách đem quân mở rộng lãnh thổ Giang Đông cho đến tận năm 200 thì Tôn Sách mất, Tôn Quyền lên thay.

Tôn Quyền lên thay Tôn Sách thì chỉ lo ổn định Giang Đông. Năm 208, Tôn Quyền chiếm Hạ Khẩu của Hoàng Tổ còn Tào Tháo chiếm Kinh Châu, có ý muốn tiêu diệt Giang Đông. Tôn Quyền bèn liên kết với Lưu Bị chống lại Tào Tháo, trận Xích Bích bùng nổ. Tôn Quyền phong Chu Du làm đại đô đốc chống quân Tào Tháo. Chu Du sử dụng liên hoàn kế chống lại Tào Tháo, trong đó phải tìm người trá hàng đốt chiến thuyền Tào Tháo. Hoàng Cái liền nhận nhiệm vụ đó. Trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung thì Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu văng rồi ông nhờ Tưởng Cán đem hàng thư đến Tào Tháo, Tào Tháo tin lời và khi Hoàng Cái đến trá hàng giả vờ là đi tải lương nhưng trong khoang thuyền chứa đầy chất dẫn hỏa. Khi thuyền đến gần thủy trại Tào Tháo thì Hoàng Cái phóng hỏa đốt cháy chiến thuyền Tào Tháo rồi định kéo đi giết Tào Tháo nhưng bị Trương Liêu bắn 1 mũi tên té xuống nước may nhờ có Hàn Đương cứu thoát chết.

60. Chương 60

Ái luyện chưa hoàn

Yêu người, ở vô số đêm khuya nhớ tới, đậm như tử đinh hương phiền muộn, tình đến lúc nồng rồi từ nồng chuyển nhạt, trong thiên hạ bất luận kẻ nào cũng có thể bạc tình phai nghĩa, duy chỉ có người không thể, bởi vì người là ta, một mặt bóng buồm bên thuyền trầm vạn năm, là thứ bóng tối sâu nhất trong ta tìm đến, người yêu vĩnh hằng.

Trên mặt Nguyệt Dương trẻ tuổi còn mang vẻ trẻ con niên thiếu, nhưng tất cả những thứ này đều bị ánh mắt lạnh lùng của y ngăn cách, lạnh như hàn băng vạn năm, đúng, y chính là hàn băng, vĩnh viễn đóng băng không giải thích được, vĩnh viễn vô hỉ vô nộ.

Có,

Chỉ là ngạo nghễ cao cao tại thượng,

Và,

Tịch mịch.

Tịch mịch không người nào có thể phá vỡ, không ai có tư cách đi vào tịch mịch của y, mây cuộn mây dân, y vĩnh viễn là Nguyệt Dương thần quân cao cao tại thượng, khinh thường mọi thứ, lại được mọi thứ kính ngưỡng.

Lạc Vô Trần muốn vươn tay chạm đến khuôn mặt trẻ tuổi lạnh lẽo như hàn băng lại vô song tuấn mỹ kia, lại như lần đầu tiên, tay hắn dễ dàng xuyên thấu thân thể cao quý, rơi vào bên trong hư vô. Xoay người, không đành lòng nhìn nữa. Sợ ngay sau đó nước mắt sẽ tràn mi mà ra. Từng nếm thử tư vị ngọt ngào cùng thống khổ không chỉ có hắn cùng Liễu Sinh Hương, còn Nguyệt Dương cao quý, Nguyệt Dương không nên lây nhiễm hồng trần.

” A....”

Nhọt nhạt cười nhẹ, nơi này là Nguyệt Ly Cung cao cao tại thượng, hay thiên nhai của Nguyệt Dương đây?

Buổi chiều đó, hắn tự tay châm đại hỏa bên trong phủ, Lạc Thủy Các phồn hoa tử vong, sinh tử vui buồn cùng chết đi, chỉ nhớ rõ cuối cùng Liễu Sinh Hương xông vào như phát điên, lại không thể cứu được tính mạng của hắn, trong trí nhớ, ánh mắt phút chốc chùng lấp, vô dục, vô ái, vô hận, kỳ thực chính là tuyệt vọng, Liễu Sinh Hương tuyệt vọng với hắn, tuyệt vọng với cuộc đời, tuyệt vọng với tình yêu.

Cái này không phải thứ hắn muốn sao, ngực không hiểu sao chấn động, tại sao, hắn đã hủy một Liễu Sinh Hương, chẳng lẽ còn phải hủy tiếp Nguyệt Dương sao, thiên quân cao cao tại thượng, người không nên tiếp nhận tình ái thế gian, phạm nhân nhỏ bé hèn mọn như con kiến, chính là bị cái gọi là tình yêu cùng thù hận dẫn dắt bước chân, đời đời kiếp kiếp dây dưa không ngớt.

Dây dưa không ngớt, đời đời kiếp kiếp, nếu đã định phải cột vào với nhau, thì sẽ cùng nhau hủy diệt hay sao, hủy diệt, chính là một loại tái sinh.

Nguyệt Ly Cung là thắng cảnh tiên gia, đất lành hoa mọc, tập hợp tinh hoa thiên địa, tụ hội linh quang thế giới, linh hồn tái nhợt của Lạc Vô Trần bởi vậy dần đầy chắt, hồn phách mơ hồ sắp sửa tách ra cũng quy về trong cơ thể, thần nhiên cười khổ một tiếng, Lạc Vô Trần nghe một thanh âm thanh lãnh vang lên từ phía sau.

” Chỉ là một hồn phách nhân loại cũng dám đến Nguyệt Ly Cung!”

Đôi mắt băng lãnh của Nguyệt Dương không nửa phần nhiệt độ, y có chút kinh ngạc, du hồn tuyệt đối không có bản lĩnh leo lên thang tiên vạn bậc, huống chi còn yếu mỏng như thế.

“..... Nguyệt Dương”

Lạc Vô Trần kéo khóe miệng, thanh âm trầm đục, làn da tái nhợt, linh hồn mới trải qua liệt hỏa thiêu cháy, trong nháy mắt lại làm Nguyệt Dương cao quý vô song có chút thất thần, quên mất hắn đã đi quá giới hạn, chỉ vì bị đau xót thâm sâu trong mắt hắn mê hoặc, bị thương như vậy, lại trong treo như vậy, con người bình lặng như nước bị thống khổ không biết tên nhuộm thành bóng đêm thăm thẳm.

” Ánh mắt của người.... Rất đẹp!”

Bàn tay thon dài của Nguyệt Dương, dài mà mỹ lệ, tương tự như người kia, ngay cả sự tùy hứng cũng cùng một dạng. Mặc y che lấy mắt mình, bàn tay băng lãnh mang theo tiên lực, rất nhẹ cũng rất mềm, làm thân thể trong suốt đơn bạc của hắn dần biến ảo thành hình, chỗ mềm nhất trong lòng bỗng nhiên bị xúc động, nhớ lúc ấy, hắn tự tay đâm vào tim Nguyệt Dương, tự tay đem cái người yêu hắn đưa vào tử vong, bây giờ, là để hắn sám hối tội nghiệt của mình hay sao? Tội nghiệt rất nặng, tội nghiệt giết thần!

Lạc Vô Trần toàn thân run rẩy, khoảng cách gần như vậy, hơi thở cũng như vậy, nhưng, người nào mới là người hắn yêu nhất đây, đâu mới là tình yêu đích thực của hắn, không thể lựa chọn, không chỗ lựa chọn, trong đầu đau đớn ùn ùn kéo đến, cho đến lúc rơi vào một cái ôm không tính là ấm áp, đó là cái ôm của Nguyệt Dương, trăm ngàn năm qua, Nguyệt Dương trẻ tuổi lần đầu tiên rộng mở vòng tay với kẻ khác, lại là một hồn phách phạm nhân bình thường.

Trong phòng đột không biết bao nhiêu huân hương, sa tím mỏng nhẹ phiêu đảng như gió dật, tâm Nguyệt Dương lúc này, y chưa bao giờ tin có nhất kiến chung tình, nhưng bây giờ, nhìn người nằm trên giường, lại có một loại cảm giác tìm suốt ngàn năm có được chí bảo, dòng chảy hấp tấp xa lạ tán loạn trong cơ thể y, ngọt ngào, lại mang theo một chút vị đắng, hoàn mỹ đúng lúc, lần đầu tiên có dự vọng muốn đạt được một thứ gì đó, trên mặt Nguyệt Dương lộ ra một nụ cười, chính là người này sao?

Lạc Vô Trần tỉnh lại trong bóng đêm vì không thể hô hấp, ác mộng đáng sợ vồ lấy hắn, hắn thấy ngọn lửa bốc cao trong Lạc Thủy Các, gương mặt vạn vọng tuyệt vọng của Liễu Sinh Hương, y chỉ vào mình rất cổ bối hòng.

”Lạc Vô Trần, ta có phải vĩnh viễn cũng không có được tâm của ngươi, ta là kẻ bất tử đáng chết, ngươi tại sao phải hủy bản thân mình, hủy cả bản thân ta? Tại sao?”

Sau đó là nụ hôn của y, đem một ngụm không khí cuối cùng chuyển qua cho hắn, nụ hôn hết sức triền miên, đem hai người đốt thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ.

Nụ hôn chết chóc sao? Lạc Vô Trần hơi mở mắt, đập vào mi mắt chính là một đôi mắt cất giữ hàn băng vạn năm và ngọn lửa lam nhạt hùng lực dưới hàn băng, ngọn lửa dục vọng.

Nụ hôn kịch liệt lại tuyệt vọng, thiếu chút nữa làm Nguyệt Dương ngay cả linh hồn cũng muốn bốc cháy lên, là cái gì khiến hồn phách này đi vào nơi đây, trải qua cái gì, làm hắn tuyệt vọng đến như vậy và.... mê người đến như thế. Thân thể yếu ớt lại kiên cường dưới thân kích thích dục vọng nguyên thủy nhất của Nguyệt Dương, tâm của thần, vĩnh viễn khó đoán.

Sa đoạ trong bóng đêm luôn luôn dụ nhân nhất. Trọng sinh sau khi chết, cũng chói lọi tựa hoa đăng hỏa diễm.

Bàn tay thon dài cởi bỏ vạt áo Lạc Vô Trần, xương quai xanh thanh lệ, anh đào ảm đạm và xương sườn cương trực dưới làn da tái nhợt, không chỗ nào không khiêu khích y, ngón tay nhẹ đánh vòng hướng xuống, quét qua hầu kết nổi lên, chậm rãi đè lại, y như dự kiến, nghe thấy tiếng rên rỉ trầm trầm trong miệng Lạc Vô Trần, kiềm nén tự chế. Thật muốn cứ xé rách mặt nạ bình lặng của hắn như vậy, rất muốn thấy bộ dạng rên rỉ mê loạn của hắn, Nguyệt Dương cúi đầu ngậm lấy khóa hồng châu đã đứng thẳng trong không khí lạnh lẽo kia, đầu lưỡi ngả ngón, uyển chuyển trên đầu, Lạc Vô Trần lại nhú mày, chỉ một mực trầm lặng.

”Ta cứu ngươi, ngươi chính là của ta. Ta muốn ngươi làm gì ngươi phải làm thế đó, biết chưa?”

Ngữ khí chuyên chế tột đỉnh, Nguyệt Dương thâm nhập hạ thân Lạc Vô Trần như đùa cợt, bắt lấy thứ yếu ớt của hắn, dưới động tác lặp đi lặp lại của y đã cứng như thiết, thấy sắc mặt Lạc Vô Trần đỏ lên, y cười thoả mãn, cúi xuống ghé đầu thì thầm bên tai Lạc Vô Trần.

”Ngươi rất thoả mái phải không, kêu đi, kêu càng lớn càng tốt!”

“..... Không..... A!”

Lạc Vô Trần dùng hết khí lực toàn thân mới không chìm vào biển khơi dục vọng, ngay sau đó, phân thân liền bị hung hăng kéo lấy, đau đến làm hắn thiếu chút nữa tràn ra nước mắt.

”Đồ không biết tốt xấu!”

Nguyệt Dương tức giận, từ trước tới giờ đều không có người dám coi rẻ tôn nghiêm của y, trong ngũ giới, ai không biết Nguyệt Dương y là Thần quân thiên thượng, là truyền nhân trực hệ tôn quý nhất của Nữ Oa tộc, pháp lực vô biên, cao cao tại thượng, phạm thể tục vật làm gì có thể lọt vào mắt y, hèn phách vô tri này lại dám làm trái ý y, hèn chẳng lẽ không biết mình mấy cân mấy lượng hay sao?

” Ha ha, Nguyệt Dương..... Người sợ, người sợ ta, đúng không?”

Môi Lạc Vô Trần cắn ra một chút máu tươi, sáng ngời diễm lệ, hủy diệt, mọi thứ đều hủy diệt sao, Nguyệt Dương, chỉ mong người không yêu thương ta, bằng không, người sẽ chết rất thảm, rất thảm, tựa như khi ta một kiếm đâm xuyên tim người lúc trước. Tư vị bị người yêu giết chết, chẳng lẽ người còn muốn thử lại một lần nữa sao?

61. Chương 61

Điên loạn

” Người không nên phản kháng ta!”

Nam nhân trước mặt nói, nhẹ nhấp một miếng trà, băng tuyết như đỉnh Trường Bạch sơn muôn đời không tan chảy, chồi non trà Long Tĩnh* hái trước tiết thanh minh đệ nhất nhân gian, thanh nhuận hảo người, Nguyệt Dương biểu tình rất dễ chịu, bình an đạm bạc, một bộ phong thái tiên gia.

Lạc Vô Trần không muốn ngắt đầu, thân thể tê liệt vẫn có thể cảm thấy một chút lạnh lẽo, sa tím mềm mại uyển chuyển dị thường, hai tay bị trói thậm chí không cần ra máu bầm, hiện tại, hèn vật áo rộng mở bị treo giữa tấm điện, tóc đen như tuyết, từng sợi hỗn độn buông xuống trước ngực, hai khóa hồng châu như ẩn như hiện, hạ thể lại không chút ngăn trở, rũ xuống dưới ánh nhìn chăm chú của nam nhân trước mặt, trong không khí phi tán hương vị ái muội nhạt nhạt, mặt Nguyệt Dương dưới ánh nến mờ mờ hồ hồ không rõ.

” Hảo một bộ dạng thánh khiết!”

Trào phúng cười, trên mặt Nguyệt Dương cao quý không hiểu sao lại thêm mấy phần tàn nhẫn.

” Ta nghe nói nhân gian sáng tạo ra đủ loại khổ hình, bất luận hán tử kiên cường đến đâu, vào hình phòng rồi đều kêu cha gọi mẹ, ta trái lại rất muốn biết người sẽ như thế nào?”

” Đường nhiên, ta không phải một người đê tiện, nếu người nguyện ý làm nô tài của ta, ta tất nhiên sẽ không trách phạt người, dù sao, ta vẫn rất thích người.”

Ung dung nhìn hèn một cái, trên tay hơi nhếch, một thanh trường châm sắc nhọn lóe hàn quang kẹp giữa đầu ngón tay trắng nõn ưu mỹ.

” Người xem, cây châm này xinh xắn như vậy, nếu xỏ trên người người có phải sẽ càng thêm hấp dẫn?”

Như để xác minh những lời này, Nguyệt Dương đứng lên, tay chạm trên da Lạc Vô Trần đi xuống, mang mũi châm vuốt nhẹ, chọc chọc ngứa ngứa. Cảm giác tê dại đánh thẳng vào tim, Lạc Vô Trần lại cắn chặt môi.

” A!”

Máu, chảy xuống theo làn da tái nhợt của hèn, lượn qua rốn, chân dài, cuối cùng tích trên gạch lát lạnh lẽo, đỏ sậm quỷ dị. Nhũ tiêm hèn bị cây châm dài mảnh nhẹ nhàng khéo léo xỏ qua, kim chút lóe sáng, đầu nhũ đỏ sẫm sưng to, giữa mảnh da tái nhợt lộ ra phần hồng, làm băng lãnh trong mắt Nguyệt Dương lại gia tăng mấy phần, càng lạnh, lửa lại càng nồng.

Lại là một tiếng thét chói tai, còn chưa có cơ hội thở dốc, ngân châm thứ hai liền xuyên vào nhũ tiêm kia, gắt gao cắn môi, huyết sắc tiên diễm, miệng cũng bị cắn phá. Lạc Vô Trần hấp một ngụm khí lớn, muốn ngất đi lại vô cùng thanh tỉnh, gương mặt lạnh lùng trước mắt nổi lên một nụ cười, sau đó vô hạn phóng đại, cho đến lúc cánh môi mềm mại kia đặt lên vành môi mang máu, lưỡi Nguyệt Dương thừa dịp hèn mở

miệng thở lập tức tiến vào khoang miệng, từng chút từng chút liếm láp mỗi chỗ chân răng, cũng liếm đi mùi vị máu tươi tràn ngập, chỉ bạc ướm mảnh dính trên môi hai người, mê mẩn dây dưa.

Thật lâu, lâu đến khi họ không thể hô hấp, Nguyệt Dương nắm lấy cằm hắn, đôi mắt bao trùm bằng tuyết đường như có thủy sắc mênh mông.

” Người, gia hỏa đòi nhân mạng này.”

Nắm một cây ngân châm đâm xuyên qua lại, thủy sắc nhu tình chợt lóe rồi biến mất, phảng phất như ảo giác, y vẫn là thiên quân lãnh ngạo, không có thứ gì đáng để y thương hại, cũng không có thứ gì lại khiến y động tâm.

Sắc mặt tái nhợt đến gần xám tro, Nguyệt Dương lấy tay để lên trán Lạc Vô Trần, đưa vào một sợi tiên khí, như thế là để y có thêm tận hứng hay sao. Lạc Vô Trần nâng ánh mắt thất thần lên, đau nhức một đợt hơn một đợt, khoe môi giật giật, lại ương ngạnh xuất ra vẻ tươi cười, nụ cười châm biếm, mang ý miệt thị còn muốn cao cao tại thượng hơn cả Nguyệt Dương quân.

Phần nộ, phần nộ trời gầm biển cuộn, thanh âm ruồi muỗi yếu ớt ong ong nổ vang bên vành tai Nguyệt Dương: Ha ha, Nguyệt Dương... Người sợ, người sợ ta, đúng không?

Nhân loại ngu xuẩn vô tri, ta muốn cho người biết cái gì mới là sợ hãi chân thật.

Nhiệt độ trong đại điện chợt giảm xuống, hàn ý băng lãnh thấu xương từng tác ăn mòn da thịt. Thân thể đậm máu đông dần mê liệt của Lạc Vô Trần run lên từng đợt, trên người kết một tầng băng sương mỏng mỏng, thật lạnh, lạnh đến xâm nhập cốt tủy, Lạc Vô Trần muốn cầu cứu, muốn la lên, thậm chí bây giờ muốn chết đi, nhưng miệng hắn đã cứng đến nổi mở ra không được, ngay cả trên mắt cũng là băng mỏng, nặng nề áp lấy hắn.

Bỗng dưng, một chút ẩm áp nhẹ nhẹ loáng thoáng, cách da lạnh thấu nhập xương cốt, ẩm áp như tuyết chảy thẳng ba, Lạc Vô Trần bầu vú chút khí tức như gần như xa ấy, cố sức hoạt động thân thể dựa sát lại, càng gần, cảm giác ẩm áp kia lại càng mãnh liệt, cho đến khi cả người đều phảng phất như ở bên trong một mảnh trời ẩm áp, trên người ướt sũng, không biết là mồ hôi hay tuyết. Ngắc đầu, khuôn mặt Nguyệt Dương quá gần, gần đến mức ở ngay trán hắn, ánh mắt y dịu dàng lên trong nháy mắt.

” Đáp ứng ta, nghe lời ta.”

Khẩu khí kiên định, chân thật đáng tin.

” Ta còn biết, người thích ta.”

Thích? Thích Nguyệt Dương! Lạc Vô Trần mở lớn mắt, cái này, cái này không phải sự thật, không thể nào? Tại sao, ta yêu nhất chính là Liễu Sinh Hương, chỉ có y, chỉ yêu y, vì y mà xông vào nơi này, vào thế giới này, chịu nhiều đau khổ như vậy, Nguyệt Dương không có tư cách nói như thế, không!

” Hừ, đừng quên, ta có thể nhìn thấu tâm tư người khác!”

Trên mặt Nguyệt Dương phát lạnh.

” Người nói ta không có tư cách, người thì có tư cách gì? Ta là thần thiên thượng, Nguyệt Dương độc nhất vô nhị, đây còn chưa đủ sao?”

Đúng vậy, Nguyệt Dương độc nhất vô nhị, thiên thần không nên lấy nhiệm hồng trần, cần gì phải yêu.

Thân thể dần ẩm áp, cứ xích thân lửa thể nằm trong ngực nam nhân kia như vậy, gương mặt tái nhợt của Lạc Vô Trần một mảnh ửng hồng. Nguyệt Dương từ trên cao nhìn xuống hắn, cái loại cảm giác muốn đem hắn nâng thành chí bảo lại mãnh liệt trào lên, cảm giác xa lạ chưa từng có làm y mơ hồ phát giác ra mùi vị nguy hiểm, nhưng lại cố chấp không muốn buông tay, một chút cũng không buông được!

” Đáp ứng ta.”

” Đáp ứng gì?”

” Làm người hầu của ta, vĩnh viễn cũng không rời khỏi ta!”

Chuyên chế kiểu hài tử, Lạc Vô Trần buồn cười, hắn bắt quá chỉ là một hồn phách, ngay cả thân thể cũng không biết đã mục nát ở đâu, e rằng chính là ở Nguyệt Ly Cung đấy chứ, lúc hắn tự tay giết chết Nguyệt Dương, Nguyệt Dương tự tay giết chết hắn. Chỉ là không biết, đó là chuyện bao lâu về sau nữa, mà bây giờ, cái hắn phải thay đổi chính là lịch sử, thay đổi mọi thứ, phá vỡ mọi thứ.

” Ta có thể ban cho người cuộc sống bất tử!”

Kiên định nói, Nguyệt Dương kiên định muốn tìm một chút vui sướng, một chút mang ơn ở trên mặt hắn, nhưng, cái gì cũng không có, trên mặt Lạc Vô Trần mang nét cười, nhưng không có đang cười, hắn đang châm chọc, châm chọc sự ngây ngô của Nguyệt Dương.

“A...”

Thống khổ rên rỉ, Nguyệt Dương bỗng nhiên tiến vào trong cơ thể hắn, tính khí thô to một lần lại một lần chà đạp thân thể Lạc Vô Trần.

Kiều ngạo và tôn nghiêm, máu từng chút làm dịu nơi họ mập hợp, dần nóng lên, dần tình nồng, thân thể lại dần lạnh, Lạc Vô Trần rất lạnh, lạnh đến mức hắn toàn thân run rẩy, dù người trước mặt mồ hôi đầm đìa, tung hoành ngang dọc trên người hắn, nhưng, loại rét lạnh không lý do lại dần khuếch tán từ nơi họ chặt chẽ kết hợp, cho đến lúc tới cái nơi gọi là tâm, gây ra từng trận co rút đau đớn.

Không chỉ chảy máu, hạ thân cũng bị ngón tay Nguyệt Dương nắm, châm bỗng nhiên bị rút ra, mang lên một giọt máu tươi, quét ra đường cong thanh tú trong không khí, mập hợp *** mỹ tàn nhẫn, Nguyệt Dương thỏa mãn muốn kêu to, cố sức không chú ý tới đến đáy lòng kinh hoàng, y cảm phân thân mềm nhũn của Lạc Vô Trần, cười lớn đem ngân châm một cái đẩy vào cái miệng nhỏ bên trên, chỉ lộ ra một chút ngân quang lóe sáng.

Tiếng gào tê tâm liệt phế, Lạc Vô Trần điên cuồng giãy giụa thân thể, thân thể hơi cong lên, vừa vặn có thể thấy bộ dáng vật thô to của Nguyệt Dương không ngừng ra vào, mang theo máu tươi đỏ sẫm, mỗi lần trừu động đều kéo ra mị nhục đáng thương gắt gao hút lấy y, tựa như không muốn rời bỏ.

” Cầu ta!”

Nguyệt Dương ý cười dào dạt, y biết Lạc Vô Trần sắp tan vỡ, ánh mắt tro tàn kia nhiễm thương một tầng sương trắng, màu trắng chết lặng vô tri. Con người, chung quy phải khuất phục dưới cường quyền, mà y, chính là người nắm giữ dây cương.

“.... Cầu, cầu người...”

Môi run rẩy, thanh âm đứt quãng của Lạc Vô Trần càng lúc càng yếu ớt, Nguyệt Dương cau mày, cúi thân xuống muốn nghe rõ hơn một chút.

“.... Giết ta!”

Rất nhẹ, cũng rất kiên định, người ngoài nghe tới bắt quá chỉ nghĩ là một kẻ kiên cường chịu không nổi khổ hình, nhưng Nguyệt Dương lại phần nộ muốn giết người. Đôi mắt bao hàm hàn băng vạn năm bỗng nhiên mở lớn, một tay nắm tóc Lạc Vô Trần, xách mặt hắn tới đối diện, khí tức ầm nóng lao thẳng đến tai mũi.

” Ta sẽ không để ngươi chết, ngươi vĩnh viễn cũng không được chết, cứ nhục nhã như vậy, cho đến một ngày nào đó ngươi phải khuất phục!”

Như tuyên thệ, Nguyệt Dương vung tay lên, một đoạn sa màu tím nhẹ lướt vào lòng bàn tay, cảm giác tơ lụa nhẵn bóng quanh quẩn trên người Lạc Vô Trần gây nên từng trận run rẩy.

” Ngô...”

Lụa tím như mây chảy lúc này vừa vặn thắt một cái kết trên phân thân hắn, một cái kết hồ điệp, ngân châm còn lưu lại trong thân thể bị dây lụa dồn ép đi vào sâu hơn nữa, lại thêm Nguyệt Dương kịch liệt va chạm, thống khổ dữ dội như thủy triều vọt tới, tất cả đột nhiên biến thành sắc máu đỏ.

Nên hận, nên hối, hay là nên yêu, đại não trống rỗng của Lạc Vô Trần bỗng nhiên hiện lên ánh mắt Nguyệt Dương ngày ấy, ánh mắt lúc kiếm đâm vào tim y, thương xót, cô độc, tuyệt vọng, còn có điên cuồng.

Nguyệt Dương là kẻ điên, sự thật không một chút giả, người như vậy đáng để hấn yêu sao, hấn là đáng để hấn thương cảm chứ? Lạc Vô Trần nghĩ như vậy, thân thể lại càng trì độn, hấn tận lực mở to đôi mắt thanh minh muốn thấy rõ vẻ mặt người trước mắt, nhưng lại rất mơ hồ, quá mơ hồ. Kẻ đáng thương này, liệu y có thể phát hiện ra bản thân mình thật sự rất đáng thương không?

Khoái cảm cướp lấy đại bộ phận lực chú ý của Nguyệt Dương, chỉ muốn hảo hảo chà đạp người dưới thân, hảo hảo tra tấn hấn, trói chặt hấn, làm hấn chỉ có một mình mình, chỉ yêu một mình mình, khi đã đến cao trào, cái chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt y chính là ánh mắt lúc mới gặp Lạc Vô Trần, trong trẻo, bi thương, tĩnh mịch như đêm tối, đôi mắt sâu thẳm như vậy cũng vì kẻ khác mà sinh, làm nên một cái người gọi là Liễu Sinh Hương.

Chỉ yêu một mình mình, chung quy là một chuyện giống.

Trà Long Tỉnh (tiếng Hán giản thể: 龙井; phồn thể: 龍井, bính âm: lóngjǐngchá) là một loại trà xanh nổi tiếng của Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Hầu như được chế biến bằng tay theo phương thức truyền thống và nổi tiếng vì có chất lượng rất cao. Trà Long Tỉnh được chia thành 7 hạng khác nhau: loại cao cấp, loại đặc biệt, và các loại từ 1 đến 5.

62. Chương 62

Tơ hồng kéo sợi, Vô Trần bé ngoan...

Bầu trời Nguyệt Ly Cung vĩnh viễn thanh khiết và trong vắt không thấy áng mây, càng không thấy phi điều, lam lam bích bích, mang cao ngạo bất nhiễm hồng trần.

Lạc Vô Trần ngửa mặt nhìn trời, hấn cứ lẳng lặng nhìn như vậy, rất lâu rất lâu, Nguyệt Dương đứng xa xa nhìn hấn, một mặt bóng trắng cô tịch xa cách, nhẹ nhẹ nhạt nhạt, nhân tâm đoạn tuyệt. Từ sau lần đó, Lạc Vô Trần không nhìn y nữa, dù là nhiếp tâm thuật cũng chỉ tìm được một mảnh trống rỗng, tâm tư trống rỗng, Lạc Vô Trần cả người đều đã trống rỗng.

Là mình làm sai sao? Nguyệt Dương không cam lòng, bất quá chỉ là một nhân loại, tại sao lại quật cường đến thế? Chẳng lẽ chỉ vì cái người gọi là Liễu Sinh Hương sao? Không cam lòng, quá không cam lòng, đường đường là thiên quân mà ngay cả một nhân loại cũng không thu phục được.

Muốn bầm ngón tay tính toán, lại một chút manh mối cũng không tìm được. Thật sự rất vô lực.

” Muốn chạy trốn sao?” Dùng sức véo eo người bên cửa sổ một cái, Nguyệt Dương tựa đầu vào vai hấn. ” Bất quá không có cơ hội.”

” A, người thật sự nghĩ như vậy sao?” Lạnh lùng cười, Lạc Vô Trần trầm trầm châm chọc. ” Người chung quy thích tự cho mình là thông minh.”

” Người muốn chết!”

Nguyệt Dương phẫn nộ, trên tay dụng lực, cứ cách quần áo như vậy đâm vào mật huyết phía sau Lạc Vô Trần, bên vành tai rên nhẹ, Lạc Vô Trần mặt mày tái nhợt, gắt gao cắn môi, lại là bộ dáng quật cường này, Nguyệt Dương đem hấn xoay lại đặt trên cửa sổ, vén vạt áo lên liền tiến nhập mật huyết sít chặt khô khốc, hai người một tiếng rên, tư thế bán thượng bất hạ như thế làm thất lưng Lạc Vô Trần cắn vào chân song, mỗi lần va chạm đều như muốn đem eo hấn đâm gãy, lại khiến Nguyệt Dương đi vào sâu hơn nữa.

Thật chặt, thật nóng, quỳ đến Nguyệt Dương cảm thấy nơi kia cũng sắp gãy. Dùng sức kéo đầu hấn qua, khiến Lạc Vô Trần không thể không nhìn thẳng vào mình, nhưng đôi mắt kia lại gắt gao nhắm chặt, nhắm chặt như vậy là cố sức khinh thường sao. Nguyệt Dương giận dữ lại cười, hung hăng cắn lên môi hấn, cho đến lúc miệng tràn ngập huyết tinh, đầu lưỡi ngoan cố cạy mở khớp hàm người dưới thân, công thành đoạt đất. Rốt cuộc, một tia rên rỉ từ trong miệng Lạc Vô Trần chảy ra, thanh âm ảm đạm mị hoặc, vì thống khổ mà sinh.

Thật muốn ở thời khắc này, gắt gao ôm lấy hần, cho hần hạnh phúc, cho hần ấm áp, yêu thương hần, sủng nịch hần, cái bóng dáng bên cửa sổ nhìn trời kia, tựa hồ từ trước tới giờ đều không thuộc về bất luận kẻ nào, chưa bao giờ khiến người ta đau lòng đến thế. Chỉ vì cũng đều là những linh hồn cô đơn sao, mới có thể hấp dẫn thâm thâm như vậy, chìm sâu không thể nổi.

” Nói cho ta biết, ngươi muốn cái gì? Ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi.”

Trong thiên hạ còn chưa có chuyện Nguyệt Dương y không làm được, nhưng nam nhân này, y thật sự có thể có được hay sao?

Lạc Vô Trần bỗng dưng mở lớn hai mắt, đôi mắt màu đen gắt gao nhìn trân trân, như có thể nhìn thấu tất cả nỗi lòng y.

” Ta muốn tâm của ngươi, mạng của ngươi, ngươi chịu cấp cho ta sao?”

Tình làm thần thương tổn.

Chung quy không nên trói buộc y.

Mà cũng là trói buộc chính mình.

Tình đau, tình nồng, ***, cháy, cháy hết tất cả.

Trong phòng một mảnh hỗn độn, Lạc Vô Trần nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn màn tím, lại là một trận mập mờ *** loạn, khi nào mới là điểm cuối đây? Chim hoàng yến nhót trong ***g sắt đúng là sẽ quên màu sắc bầu trời, từ từ, sẽ quên dần bay lượn. Nguyệt Dương chính là nghĩ như vậy, nhưng sợ rằng y đã quên, Lạc Vô Trần từ trước tới giờ cũng không phải chim hoàng yến, hần là điều hâu, điều hâu dù chết cũng phải chết ở phía trên bầu trời.

Vắng vẻ, u ám, lộng lẫy nguy nga, rõ là một cái ***g tốt.

Họ đều đang đợi chờ, Nguyệt Dương đang chờ, Lạc Vô Trần cũng đang đợi, Nguyệt Dương chờ hần hồi tâm chuyển ý, Lạc Vô Trần đợi y hủy diệt.

Trong không khí là mùi xạ hương nam nhân nhàn nhạt, chứng minh tình cảnh *** mỹ phóng đang ban này, cường liệt cắn chặt răng, trên mặt Lạc Vô Trần lại là một chút ửng hồng, màu hồng phấn nộ.

Cổ nén sự khó chịu trong thân thể, Lạc Vô Trần muốn ra ngoài giải sầu, chỉ cần có thể rời khỏi căn phòng này, đến chỗ nào cũng được.

Ra khỏi tầm điện của Nguyệt Dương, bên cạnh đôi khi có tiên nô áo xanh xuôi tay hạ mắt khúm núm hành lễ với hần, tiếp đó vội vàng bỏ đi, dù không thấy vẻ mặt bọn họ, cũng biết chắc chắn trên những khuôn mặt kia một nửa là khinh miệt, một nửa là hăm dọa. Rõ là buồn cười.

Theo chín khúc hành lang uốn lượn, một đường tới hoa viên sau Nguyệt Ly Cung, kỳ hoa dị thảo, sơn thủy một đường, đa số là cảnh sắc tuyệt mỹ ở nhân gian không thấy được, một phạm nhân như hần sao lại xứng với thắng cảnh như thế, nhưng người thiên thượng lại có ai để ý đến hồ quang thủy sắc, tiên cảnh mờ ảo này đâu.

Trong hoa viên cỏ cây nường tựa, mơ hồ có thể thấy được một góc lương đình, đầu nhọn mái hiên màu trắng, cũng không biết là dùng loại vật liệu nào chế thành, lưu chuyển trong suốt, ánh sáng nhu hòa. Đến gần, mới thấy trong đình còn có một lão nhân tóc trắng, tóc bạc má hồng, an nhàn đến phảng phất như đang tán thưởng mỹ cảnh thiên hạ, một thân áo trắng, một cuộn tơ đỏ mang ở thắt lưng, bên cạnh một đĩa bạch ngọc hoa quế cao trong suốt, một bình rượu sứ trắng, hoa văn màu vàng phác họa ngoài thân bình truyền ra từng trận hương lạ, xông người muốn lão đảo.

Đây mới thật là tiên nhân tiên phong đạo cốt sao, Nguyệt Dương một bộ dạng ngạo khí bá đạo, lại tựa như hài tử bị chiều hồng.

Tiên nhân cũng thấy hần, cái miệng đo đỏ hơi nhếch lên, mỉm cười thần bí, lão đem ngón tay đặt trên môi, làm một động tác ra hiệu chờ có lên tiếng.

” Suyt, ngươi không trông thấy ta!”

Lạc Vô Trần không nói gì, hần bước vào lương đình, tìm một tư thế thoải mái ngồi đối diện lão, cầm lấy rượu ngửi ngửi, trên mặt mang ý cười, lão tiên nhân đắc ý cười cười, lấy một khối hoa quế cao thả tới miệng, sau một lúc lâu mới nói.

” Trên trời dưới đất này Nguyệt Dương quân là kẻ hưởng thụ nhất, đồ của hần chỉ sợ so với thượng đế trên kia cũng tốt hơn mấy phần.”

Giảo hoạt chớp chớp mắt, lão nhân lại uống một ngụm rượu.

” Người cũng là người biết thưởng thức, rượu người gửi qua vẫn còn thơm chứ?”

Lắc đầu, Lạc Vô Trần vẫn bảo trì im lặng.

” Ai, sao người không nói lời nào, bản đại tiên khó khăn lắm mới tìm được một bạn rượu.”

Lão nhân nóng nảy, khuôn mặt đầy nếp nhăn cau lại sâu hơn, cũng nhanh chóng không nhìn thấy mắt.

” Không phải người bảo ta đừng lên tiếng sao?”

Đùa rớt cuộc cũng đủ, trong đầu Lạc Vô Trần lại hiện lên thân ảnh người kia, chẳng lẽ gần mực thì đen gần đèn thì sáng ? Sao mình cũng biết đùa giỡn vô hại với người khác?

” Hắc hắc.”

Ngượng ngừng gãi gãi đầu, lão thần tiên cười chất phác.

” Thật sao, ta sao lại quên.”

” Người biết không? Nguyệt Dương thiên quân bình thường cũng không đến hậu hoa viên.”

Thần bí chớp mắt, lão tiên nhân tới gần tai hần nói huyền thuyên.

” Nhưng trong tiểu đình tử này, miễn là thứ không có, sẽ tự bổ sung thêm, lại thuận tiện cho đại tiên ta, a, ha ha.”

” Nga.”

Gật gật đầu, Lạc Vô Trần cũng cầm lấy bình rượu, trước tiên đặt lên chóp mũi ngửi ngửi, rồi uống một ngụm lớn, lạnh lẽo mát rượi, trong ngọt lành lại có một cổ tàn nhẫn, chúc say tâm thần người.

” Ha ha, quả nhiên là người có tài phẩm rượu, người nói một chút xem rượu này như thế nào?”

” Ngọt mà không ngấy, cay mà không nồng, thuần hương thanh mát.”

” Đúng vậy, đúng vậy, đây là Phi Nguyệt Lãnh Sương tửu, là Hằng Nga tự tay làm đấy! Nhưng Nguyệt Dương kia ngay cả nhìn cũng không thèm liếc, đừng nói chi tới uống, rõ là uống phí hao tửu.”

” Hằng Nga làm?”

Ngạc nhiên mở to mắt, lão tiên nhân lại là một trận đắc ý, râu bạc thật dài theo gió vũ động.

” Nhớ năm đó, Thiên đế mời các vị tiên gia, bàn đào thịnh yến đứng đầu thiên giới, ai mà không dài cổ mơ tưởng đến một cái ghế trên yến hội, muốn một lần thấy đại hội bàn đào phồn hoa long trọng, nhưng trên thịnh hội bàn đào duy chỉ một mình ghế Nguyệt Dương thiên quân là trống không, cuối cùng, lúc Hằng Nga hiển vũ hần mới tiên giá quang lâm, để đồ liên tiếp đứng lên nghênh đón, ăn uống linh đình gián đoạn, chỉ vì một mình hần ta. Hằng Nga thì, ta thấy nàng lúc ấy mắt cũng chuyển không được, cũng thật là, thiên quân là kẻ nào, Hằng Nga trong Cung Quảng, hần còn không nhìn một cái.”

Phù hoa năm đó, phong quang năm đó, Nguyệt Dương ơ là Nguyệt Dương, sao không làm thiên quân cao cao tại thượng, hà tất gì phải cùng ta vương bận dây dưa?

Lão nhân râu bạc thấy trên mặt Lạc Vô Trần chột lóe cô đơn rồi biến mất, lại cảm thấy một trận vui mừng.

” Công tử, ta thấy người khó khăn vì tình! Mạng người đã định không thể cùng người yêu đầu bạc đến già, người kia lại đối với chân tâm của người tùy ý giẫm đạp, đáng thương làm sao, đáng thương a!”

Ai ai thở dài, trên mặt lão nhân đầy thương xót, bỗng nhiên thần sắc lại chuyển.

” Như vậy đi, ta đến kéo nhân duyên giúp người, trên trời dưới đất này còn chưa có dây Nguyệt lão ta không se được.”

Cả kinh cơ hồ khép miệng không được, Lạc Vô Trần lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt nuốt một con ruồi, lại lập tức hiện lên một chút cô đơn.

” Người, người là Nguyệt lão?”

” Vậy tại sao người phải lên vào Nguyệt Ly Cung?”

Nửa ngày lấy lại tinh thần, Lạc Vô Trần đánh trống lảng sang chuyện khác. Tự thấy lời nói không đúng lúc, Nguyệt lão lại đỏ mặt hiếm có, thẳng cổ biện giải.

” Lần này ta chính là được mời tới đây!”

Cường điệu trọng điểm, Nguyệt lão lén lút ngó nghiêng bốn phía, đem một khối hoa quế cao cuối cùng bỏ vào trong miệng, liền phỉu phỉu y phục đứng dậy chuẩn bị chuồn mất.

” Huynh đệ, nếu không phải vì luyện tiếu hoa quế cao cùng Phi Nguyệt Lãnh Sương tửu này, ta còn lâu mới đến đây, mỗi lần bị Nguyệt Dương kia tìm tới cửa, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, lần này nghe nói hần hình như muốn ta se tơ hồng cho một hôn phách phạm nhân giúp hần, đây không phải hồ đồ sao? Người nói coi, Hằng Nga hảo hảo hần không cần, lại nhìn trúng một phạm nhân, đây không phải hồ đồ thì là cái gì?”

Lão nhân nói nói, lòng đầy căm phẫn, cũng không chú ý tới mâu thuẫn trước sau bên trong, chỉ hùng hồn cầm bình rót ừng ực ừng ực, uống xong một ngụm rượu cuối cùng, Nguyệt lão quát to một tiếng.

” Ai nha, ta thiếu chút nữa quên hỏi tính danh huynh đệ, người cũng là bị Nguyệt Dương tóm đến đây sao? Hôm nay ta phải đi gấp, bằng không bị Nguyệt Dương bắt được liền bất hảo. Lần tới ta sẽ giúp tiểu huynh đệ tính toán.”

” Tại hạ Lạc Vô Trần.”

” Ahh ahh ahhh!”

Lúc này đổi thành Nguyệt lão kinh hoảng, cái ahh cuối cùng kết thúc trong một tiếng cười lạnh, Nguyệt Dương bạch y phát phối, một khuôn mặt tuần tú nhiễm hàn ý đậm đậm, uy hiếp nhân tâm.

” Sao, uống nhiều rượu của ta như vậy rồi muốn chạy?”

” Ta không có uống!”

Nguyệt lão vội vàng nói, một tay chỉ vào Lạc Vô Trần.

” Là hần uống.”

Nói dối không đỏ mặt, tay Nguyệt lão cũng không có vẻ run rẩy.

” Ân?”

Thanh âm khuấy đến độ xương người cũng có thể tan, Nguyệt Dương nguy hiểm giơ tay lên, lại nâng cằm Lạc Vô Trần ngay sau đó, tư thế ái muội tới gần.

” Vô Trần, đúng là có vị rượu...”

Môi mềm dán lên, mút vào lập đi lập lại, Lạc Vô Trần lười tránh y, mặc Nguyệt Dương bừa bãi tùy tiện, bên này hai người xuân phong phối phối, bên kia lại đứng thẳng một pho tượng lão nhân tuyết bạch, quả nhiên công phu nhảy mắt hóa đá này trên trời dưới đất chỗ nào cũng có.

” Ân, hảo tửu.”

Nhắm nháp dư vị ở môi lưỡi, Nguyệt Dương liếm sạch một chút chỉ bạc khóe miệng, mũi hoặc lại chẳng hạ lưu, Lạc Vô Trần đỏ mặt.

” Nguyệt lão.”

Thần sắc ôn nhu, thanh âm lại rét lạnh, chỉ vì y là mặt hướng Lạc Vô Trần, lưng đối cái Nguyệt lão xui xẻo kia.

” Người nói với hấn đi!”

“..... Hả, hả, người nói cái gì?”

Mất một lúc lâu để phản ứng, Nguyệt Dương lập tức mất kiên nhẫn muốn một cước đạp bay lão già này.

” Ta muốn người kéo tơ cho chúng ta!”

” Buồn cười.”

Lạc Vô Trần nhếch khóe miệng.

” Đường đường là thiên quân sao lại tin thứ này chứ?”

Nguyệt Dương cao ngạo trưng ra một cái mỉm cười, Nguyệt lão bên cạnh gương mặt lại đỏ, lão ở trên trời có tiếng hay kéo tơ bậy. Tiên gia thiên thượng vốn không nên nói chuyện yêu đương, Kim Đồng Ngọc Nữ chính là ví dụ tốt nhất, luân hồi mấy kiếp không phải âm dương chia cách chính là một mất một còn, nhân gian lại càng bị quây cho rối tinh rối mù. Nguyệt lão tâm lý làm ác quá mạnh, kéo tơ hồng cho một đồng lớn nam nhân, dẫn thẳng tới việc trên trời dưới đất một mảnh oán than rần rần, rốt cuộc không ai mong muốn tìm lão kéo tơ, hiện giờ, hiện giờ ngay cả một cái nhân loại cũng coi thường lão...

” Nguyệt lão, kéo tơ hồng cho ta và hấn!”

Lập lại một lần nữa. Khóe miệng ưu mỹ của Nguyệt Dương phun ra lời nói lạnh lùng.

” Nếu không ta muốn người tan thành tro bụi!”

63. Chương 63

Xin đừng yêu ta...

Tơ nhân duyên, vô luận là người hay quỷ, sống hay chết, chỉ cần đã chặt chẽ buộc định, dù trên trời dưới đất, luân hồi chuyển sinh, cũng không thể cắt đứt một sợi chỉ ràng buộc kia.

Thế nhân luôn coi nhẹ nhân duyên, mà hồng trần thế tục một khi đã lây nhiễm quá nhiều dục niệm, thì dù có là tơ hồng nhân duyên tình cũng hơn kim cũng buộc không được cái nhân tâm tranh danh đoạt lợi.

” Kéo tơ hồng?”

Nguyệt lão chớp chớp mắt, một đôi mắt hạc đào trái nhìn nhìn phải ngó ngó, một lạnh lùng cười nhạo, một băng sương đầy mặt, thấy thế nào cũng như vợ chồng cãi nhau, mình ở giữa thì giống y cái bánh bao trên ***g hấp, rõ là đáng thương.

” Nguyệt lão, người làm hay không?”

Sự kiên nhẫn của Nguyệt Dương trước giờ hữu hạn, một đôi mắt hàn băng ngưng tụ lạnh lùng quét qua, Nguyệt lão ngay cả đáy lòng cũng đang run.

” Thiên quân lên tiếng, tiểu lão há lại có lý cãi lời!”

Run ngón tay tính tính, Nguyệt lão lặng lẽ liếc Nguyệt Dương một cái, vẫn bộ dáng bất cận nhân tình như vậy, không phải chỉ mới ăn mấy khối điểm tâm của y sao, sớm biết vậy ăn nhiều thêm chút nữa. Phải biết kéo tơ hồng cho thần tiên chính là tội lỗi đại bất kính, Thần quân thiên thượng cao quý vô cùng, nếu động phạm tâm liên phải hạ phàm lãnh kiếp. Ngày thường, một sợi tơ hồng, phần lớn chỉ là trò bịp lừa người, làm người ta ý loạn tình mê một trận, sau đó đột ngột tỉnh táo lại, Nguyệt lão thì âm thầm cười đến bụng cũng muốn bể.

Hiện giờ trò đùa đến giới hạn, Thiên đế vì chuyện Kim Đồng Ngọc Nữ trách phạt lão không ít, lúc này đây không phải tự mình muốn chết sao? Ai ai thở dài, Nguyệt lão đáng thương chớp mắt, chỉ có thể ngoan ngoãn

tính nhân duyên cho bọn họ, ngón tay cao thấp lên xuống, trên khuôn mặt vốn đáng thương lại dần ngưng trọng, cuối cùng thét ra một tiếng kinh hãi, ngừng bấm đốt ngón tay, hai mắt nhìn Lạc Vô Trần thẳng tắp.

” Người, người rốt cuộc là cái gì?”

” Ha ha, ngay cả người cũng tính không được sao?”

Lạc Vô Trần vẫn ung dung sửa sửa vạt áo, trên cái cổ trắng nõn có một đạo hồng ngân điểm lệ, đương nhiên do Nguyệt Dương cắn, bại lộ rõ ràng như vậy, tăng thêm một phần phong tình.

” Người trên người lệ khí quá nặng, hồn phách hư vô, căn bản không phải người của thế giới này.”

” Ta biết.”

Nguyệt Dương trả lời rất kiên quyết.

” Cho nên ta cần tơ hồng của người.”

Tơ nhân duyên màu đỏ, một khi đã thắt thì rất khó mở ra lại.

Khó mở ra lại ? Khóe miệng Lạc Vô Trần gợi lên một độ cong, Nguyệt Dương có phải thật sự yêu thương hẳn không? Đôi khi, có được một người, chính là phải trả ra tâm của mình.

” Nguyệt Dương, người sẽ hối hận.”

Lạc Vô Trần cười nhẹ, vân đạm phong khinh như vậy, tựa hồ không đem bất cứ kẻ nào nhìn vào mắt, chuyện gì cũng không thể gợi lên một chút gợn sóng kinh động.

Càng như thế, lại càng khiến người ta muốn có được!

Nguyệt Dương muốn cái gì, chưa từng không đạt được cái đó.

Trong tam giới, chúng sinh luân hồi, hư vô mờ mịt, năm tháng tựa thoi đưa. Trăm ngàn năm cô đơn tịch mịch, chung quy vẫn cần có một người, một việc, chậm rãi lấp vào chỗ trống trong lòng. Thần sắc Nguyệt Dương hơi thần nhiên nhu hoãn, có chút hình ảnh mơ hồ chung quy vẫn quanh quẩn trong đầu, phảng phất như mình từng hạ phàm, phảng phất như mình từng yêu qua, nhưng hình như lại là chuyện thật lâu về sau, mọi thứ, chung quy đều kỳ quái tái hiện trên người Lạc Vô Trần, cho nên mới chấp nhất như vậy, mới có thể nắm chặt không buông.

” Thiên quân, tơ hồng một khi đã kết, không thể đổi ý nữa, người suy nghĩ kỹ chưa?”

Nguyệt lão ngưng trọng nhìn Lạc Vô Trần, người này, thật sự đáng để làm như vậy sao? Lạc Vô Trần không thần sắc, càng không nói đến chuyện ban hán tiên cốt, kéo dây như thế chẳng phải là rối loạn thiên lý thường luân sao.

” Ân.”

Không mang theo nửa điểm đổi ý, Thần quân thiên thượng còn không bằng một đời nhân sinh có tư có vị, bản thân sớm đã chán ghét cuộc sống nhàm chán này, thế gian cũng tốt, ít ra không có sự thanh lãnh cô tịch của Nguyệt Ly Cung. Chỉ sợ lão nhân văn du mà biết sẽ tức tới chết luôn.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên cái người bạch y phiêu dật. Thần sắc lạnh lùng đồng dạng, thân ảnh cao ngạo đồng dạng, cung chủ Nguyệt Ly Cung, truyền nhân Nữ Oa thị thượng cổ, phụ thân của mình. Từ khi bắt đầu có trí nhớ liền không thấy mặt người bao nhiêu, thần lữ thiên thượng, từ trước tới giờ đều là nhân duyên thiên định, nếu có chút làm trái, đó là nghịch thiên, chuyện phụ thân chưa làm qua, y thật muốn thử xem sao.

Một sợi dây đỏ tươi, cực kỳ giống hỉ phục tân nương, đỏ chói, cột vào trên khớp xương ngón tay dài mảnh có chút tái nhợt, một cổ cảm giác âm ẩm chảy vào đáy lòng, Lạc Vô Trần hít sâu một hơi, cái loại cảm giác kỳ quái này, khiến người ta tâm động, hình như là cái gì đó trân quý nhất kiếp này, rốt cuộc luyện tiếu chia tách. Tơ nhân duyên lẳng lẳng quấn lên ngón tay, sau đó bỗng nhiên biến mất không thấy nữa, chỉ có xúc cảm trên ngón tay mới khiến người ta cảm thấy đó quả thật có dây cột lấy.

” Tơ nhân duyên một khi kết rồi chính là đời này kiếp này đến chết không thay, dù thế gian luân hồi cũng không thể cắt đứt ràng buộc, trừ phi tan thành khói bụi.”

Nguyệt lão thở thật dài.

” Thiên quân là hậu duệ thiên thượng cao quý, cần gì phải như vậy?”

” Người nói đủ chưa?”

Nguyệt Dương đang cười, ấm áp như xuân phong tháng ba, y cảm nhận được một cỗ khí tức kiềm chế lại dè dặt, là tâm tư của Lạc Vô Trần sao, hoá ra đúng là một người yếu ớt như vậy, cũng được, để y hảo hảo yêu thương hẳn đi, khó khổng chế vui sướng từ đáy lòng. Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Dương lại làm Nguyệt lão bên cạnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, người từ trước tới giờ vui giận không hiện hoá ra khi cười lộ lên lại kinh khủng đến thế.

” Nguyệt Dương, người quá nghịch ngợm!”

Thanh âm rất cao rất xa, vang vang trong bầu trời bát ngát, mang áp bức nói không nên lời, và, bình lặng.

Gió trong vườn đột ngột cuồng lộng, hoa tươi rực rỡ bay lượn đầy trời, múa ra một trận phồn hoa, hoa rơi, gió lặng, lão nhân bạch y như tuyết đứng giữa khóm hoa, cao quý đến không thể nhìn thẳng, đây chính là Thần quân thiên thượng sao, hoa quang như vậy, làm Lạc Vô Trần hồn phách đơn bạc khó có thể chịu đựng, ngay lúc sắp phải tan ra, một bàn tay, còn mang nhiệt độ ấm áp nắm chặt lấy hắn, gương mắt, bên mặt Nguyệt Dương ngưng trọng chưa từng thấy, đáy mắt vạn năm tuyết bay nổi lên một trận gợn sóng, là muốn bảo vệ hắn sao? Đáy lòng bỗng nhiên mềm nhũn, đối diện ánh mắt Nguyệt Dương vọng tới, đáy mắt còn ý cười nhạt nhạt, đều không ở trong lời.

” Phụ thân.”

Nguyệt Dương lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, thần sắc thản nhiên, cao ngạo như vậy, cùng cái bạch y lão nhân kia không có gì khác biệt, chỉ là tăng thêm một chút kiêu căng cùng ngạo ngạo niên thiếu, quật cường khiến người ta phải tiếc thương.

” Nguyệt Dương, người chung quy vẫn đi bước này.”

Chòm râu hoa râm của lão nhân vũ động theo gió, tựa hồ hiền hậu, lại tựa hồ vô tình, có lẽ lão vốn là một người tuyệt tình tuyệt tâm.

” Dù không có người này, người cũng sẽ phản kháng ta sao?”

Ánh mắt thản nhiên của lão nhân nhẹ đảo qua Lạc Vô Trần, là ảo giác sao, một khắc kia sao lại có hàn ý băng lãnh xâm nhập cốt tủy, lão nhân khẽ nhủ thầm, người này, có lẽ thật sự không đơn giản.

” Phụ thân, người đã biết, hài nhi liền không muốn nhiều lời, chỉ hy vọng phụ thân có thể thành toàn.”

Nguyệt Dương gắt gao nắm chặt tay Lạc Vô Trần, không dao động.

Không lâu trước đó, cũng có người nắm tay hắn như vậy, kiên định nói không rời không bỏ. Lạc Vô Trần khẽ cười gượng, nhưng mà người kia rốt cuộc đi đến nơi nào? Hắn hiện tại phải làm sao để lựa chọn đây?

” Người...”

Đôi mắt híp lại của lão nhân dần mở, ánh mắt tựa hàn quang, phảng phất như đâm xuyên qua nội tâm.

” Hài tử, Nguyệt Dương đối với người chung quy là thật tâm, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn hủy hắn?”

Quả nhiên lão nhân này chỉ liếc nhìn liền xuyên thấu tâm hắn.

” Lão thiên quân nhìn rõ mọi việc. Nguyệt Dương mặc dù đối với ta không tệ, nhưng tâm ta sớm đã có chỗ, phân tình này chỉ có thể phụ lòng.”

Lòng bàn tay Lạc Vô Trần bị ép chặt, xiết đến phảng phất như muốn bóp nát xương cốt hắn, trên mặt Nguyệt Dương cũng một mảnh bình lặng, biển cuồng sóng dữ dưới vẻ bình lặng luôn mang mùi vị tuyệt vọng, Lạc Vô Trần hiểu rõ, hiểu rõ đến cực hạn.

Trên mặt là nụ cười lười biếng, cuồng cuồng vô vị giống Liễu Sinh Hương, Lạc Vô Trần nâng tay sửa sửa tóc rũ bên mặt, lại thỉnh thoảng bị người bắt lấy cổ tay, lão nhân làm thế nào đi tới trước mặt, lại làm thế nào bắt được mình, lão bắt lấy tay là để ngăn chặn hắn bất ngờ làm loạn sao, không ngờ mới sơ suất thế liền bị bắt được. Một cổ khí tức lạnh lẽo từ cổ tay lan ra, mà Nguyệt Dương chỉ lạnh lùng bất động thanh sắc, ha ha, dù sao cũng là phụ tử, còn biết cái gì gọi là cùng chung kẻ thù.

Trong tâm cực kỳ khó chịu, giống như có một con sâu bò vào trong lòng, chậm rãi gặm nuốt. Lạc Vô Trần muốn vùng vẫy, thân thể lại bị hai phụ tử này gắt gao cầm cố, ngay cả động một đầu ngón tay cũng không thể. Thật lạnh, lạnh đến hắn sắp mất đi tri giác, trên tay kia lại truyền đến độ ấm làm hắn không thể ngủ đi, phảng phất như người chìm trong nước cuối cùng bắt được một cọng rơm rạ cứu mạng, Lạc Vô Trần tựa vào ngực Nguyệt Dương, sắc mặt tái nhợt, cảm giác băng lãnh như muốn đem cả linh hồn hắn gặm mòn sạch sẽ.

”Đừng sợ, tức khắc sẽ xong!”

Thanh âm Nguyệt Dương như từ đám mây bay tới, mệnh mệnh vờ vờ phảng phất như từ bầu trời.

Đừng sợ, sợ cái gì, họ muốn làm cái gì? Tại sao? Là mình phải chết sao? Lạc Vô Trần muốn cười, cười vui vẻ, Nguyệt Dương, ta thật sự không muốn tổn thương người, nếu ta chết liền có thể giải trừ thống khổ cho người, vậy để ta lẳng lặng chết đi đi, không cần lo cho ta, xin đừng yêu ta, Liễu Sinh Hương, người cũng vậy, hảo hảo sống tiếp đi!

64. Chương 64

Ma quỷ đích thực

Phồn hoa thịnh thế, chung quy đánh không lại năm trời tháng chảy, vạn tượng hồng trần chỉ là một cái chớp mắt của thiên thượng, mưa bão ngàn năm, trăm năm gút mắt, cuối cùng chỉ hóa thành một nắm đất vàng, tan thành mây khói, sau đó lại là một thế giới trăm hoa nở rộ.

Khai Phong thành, Lạc Hồng Các oanh ca yến vũ, nghìn vàng đổi một cuộc say.

Nam tử lẳng lặng ngồi trong góc, một chén rượu, một cây quạt, một màn sa nặng ngăn ồn ào náo nhiệt bên ngoài lại, điểm điểm màu xanh lá chuối nổi bật lộ ở góc tường, ánh đèn u ám. Trong đại đường, cái người đang ca hay múa đẹp vùng tay áo dài mềm như nước, con người nổi lưu quang môn lung kia lại thẳng tắp nhìn hắn, khỏe miệng nam tử hơi nhếch, nâng chén tương kính.

Phút chốc, điệu vũ xong, lời ca văng vẳng, lại là một nữ tử như hoa rộ, nhưng cái người khiêu vũ đã đi đâu mất bóng.

”Thủy Hương bá kiến công tử!”

Khẽ khẽ ôn nhu, là cảm giác tơ lụa thượng hạng đổ xuống. Nữ tử nói một câu chào vạn phúc, bàn tay trắng nõn cầm lấy bình rượu trên bàn châm rượu cho người. Trong màn trướng như cát chảy, mọi thứ đều mờ lung, ái muội không rõ. Đáng người nhẹ nhàng tuyệt vời của nữ tử tản ra hương khí son phấn nhàn nhạt, nơi này chính là Lạc Hồng Các, chốn hoan đảng của Khai Phong thành, đầu lĩnh khói hoa. Lạc Hồng Các, khắp chốn lạc hồng.

Cánh môi hơi mỏng của nam tử câu lên một đường cong, tựa tiểu phi tiểu. Mỏ quạt cốt sắt vẽ cúc Ba Tư kim tuyến mặt ngoài, nâng cằm nữ tử, cánh môi khẽ mở.

”Hữu hộ pháp Đoạn Hồng Tự của Diễn Phong sơn trang sao lại biến thành hồng bài Lạc Hồng Các?”

”Công tử hảo hảo nán lại Kim quốc, trở về nơi này không sợ lại trở thành mục tiêu công kích hay sao?”

”Mục tiêu công kích?”

Nam tử cầm lấy chén rượu đặt bên môi, trong mắt lại có mỹ lệ kinh tâm động phách.

”Trúc Lục Sinh ta thế nào còn không cần người lo lắng.”

Trúc Lục Sinh, Trúc Lục Sinh trở về Trung Nguyên, lúc này đang tao nhã cười nhẹ, nể nể mỹ tửu giữa Lạc Hồng Các, nữ tử mỹ lệ bên cạnh cười đến nhu tình dịu dàng, ấm áp như xuân thủy.

Kiểm quang chợt hiện, chỉ một cái chớp mắt, kiếm trên tay nữ tử đã bị Trúc Lục Sinh kẹp giữa ngón tay, xung quanh bỗng nhiên tuôn ra vô số hắc y nhân che mặt, hàn quang lóe ra, hết sức căng thẳng.

” Gọi Lạc Vấn Tâm ra đây!”

Trúc Lục Sinh thông dong bắn trường kiếm của Đoạn Hồng Tụ văng ra, trên khuôn mặt ưu nhã cười đến nhu hòa. Ngay cả con tin cũng không thêm bất sao? Đoạn Hồng Tụ sắc mặt khê biến, thủy sắc y sam không gió vẫn bay, trên khuôn mặt vốn nên tươi sáng sát ý dày đặc.

” Người còn nghĩ nơi này là Diễn Phong sơn trang sao?”

Thanh âm Đoạn Hồng Tụ lạnh lùng không còn ôn nhu nữa.

” Trang chủ chúng ta sẽ không gặp người, người vào Lạc Hồng Các cũng đừng muốn sống ra ngoài.”

” Ha ha, nếu là mỹ nhân giết, ta chết cũng đáng giá!”

Mắt phượng dài mảnh của Trúc Lục Sinh nhìn chăm chú một người trong hắc y nhân.

” Vấn Tâm, người nói xem phải không? Nếu người giết ta chết, ta sẽ không chút do dự.”

” Lớn mật, dám khinh bạc trang chủ chúng ta!”

Đoạn Hồng Tụ lại xuất trường kiếm, xem ra nhất định đâm trúng vai trái Trúc Lục Sinh, một thanh âm thoảng thanh lãnh lại xông vào màng tai, Trúc Lục Sinh ngừng lại, Đoạn Hồng Tụ cũng ngừng lại.

” Hồng Tụ, lui ra!”

Hắc y nhân kéo khăn che xuống, rõ ràng chính là Lạc Vấn Tâm mắt tích ở Tương vương phủ một tháng trước.

” Vấn Tâm, ta biết người ở đây.”

” Tìm ta làm gì? Nơi này đã không phải thế giới của người.”

Có chút mùi vị than vãn, mảy Lạc Vấn Tâm nhăn lại.

” Ta vốn không nên thả người, nhưng nếu người dám đến thì chắc chắn đã có chỗ dựa vào, người trở về đi, lần sau gặp lại, ta nhất định tự tay giết người.”

” Vấn Tâm, người vẫn thông minh thanh khiết như vậy, ta thật sự rất thích người đấy!”

Ánh mắt Trúc Lục Sinh biến ảo, nhấp thêm một ngụm mỹ tửu.

” Người đã biết chưa, chuyện của người cùng Da Luật Sơn.”

” Trúc Lục Sinh, ta không muốn giết người, cũng không có nghĩa là ta sẽ bỏ qua cho người! Người nên biết người Diễn Phong Sơn ta có bao nhiêu phương pháp làm người ta sống không bằng chết.”

Khuôn mặt tái nhợt của Lạc Vấn Tâm nhiễm một tầng ửng hồng, ngay cả mắt tựa hồ cũng đang run rẩy.

” Đúng vậy, biết người kia chính là đại cừu nhân khiến người nhà nát người tan, thú vị hơn tất cả, không phải sao?”

Trúc Lục Sinh nhìn bốn phía xung quanh, đám người đông nghịt, không khí yên lặng muốn chết, tất cả những thứ này đều phù hợp để nói tới một âm mưu trừ tặc.

” Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Lạc Vấn Tâm biết, Trúc Lục Sinh chắc chắn biết nhiều chuyện hơn, mà chuyện này chính là chỗ dựa của y.

” Nói chút chuyện với người cho thêm gần bó thôi, không chừng thân thể của người lại càng thêm thú vị!”

Trúc Lục Sinh vẫn uống rượu, tay y thon dài trắng nõn, vẫn không hoảng không loạn như vậy.

” Trên đời này không có địch nhân vĩnh viễn, hơn nữa, ta người hợp tác cả chục năm, chẳng lẽ người không thấy được dụng ý của ta sao?”

Thật lâu sau, ánh nến trong phòng khuất khuất tỏ tỏ, trưng ra một gương mặt vừa có vẻ âm u vừa có nét hả dạ, giống như quý mị, Lạc Vãn Tâm hít một hơi sâu, dường như hạ quyết tâm nào đó, hấn vung tay nói.

” Các người lui.”

” Trang chủ!”

Đoạn Hồng Tụ quýnh lên, lại không lay chuyển được Lạc Vãn Tâm kiên quyết.

” Trúc Lục Sinh, người muốn nói cái gì?”

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại có hai người, Trúc Lục Sinh hài lòng nhìn nhìn bốn phía, không có người nghe trộm, nét cười càng thêm mở rộng, quạt xếp phe phẩy không nhanh không chậm, khoan thai và khoáng lạc.

” Vãn Tâm, người có thể tha thứ cho những việc Da Luật Sơn đã gây ra không?”

” Người có ý gì?”

Nhảy cảm hỏi lại, Lạc Vãn Tâm gắt gao nhìn thẳng gương mặt thông dong của Trúc Lục Sinh.

” Da Luật Sơn là phụ thân của người, cũng kẻ thù của người, cho nên người không chịu nổi đả kích từ sự thật, trốn ra phải không?”

Khóe mắt hơi nhếch, Trúc Lục Sinh nhìn vở kịch tuyệt diệu mới xuất.

” Lấy lực lượng của Diễn Phong sơn trang người mà đến tận bây giờ mới điều tra rõ, thử hỏi có ai lại có sức mạnh lớn như vậy, xem ra Da Luật Sơn đã tổn thương mạnh đến tâm của người đây.”

” Trúc Lục Sinh, người nói xong chưa?”

Kiểm quang phá gió, trong tay Lạc Vãn Tâm một thanh nhuyễn kiếm vung đến thẳng tắp, mũi kiếm chia xéo, giống như vực sâu núi vững, không hổ là người đứng đầu tà giáo, võ công một chút cũng không yếu, nhưng Trúc Lục Sinh y chưa bao giờ biết sợ, chung quy bất quá chỉ là con cháu mình dưỡng, có gì đáng sợ nào?

Xoạt, tiếng y sam cắt rách, nửa đoạn tay áo của Trúc Lục Sinh rơi xuống đất, kiếm pháp nhanh như vậy, uyển chuyển hơn mình, lại càng thêm một phần tàn nhẫn, rất lâu rồi không thấy hấn ra tay, thân thủ lại không ngừng tiến bộ, trên mặt Trúc Lục Sinh tuy vẫn đang cười, nhưng cũng đã gượng gạo đi rất nhiều.

” Lạc Vãn Tâm, người biết Da Luật Sơn lợi dụng mẫu thân người thế nào không? Chính là dùng phương pháp như đối với người.”

Trúc Lục Sinh lại tránh một đường kiếm chém, gần đến có chút chật vật, thanh âm lại không thấy hỗn loạn.

” Hấn muốn lợi dụng thân phận Diễn Phong trang chủ của người, từ từ thôn tính võ lâm Trung Nguyên, sau đó chỉ huy quân đội nam tiến đánh Tống.”

Khoảnh khắc chạm đến cổ họng Trúc Lục Sinh, kiếm lập tức ngừng lại, Lạc Vãn Tâm chỉ lạnh lùng cười.

” Cái người nói chẳng lẽ ta còn không biết nổi sao?”

” Người không phải không biết, mà là không muốn biết.”

Mũi kiếm nhập thịt, chảy ra một giọt máu tươi, Trúc Lục Sinh nhìn hấn, trong mắt bỗng nhiên có một chút thương tiếc.

” Vãn Tâm, hấn chẳng những phụ lòng người, hơn nữa đối với mẫu tử các người một người cũng không chịu buông tha, người như vậy người còn muốn hấn làm gì?”

” Câm miệng!”

Môi tái nhợt, trường kiếm keng một tiếng rơi xuống đất, thân thể lại bị gắt gao ôm xiết, hơi thở ẩm nóng của Trúc Lục Sinh đánh vào bên tai, ôn nhu tột đỉnh.

” Vắn Tâm, đi theo ta đi, ta sẽ không phụ ngươi nữa.”

Trúc Lục Sinh lại ôm chặt một chút, khối thân thể này giống như đã không còn thịt, yếu ớt không chịu nổi một kích, ai nói chủ nhân ma giáo tàn nhẫn vô tình, người khác lại càng tàn nhẫn hơn với hắn, chẳng qua chỉ là một kẻ muốn được yêu thương mà thôi.

” Ha ha ha ha, Trúc Lục Sinh, người mỹ nhân trong ngực, rất phong lưu khoái lạc nhỉ!”

Tiếng cười trào phúng, Da Luật Sơn ngồi ghé đối diện, y vào lúc nào, vào bằng cách nào, trên mặt mang khiêu khích trước sau như một, ánh mắt lại băng lãnh muốn đem hai người kia đông lại.

” Phụ thân, người đã đến rồi.”

Thanh âm càng thêm trào phúng, Da Luật Sơn một khuôn mặt tuấn tú tức khắc trầm xuống, nhìn nơi phát ra thanh âm, Lạc Vắn Tâm hướng ngực Trúc Lục Sinh nhích lại gần, một tay ôm lên thắt lưng y, đầu đầu cũng thấy khiêu khích. Bất đắc dĩ cười gượng, Trúc Lục Sinh cũng ôm lại hắn, sao cảm thấy mình như một cái ống trút giận lúc tình nhân hờn dỗi.

” Hảo, rất hảo.”

Tay Da Luật Sơn rất nhanh nắm thành nắm, gương mặt còn u ám dần dần ban nãy bỗng nhiên sáng lại.

” Ha ha, hảo, Lạc Vắn Tâm, ta muốn xem thử coi ngươi muốn làm thế nào.”

” Ai, các ngươi nói đủ chưa?”

Âm điệu rất lười rất chậm, mang một loại đòn mìn khuấy người cong xương cốt, còn chưa thấy mặt, chỉ thanh âm này thôi cũng đủ để kẻ khác điên cuồng.

” Ta đã nói hảo phiên toái, Vương gia, Tác Nhai ta trước giờ sợ phiền toái nhất.”

Một đôi chân thon thon trắng trắng nửa buông ngoài cửa sổ, chỉ tiếc là dính chút bụi đất, lại càng lộ vẻ thanh thuần, chỉ một cái chớp mắt, người treo chân ngoài cửa sổ bỗng nhiên liền nằm trên cái nhuyển tháp duy nhất trong phòng. Phải hình dung một người như vậy thế nào đây, ánh mắt hẹp dài óng ánh, da trắng hơn ngọc, nhưng ngọc thạch cũng không ôn nhuận như hắn, nâng một cái cổ tay khoắc lên trán, chỉ hơi liếc mắt, lại như đem ba hồn bảy vía người ta câu dẫn.

” Lạc trang chủ, ta muốn Lạc Hồng Các của ngươi, để ta làm trang chủ thì thế nào?”

“.... Hảo.”

Đột nhiên ý thức được chính mình nói cái gì, Lạc Vắn Tâm trong lòng run rẩy, kẻ này là người hay yêu, lại có thể hút đi tâm trí con người, ban nãy hắn chỉ cảm thấy vì cái người này mà chết cũng là đáng giá, bây giờ mồ hôi lạnh lại chảy rơi ròng ròng.

” Thế nào, Vương gia, chỉ cần một câu của ta hắn liền đáp ứng, đây chẳng phải là đơn giản hơn rất nhiều hay sao.”

Cái nam nhân gọi là Tác Nhai gợi lên một nụ cười, đồng tử xanh biếc nhạt nhạt yêu dị gần như tà mị, xanh biếc như ma quỷ.

65. Chương 65

Nhục hương

” Ngươi là ai?”

Lạc Vắn Tâm thở sâu, bình ổn lại kích động trong lòng.

” Ta?”

Tác Nhai tựa tiểu phi tiểu hỡi lại, đôi mắt dài mảnh nhọn nhạo nhiều điểm sáng nhỏ.

Bỗng dưng cảm bị ngả ngón nâng lên, Lạc Vãn Tâm thậm chí chưa kịp phản ứng liền rơi vào tay nam nhân kia, khớp ngón tay thon dài hơi vuốt nhẹ, khiêu khích cùng đắc ý như vậy, càng câu dẫn hút hồn hơn cả *** phụ.

” Uy, chính là hần sao?”

Con người mang ý cười của Tác Nhai nhìn Da Luật Sơn ngẩn ra bên cạnh, còn mang theo một chút trách cứ cùng ủy khuất.

” Hần không đẹp bằng ta, người thật sự chỉ cần hần thôi sao?”

” Ai.”

Thật lâu sau, Da Luật Sơn thở dài, trong ngữ điệu có bất đắc dĩ nhạt nhạt.

” Dù Vãn Tâm không tha thứ cho ta, ta cũng vẫn muốn hần.”

” Không tha thứ cho người... Người cũng vẫn muốn hần?”

Dường như hỏi lại, lại dường như tự hỏi, đôi mắt lục nhạt của Tác Nhai lại có một khắc mông lung, đầu ngón tay bỗng dưng rỗng trải, Lạc Vãn Tâm nhảy ra xa ba thước, trên mặt hơi nổi hồng quang, đôi mắt kinh hoàng bất định. Bị mình mị hoặc còn có thể thoát thân sao? Cũng là một người thú vị.

” Tác công tử, người ta ước định đã thành, mong rằng người có thể tuân thủ lời hứa.”

Tiến lên đỡ lấy Lạc Vãn Tâm có chút run rẩy, tiếc thương trong mắt Da Luật Sơn nháy mắt sắc bén, thẳng tắp chăm chăm nhìn nam tử hoa lệ vô song kia.

” Tác Gia Bảo tuy lợi hại, nhưng Da Luật Sơn ta có thể nào lại sợ người.”

” Quả nhiên người chính là người của Tác Gia Bảo.”

Trúc Lục Sinh vẫn trầm lặng bỗng nhiên hai mắt hưng phấn tỏa sáng, ánh mắt nhìn Tác Nhai thêm một phần sùng kính.

” Tác Gia Bảo vẫn là thánh địa trong chốn võ lâm, tương truyền mỗi lần triều đại rung chuyển, Tác Gia Bảo sẽ phái một người xuất hiện bình định giang hồ Trung Nguyên, đương thời không ai có thể cùng hần tranh phong.”

” Hừ, những lời này không cần người nói.”

Tác Nhai khinh miệt liếc y, ý cười trong con mắt cảnh xuân nhọn nhạo lại càng thêm đậm.

” Tác Gia Bảo đã bị ta diệt môn, còn có cái gì đáng tôn kính nữa?”

Diệt môn, một gia tộc truyền kỳ như vậy, một thánh địa trong mắt thế nhân, nam nhân tựa quý này nhẹ nhàng nói, hần đã diệt môn Tác Gia Bảo, Trúc Lục Sinh muốn cười, bất cứ người giang hồ nào nghe một câu chuyện như thế đều cảm thấy muốn cười, nhưng y cười không nổi, y nhìn vẻ mặt quyền rũ lại khinh miệt của Tác Nhai, bỗng nhiên thất thần, bỗng nhiên cảm thấy, tất cả những thứ này quả thực là sự thật!

” A, không, ta còn đại ca nữa, chúng ta còn chưa có chết mà, sao có thể nói diệt môn chứ, như vậy chẳng phải là trù rủa ca ca sao?”

Ngón tay gõ gõ trán, Tác Nhai hơi nhếch môi lên, mang một chút khờ dại ảo não, lại hấp dẫn nói không nên lời, người như vậy, bất luận làm chuyện gì, nói cái gì, cũng mang tính hấp dẫn mãnh liệt không thể che giấu, mà hần căn bản cũng không nghĩ tới chuyện cần phải che giấu.

” Tác công tử, mong rằng người tuân thủ lời hứa.”

Da Luật Sơn lặp lại một lần nữa, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn Lạc Vãn Tâm trong ngực, y thậm chí đã không dám nhìn thẳng người này, một người như độc dược, luôn luôn quá độc.

“Được rồi, người dẫn hần đi đi, Lạc Hồng Các này ta liền tiếp quản!”

Lại biếng nhác nằm trên tháp, Tác Nhai bỗng nhiên liếc nhìn Trúc Lục Sinh, ánh mắt hứng thú như vậy, giống như đang đánh giá món ăn mỹ vị, biếng nhác nâng tay, lộ ra một cánh tay bạch ngọc trong suốt lại mềm mại tựa không xương.

“Thật hy vọng sẽ không quá phiền toái, một võ lâm nho nhỏ, không biết hần có thể tới hay không.”

“Hừ, người nằm mơ đi, Lạc Hồng Các là do ta chưởng quản, người cùng Da Luật Sơn ước định cái gì, không liên quan tới ta, nếu người muốn Lạc Hồng Các này, đến hỏi kiếm trong tay ta có đáp ứng không trước đã.”

Trường kiếm bên hông Da Luật Sơn bỗng nhiên bị Lạc Vấn Tâm rút ra, hần bất kể nam tử yêu dị này rốt cuộc đang tính toán cái gì, vốn liếng duy nhất trong tay hần bây giờ chính là Lạc Hồng Các, chỉ có tiếp tục nắm Lạc Hồng Các trong tay, mới có cơ hội xoay chuyển thế cục, thế cục xoay chuyển có gì hữu dụng, hần không muốn nghĩ nhiều, nhưng cổ tay lại đột nhiên tê dại, Da Luật Sơn bắt lấy huyết đạo gan bàn tay hần, trong mắt hiện lên một chút kinh sợ.

“A, Da Luật Sơn, người ngược lại còn bảo vệ hần, bắt quá người yên tâm, nếu ta đã đáp ứng để các người cao bay xa chạy rồi, thì sẽ không nuốt lời, Lạc Vấn Tâm, người thật sự cho rằng Lạc Hồng Các vẫn còn là của người sao?”

Tác Nhai chậm rãi ngồi dậy, vạt áo hơi giải, lộ ra khoảng nửa phiến ngực trắng nõn, biếng nhác như mèo, hồn xiêu phách lạc.

“Da Luật Sơn vì cứu người, đánh chìm tất cả quân cờ trước kia của hần.”

” Cờ... gì?”

“Đương nhiên là quân cờ để chơi, ban đầu Lạc Hồng Các thành lập chính là của Da Luật Sơn, người bắt quá là một Các chủ bù nhìn trên danh nghĩa, những thứ đó cũng đều là Sơn Sơn chính miệng nói cho ta biết!”

Ngữ điệu mềm mại, lại không làm người ta cảm thấy đang giả bộ, quả thật là yêu tinh trời sinh câu dẫn nam nhân.

“Ta vốn muốn giết Lạc Hồng Các chủ, làm thủ lĩnh tà giáo, Sơn Sơn sợ ta hại người, đương nhiên đem tất cả những thứ đó nói hết cho ta biết, còn hai tay dâng Lạc Hồng Các lên, điều kiện chính là thả người, cũng được thôi, ta trước giờ thích thành toàn cho chuyện tốt của người khác, hơn nữa, Sơn Sơn là người thứ hai cự tuyệt ta, ta sao lại cam lòng tổn thương tâm hần.”

Con người có hơi sương ai oán nhìn Da Luật Sơn, Lạc Vấn Tâm lại cảm thấy đau lòng nhiều hơn ghen tị, Da Luật Sơn thì vẻ mặt cười gượng, có chút bất đắc dĩ.

“Tác công tử hiện giờ đã là Lạc Hồng Các chủ, tại hạ đi trước, cáo từ.”

“Từ từ.”

Thanh âm biếng nhác vẫn làm người ta tê dại, Tác Nhai quăng cho y một cái mị nhãn.

“Thế lực của Vương gia ở Trung Nguyên hình như không chỉ có một chỗ.”

“Tác công tử xin yên tâm, lời bản vương có tín, thứ người cần bản vương đương nhiên sẽ cho người.”

Ôm Lạc Vấn Tâm đang liên tục vịn vẹo ghế giữa, Da Luật Sơn cười cười kỳ quái.

“Dù sao Tương vương gia này ta cũng làm không lâu nổi, còn cần những thứ ấy làm gì.”

” Hảo, ta cũng có chút luyến tiếc người, bắt quá người vẫn cùng Tiểu Vấn Tâm khẩn trương tìm một nơi non xanh nước biếc để cá nước thân mật đi, dục cầu bất mãn thì rất khó chịu đấy.”

Tác Nhai gian trá đến quyền rũ.

“Ban nãy hần muốn tập kích ta, ta đương nhiên có động tay động chân một chút, Thất tình lục dục tán của Tác Gia Bảo cũng không phải là thứ người thường chống lại được.”

Hắn hạ xuân được! Da Luật Sơn cả kinh, thân người trong ngực quả nhiên nóng đến đốt người, y như nước sôi bị nung, đôi mắt sáng so với Tác Nhai còn mỹ lệ hơn mấy phần, phả hơi gấp gấp, hơi thở nóng nóng ầm ầm đánh vào bên tai, Da Luật Sơn luôn định liệu kỹ càng mặt nháy mắt biến sắc, vừa đỏ vừa trắng trông rất đẹp mắt, hô hấp cũng dồn dập lên, y vội vàng gấp rút leo qua cửa sổ, còn không quên trừng gườm mặt mị hoặc của Tác Nhai.

” Hi hi, bây giờ mà không bá vương kiên quyết lên cung thì làm sao có thể buộc lại được.”

Ánh nến sáng ngời, Tác Nhai nhắc chân trên tháp, trường sam rũ xuống, tơ lụa hơi mỏng, bên trong cái gì cũng không mặc, một cái đùi thon dài tuyết bạch sáng đến chói mắt người, Tác Nhai nhú mày lại nhìn người nào đó đã hoàn toàn hóa đá, thanh âm run rẩy.

” Ta lạnh.”

Không có đắc ý trò đùa đạt được ban nãy, hắn hiện tại giống như một con vật cần sự che chở, giữa mây mi động động là nét diễm đam đáng yêu.

” Nga... Nga, người lạnh...”

Trúc Lục Sinh bỗng nhiên cảm thấy bản thân đuối lý, trước mặt một người như vậy, người trong thiên hạ đều phải đuối lý.

” Lại đây... Ôm ta.”

Đi qua, ôm hắn, ôm hắn...

Trong đầu chỉ quay quanh mấy từ này, Trúc Lục Sinh nhắc chân, trên khuôn mặt dờ dẩn vất một ý cười mê muội mộng lung.

Nhưng, ngay lúc y sắp sửa chạm đến da thịt tựa như bạch ngọc kia, một điểm hàn tinh mang một đường huyết quang sáng lên, trên cánh tay Trúc Lục Sinh máu tươi chảy ròng ròng, y cắn môi, một mặt ý cười chế giễu không chút che giấu.

” Rõ là nhiếp hồn thuật cao minh, Tác công tử, người cũng quá coi thường ta rồi.”

” Người là một tên hán tử, lúc trước, Da Luật Sơn chính là cự tuyệt ta như vậy.”

Trong mắt hiện lên một chút mất mát, nhiều hơn nữa lại là hưng phấn.

” Da Luật Sơn là vì Lạc Vấn Tâm, người thì sao? Người tại sao cự tuyệt ta?”

” Ha ha, Tác công tử, không, Tác các chủ cũng biết, trên đời này kẻ ngu si vĩnh viễn nhiều hơn người thông minh, người thông minh như người và ta như thế nào không hiểu mấy chữ thời thế tạo anh hùng này?”

” Nga?”

Mị nhãn lưu chuyển, Tác Nhai che tay áo cười khê.

” Trúc công tử cũng muốn thống nhất võ lâm sao?”

” Võ lâm tính là gì, thiên hạ hiện giờ đều bày ra trước mặt, chẳng lẽ người cũng không động tâm sao?”

” Người cho rằng thế?”

Tác Nhai bỗng nhiên cười đến phóng đảng, một cổ kinh phong gào thét xông lên, Trúc Lục Sinh nháy mắt liền bị hắn ép xuống dưới thân, kẻ sát gườm mặt bỗng nhiên sung huyết của người nọ, lực đồng tử u ám lóe ra ánh sáng lộng lẫy như dã lang.

” Người nói xem, ta là muốn thiên hạ hay muốn ca ca ta?”

Ca ca của hắn, ca ca của hắn là ai? Trúc Lục Sinh mù mờ chớp mắt, chẳng lẽ lại là một kẻ si tình nữa sao? Cái y không coi trọng nhất chính là tình ái, không ngờ mới nói một câu liền nhảy lên lưng ngựa, kẻ trước mặt không hổ là người của Tác Gia Bảo, võ công thật sự cao hơn y quá nhiều, thân thủ lại càng quỷ mị.

” Tác công tử mưu tính sâu xa, quyết định của người đều có lý lẽ của người, thứ cho tại hạ ngu muội, không thể nhìn ra huyền cơ trong đó.”

” Hi hi, người nói cũng đúng, nếu ta đem cả thiên hạ hủy hết, hắc còn có thể trốn không gặp ta nữa sao ?”

Hơi thở của Tác Nhai bỗng nhiên tới gần, mang mùi ngọt ngào nhạt. Trúc Lục Sinh chỉ cảm thấy máu ầm ầm xông lên, toàn thân khô nóng, cái loại cảm giác khẩn cấp muốn phát tiết dục vọng mãnh liệt chưa bao giờ có.

” Ân, nơi này của ngươi cũng rồi.”

Một cái tay mềm mại trắng mảnh cầm lấy hạ thân Trúc Lục Sinh, Tác Nhai cười giống như một con mèo trộm thịt, càng lúc càng mỉa mai, ngón tay kỹ xảo bọc quanh vật nóng rực kia cao thấp lên xuống, chỉ chốc lát liền cứng ngắc sung huyết như muốn nổ, thần trí Trúc Lục Sinh ầm ầm hồng mất, sớm đã quên mục đích chuyến đi này, cũng quên thiên hạ gì đó, quên đủ loại linh tinh vớ vẩn, y hiện tại chỉ muốn phát tiết, hung hăng phát tiết, đem nam nhân trước mặt này làm đến chết.

” A!”

Trúc Lục Sinh bỗng nhiên vỗ lấy bả vai Tác Nhai, xoay người đè hắc xuống, ba hai cái liền gạt bỏ xiêm y hạ thể hai người, mạnh mẽ đánh thứ thô to của mình vào, mật huyết mềm mại sít chặt vội vàng nhiệt liệt kẹp lấy y, ầm ập ướt át phẳng phất như thiên đường.

Là vì khoái cảm quá mức mãnh liệt hay là bản thân đã quá khẩn trương, chỉ hơn mười cái ra vào, Trúc Lục Sinh liền tiết trong cơ thể hắc, chất lỏng nóng trắng mang cuồng triều ***, hai người đều than nhẹ một tiếng, thỏa mãn lại tham luyến.

Là ảo giác sao, phẳng phất như có một loại mùi thơm khiến người ta điên cuồng, thần nhiên tràn ngập, mùi vị thơm quá, còn mãnh liệt hơn cả xuân dược mạnh nhất, dục vọng Trúc Lục Sinh không kiềm được trướng to, phía trước là gương mặt mỉa mai hoặc chúng sinh, Tác Nhai xoay người ngồi lên người y, hậu huyết còn hàm chứa vật thô to của y, nhả tình nhu thuận lướt qua liếc lại, như hưởng thụ, hắc nâng cầm Trúc Lục Sinh.

” Thật thoải mái, dương tinh của ngươi thuần hậu lại nồng đậm, chính là kiểu ta thích nhất.”

Dứt lời lại động eo, tóc đen dính một chút mồ hôi dán ở trên người, phẳng phất như bướm đen, quý mị đến từ đêm tối. Vẫn là mùi hương kì quặc điên cuồng như vậy, đôi mắt đắm chìm dục vọng của Trúc Lục Sinh càng thêm thâm trầm, thần trí phút chốc thanh minh phút chốc hồ đồ làm y phút chốc hiểu được, đây là hương vị trên người Tác Nhai, một loại nhục hương, mùi hương có thể làm người ta điên cuồng mà trả giá tất cả.

66. Chương 66

Vong Hương chỉ hỏi.

” Nguyệt nhi, hắc quả nhiên thông qua thiên nhai đi tới nơi này.”

” Ta biết.”

” Thiên nhai, không ngờ lại có người có thể tới được thiên nhai!”

Lão thiên quân than thở một tiếng.

” Bất quá, một phạm nhân, chung quy chịu không nổi lực phản niệm cực đại mà thời gian không gian hỗn loạn gây nên, nếu không phải ý niệm hắc chấp nhất quá mức, e rằng đã sớm hồn phi phách tán.”

” Ta nhất định phải cứu hắc.”

” Ngươi đã quyết định sao?”

” Thỉnh phụ thân thành toàn!”

Thanh âm Lão thiên quân gần trong gang tấc, thanh tuyến bình lặng lại mang theo một chút phiền muộn khôn xiết.

” Ta lúc nhỏ cũng từng hết sức lông bông, nhưng không có can đảm làm giống người, nếu lúc ấy cũng có phần hào khí này của người, ta sẽ không phải tìm khắp tam giới, uống phí tháng năm.”

” Phụ thân... Cũng có người yêu sao?”

” Ai, đã già rồi, còn nói những thứ đó làm chi.”

Họ đang nói cái gì? Tại sao lại thanh tỉnh như vậy? Lạc Vô Trần muốn mở mắt, lại nặng đến hầu như ngạt thở, cho đến lúc cái thanh âm hiền hậu nhẹ vang lên bên tai.

” Hải tử, người tỉnh.”

Một chút ấm áp theo giữa trán, Lạc Vô Trần mở mắt thấy Lão thiên quân hiền lành nét mặt tươi cười, bắt đồng với lạnh lùng xa cách lúc trước, càng mang theo một chút thân thiết cảm thông. Tay lão để trên trán mình, tiên khí ấm áp chậm rãi rót vào cơ thể, cảm giác nồng nàn hạnh phúc.

” Người chịu khổ rồi!”

Lão thiên quân nhẹ nói, khuôn mặt lão là khoan thai từ phụ, khiến người ta nhìn không được muốn dựa vào.

” Liễu Sinh Hương không có chết.”

Lướt qua đầu vai Lão thiên quân, Nguyệt Dương đứng trước mặt hắn, ngữ khí nói chuyện là lạ.

” Gì?”

Bỗng nhiên mở lớn hai mắt, Lạc Vô Trần không thể tin vào tai mình được.

” Hải tử, Liễu Sinh Hương không có chết, hắn sống trong tâm của người, lúc ta thi triển Càn Khôn âm dương thuật dò xét linh hồn người, nếu không phải hắn vẫn che chở tâm mạch của người, chỉ sợ người cũng không chịu nổi.”

Lão thiên quân thở dài.

” Đường sinh mệnh của ba người các người có thể nói là loạn càng thêm loạn, bây giờ tơ hồng cột lấy không chỉ là người cùng Nguyệt Dương, còn một Liễu Sinh Hương nữa, nếu cưỡng chế tách ra, hồn phách người e rằng chịu không nổi.”

” Lão thiên quân vì sao muốn cứu ta?”

Ngộ ngាយ ngồi dậy, Lạc Vô Trần cắn răng, quật cường ẩn nhẫn.

” Không phải ta muốn cứu người, là Nguyệt Dương.”

Quay đầu liếc cái nam nhân đứng như tượng đá, Lão thiên quân cười hờ hững.

” Vô Trần, người có muốn có được hạnh phúc?”

” Hạnh phúc?”

Mờ mịt lặp lại một lần nữa, Lạc Vô Trần bỗng nhiên cười, cười đến huyết khí dâng lên, một ngụm máu tươi phun thẳng ra, khoe miệng có chút vết máu đỏ sẫm, hắn cúi đầu, thanh âm bình lặng.

” Ta hẳn là sắp chết.”

Không khí tràn ngập trầm lặng đậm đậm, lặng lẽ thừa nhận sự thật. Nguyệt Dương muốn nói lại thôi, Lạc Vô Trần lại toàn bộ gom vào mắt, nhấc lên một mặt cười trào phúng.

” Nguyệt Dương quân, ta bất quá là một phạm nhân, người cần bản không cần vì ta hao phí một thân tiên lực, để ta tự sinh tự diệt là được.”

” Vô Trần, người tội tình gì?”

Thân thể bỗng nhiên được ôm chặt lấy, cái ôm ấm áp, còn mang chỗ dựa ấm áp, khiến người ta an tâm. Nguyệt Dương cúi đầu lau máu tươi bên miệng hắn, đẩy mắt đau thương.

” Bởi vì ta không phải Liễu Sinh Hương sao?”

Tựa vào vai Nguyệt Dương, bờ vai thiếu niên còn chưa đủ trưởng thành lúc này run nhẹ, mềm đến quỵen như vậy, như muốn đem hần nhu tiến vào huyết nhục. Đáy lòng tràn đầy ý ấm cùng đau tâm, hung hăng làm khoe mắt ướt át, Lạc Vô Trần gắt gao nhắm chặt hai mắt, lại không thể ngăn cản chất lỏng trong suốt theo hai bên má chảy xuống, đúng là vẫn còn rơi lệ được, nóng đến cháy linh hồn người.

” Vô Trần, bất nhiễm phạm trần, cũng chỉ có người mới xứng với Nguyệt nhi của ta.”

Lão thiên quân nhìn phía vạn điểm tinh tú ngoài cửa sổ, sáng ngời trong vắt, nơi này là tiên cảnh thiên thượng hay là cái gọi là thiên nhai đây?

Thiên thượng có hoa tên Vong Hương, sinh giữa biển trời, Bồng Lai tiên sơn. Tự linh khí thiên địa vạn vật, hưởng tôn sùng chúng tiên thiên giới, ba vạn năm nở hoa, giữa chiều tối héo tàn, mỗi lần hoa nở, tất có Như Lai đích thân tới, hóa hàng vạn hàng nghìn tiên nữ tấu nhạc giáng phúc, Đông Phương ngọc đế, Nam Hải quan âm, ai cũng gắng sức đến đây, ngắm hoa luyện tiếu. Tiên gia nếu có thể ngửi thấy mùi hương này, thì đạt lên trăm năm tiên lực, phạm nhân ngửi thấy thì muôn đời phúc trạch. Tiên nhân muốn có Vong Hương, nhưng đất trời biến đổi thành vạn vật muôn trượng, thế nhân muốn có Vong Hương, nhưng lực đạo cày nát núi sông bao trùm núi Ngũ nhạc. Vong Hương thực hiện bất cứ nguyện vọng của bất kỳ ai, bất luận là người, là tiên hay quỷ, cũng đều có ước muốn.

Phật tổ vì thế cầu nguyện với Vong Hương, bảo vệ ba vạn năm hòa bình nhân gian thiên thượng.

Đêm trăng, tinh tú lóe sáng, Lão thiên quân áo trắng tóc trắng đứng dưới bầu trời Nguyệt Ly Cung, gió thổi y sam phật rung động, một già một trẻ đều có nỗi cô đơn riêng.

” Vong Hương?”

” Không sai. Cũng chỉ có Vong Hương mới có thể cứu hần.”

” Nhưng Vong Hương ba ngàn năm mới có thể nở hoa.”

Nguyệt Dương trầm ngâm do dự, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó ngắc mạnh đầu. Lão thiên quân cười hiểu ý, nói tiếp.

” Nguyệt nhi cũng biết hoa nở lúc Như Lai giá lâm, Thiên đế thiết yến, chúng tiên gia tụ tập một nơi, đến lúc đó dù người có là con cháu chính thống của Nữ Oa tộc, pháp lực cao thâm, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngắm hoa ngửi vị, với năng lực của người có thể bắt được Vong Hương sao?”

” Hải nhi hiểu rõ. Cho nên hải nhi nguyện đánh cắp Vong Hương hoa, lấy ba ngàn năm tu vi đổi kỳ hoa nở này, thỉnh phụ thân giúp ta một tay!”

” Người không đổi ý?”

” Dứt khoát.”

” Người cũng biết xâm phạm Vong Hương, nghịch thiên mà đi, một thân tiên cốt cũng không giữ được, huống chi một khi tu vi tan hết, nhẹ thì hóa thành phạm nhân, nặng thì hồn phi phách tán, dù nguyện vọng được thực hiện chỉ sợ cũng không cứu được tính mạng của người.”

Thanh âm Lão thiên quân rót cuộc trộn lẫn một chút đau thương phạm trần, lão nhìn Nguyệt Dương trẻ tuổi, địa vị tôn sùng, ngạo khí lãnh tình, lại chết cũng muốn đem một hồi yêu hận khắc vào xương cốt, yêu thẳng thắn, yêu đơn giản, cũng yêu sâu sắc nhất.

” Nếu ta chết, hần sẽ mãi mãi nhớ ta!”

Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Nguyệt Dương vắt ngang ý cười đậm đậm. Ta cho hần tính mạng, làm hần vì ta mà sống, khiến hần vĩnh viễn cũng không thể gạt bỏ hình bóng của ta. Nguyệt Dương cao ngạo, từ trước tới giờ vẫn chưa từng bại. Lúc này đây, y còn muốn thắng, lấy tính mạng của mình làm tiền đặt cược, để hần yêu mình, để hần vì không quý trọng mình mà cả đời thống khổ. Tơ hồng trên tay hơi kéo kéo, là lòng hần đang đau sao? Hần có thể cảm nhận được suy nghĩ của riêng Nguyệt Dương không? Dù biết, hần căn bản cũng vô lực xoay chuyển đất trời.

Khiến cho người hối hận, Lạc Vô Trần, phạm nhân đa sầu đa cảm, phạm nhân yếu ớt tuyệt tình, phạm nhân chỉ là phạm nhân, vĩnh viễn sẽ không hiểu được quyết tâm của ta, dù sông cạn đá mòn, Trường Giang và Hoàng Hà ngừng chảy, ta cũng muốn làm người thống khổ hối hận một đời một kiếp.

67. Chương 67

Ai đi ai ở

” Người phải đi sao?”

Lạc Vô Trần ngồi trong bóng tối, hắn sớm đã đoán được, một cái kết quả khác có quan hệ với tử vong, giống như điều hâu gây cánh, ngay cả oanh liệt chịu chết cũng không thể... Nguyệt Dương muốn thay hắn chết, là yêu sâu hay hận đậm.

Nguyệt Dương đẩy cửa ra, liền thấy Lạc Vô Trần cuộn một khối ở trong góc, vốn nên là một nam nhân tài năng lộ rõ, lại thật sự bị mài mòn góc cạnh, bất lực ngồi trong một góc, khiến người ta tiếc thương, mình rời khỏi có thể làm hắn càng suy sụp hay không?

” Quay lại giường hảo hảo nằm nghỉ, như vậy không tốt cho thân thể.”

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể không còn trọng lượng kia, Nguyệt Dương ôn nhu lạ lùng, từ sau khi hắn tỉnh lại, Nguyệt Dương càng lúc càng ôn nhu với hắn, là để hắn ngày sau hảo hảo sám hối sao? Lạc Vô Trần rơi vào chần gằm mềm mại, hai tay lại gắt gao bám dính cổ Nguyệt Dương không tha, tham lam hút lấy ấm áp sắp mất đi.

” Đừng rời bỏ ta!”

Thanh âm rầu rĩ, Lạc Vô Trần thì thầm nhỏ như muỗi kêu, lại phảng phất như thiên lôi, chấn đến Nguyệt Dương đương trường ngây ra, từ lúc nào, Lạc Vô Trần từ lúc nào yếu đuối như vậy, lúc trước hao tổn tâm cơ muốn một câu chấp thuận của hắn, hiện giờ nghe thấy lại cực kỳ chăm chọc.

Nhẹ thở dài, Nguyệt Dương đắp hảo chăn cho hắn, bàn tay xoa xoa hai gò má tái nhợt, lời nói ấm áp dụ dỗ.

” Hảo hảo ngủ một giấc đi, tỉnh lại thì cái gì cũng hảo.”

Bỗng dưng, cảm giác ướt át đậm lên linh hồn đình trệ, Nguyệt Dương mặc Lạc Vô Trần hôn lên môi mình, đầu lưỡi phảng phất như con rắn nhỏ ngọt dính, linh hoạt cạy mở răng y, tinh tế phác thảo hình dáng khoang miệng, từng chút từng chút, từ nông đến sâu, cho đến lúc tâm cũng trầm luân theo, rõ ràng biết là vạn kiếp bất phục, rõ ràng biết chỉ là mây khói thoáng qua, nhưng chính là muốn hưng hăng yêu hắn, hưng hăng được hắn yêu.

Thân thể không kiềm được phủ lên, đè lấy thân thể có chút run rẩy lại cực lực nghênh hợp của hắn, tay Nguyệt Dương lưu luyến bên eo hắn, nhẹ giọng thì thầm.

” Người không cần miễn cưỡng, ta chỉ muốn ôm người hảo hảo ngủ một giấc.”

Nguyệt Dương dứt lời, hai tay vòng qua thắt lưng hắn nằm xuống bên cạnh, quả nhiên an phận hô hấp đều đều, Lạc Vô Trần lại đỏ mặt lên, thật lâu sau cũng không thể đi vào giấc ngủ, hô hấp gần gũi trong tầm điện to như vậy lại rõ ràng hiển thị ý vị sâu xa, nhưng duy nhất không quấy rầy được Nguyệt Dương đã say ngủ.

“..... Ân.....”

Không biết khi nào, trong phòng vang lên tiếng rên rỉ ỉn ỉn, một bàn tay khẽ thâm nhập áo trong người bên cạnh, sau đó sờ soạng tìm khóa hồng châu kia chậm rãi vò nắn, ngón tay linh hoạt đánh vòng trên ngực, đốt một mảnh lửa cháy lan ra đồng, cho đến lúc bị một cái tay khác nắm chặt, con mắt nhắm chặt của Nguyệt Dương chợt mở lớn, đáy mắt cháy sắc thái *** nồng đậm... Ban này y vẫn giả vờ ngủ.

Lạc Vô Trần cười, mặc tay mình bị y bắt lấy, trong vạt áo nửa mở còn mơ hồ có thể thấy được dấu vết mình lưu lại trên người y, quả nhiên Nguyệt Dương vẫn không nhìn được, mà dưới sự khiêu khích của hắn, ai có thể nhìn được đây?

” Yêu tinh!”

Trầm trầm mắng một câu, Nguyệt Dương hung hăng hôn lên môi hắn, nụ hôn mang ý chiếm hữu cuồng dã mát lạnh, nhưng vẫn không muốn tách ra. Một tia trong suốt theo khoe môi chảy xuống, môi Nguyệt Dương cũng đuổi theo đường cong kia chậm rãi trượt xuống, cho đến lúc tới ngực, cắn lên hồng châu người phía dưới, nghe hắn ầu ầu rên rỉ, đốm lửa nhỏ nhỏ nháy mắt bốc khắp toàn thân, bắp đùi thon dài của Lạc Vô Trần quần lên thắt lưng Nguyệt Dương, hạ thể cứng rắn chống trên bụng, lại là một trận nóng rực thiêu hắn đến khó chịu.

Lạc Vô Trần y sam rộng mở, hai dây tay áo lỏng lẻo sụp sụp vắt trên cánh tay, thân thể trơn bóng nổi hồng quang kích tình, phẳng phất như mỹ tửu mặc vương thưởng thức, càng lúc càng mê người.

Nhẹ tay xoa vuốt lên nếp uốn cho hắn, Lạc Vô Trần lại không ngừng chọc ghẹo thứ thẳng cứng đã vận sức chờ phát động của Nguyệt Dương, móng tay cào nhẹ qua đỉnh tiết ra cam lộ, sau đó cắn vành tai y mát qua mát lại, cánh tay vòng ở bên thắt lưng thậm chí theo khe đùi để vào cắn đĩa phía sau, vừa đau vừa tê vừa ngứa vừa trướng, Nguyệt Dương hận đến nghiến răng.

” Vào đi, Nguyệt... Ta muốn người...”

Thanh âm gần như mất hồn bên vành tai đốt sạch chút lý trí còn sót lại của Nguyệt Dương, một chút cũng không chừa, tay nâng cái eo mảnh lên thăm thăm đưa hướng ngực, lúc hỏa nhiệt thẳng cứng nhập vào nơi hồng nhạt hẹp chặt, khoái cảm ngập đầu làm y không kịp ngưng lại liền động, tiếng rên rỉ run rẩy vỡ vụn, tiếng nước thấm *** mỹ lúc thân thể va chạm, còn sự hòa hợp hai người chưa bao giờ có, đều làm y mất đi lý trí, mất đi một chút động lực tìm chết cuối cùng.

Nội bích ẩm mềm khép khép mở mở theo Nguyệt Dương ra vào trong cơ thể, hòa hợp chưa bao giờ có, xúc động chưa bao giờ có, làm cho bọn họ không biết mệt mỏi. Nguyệt Dương nằm trên người hắn, đem đùi Lạc Vô Trần khoát lên bả vai, thở gấp, lại là một trận luật động mãnh liệt, Lạc Vô Trần gắt gao ôm lấy cổ y, run giọng thì thầm.

” Nguyệt.... Không... Đừng bỏ ta lại, để ta.. Đi...”

Đừng bỏ Lạc Vô Trần lại, đừng, cho dù có chết cũng muốn chết chung sao?

Nguyệt Dương nâng gương mặt đầy mồ hôi của hắn lên, khuôn mặt tái nhợt mà dửng dưng, mang theo một chút ửng hồng động tình, đem thêm tình quang đầy trời ngoài cửa sổ, tao nhã đến độ làm người ta không dám xâm phạm, đây là Lạc Vô Trần sao, thà làm ngọc vỡ không làm ngọc lạnh.

” Hảo.”

Nguyệt Dương muốn nói, nếu có thể có được Vong Hương, nguyện vọng y muốn ước chính là cùng Lạc Vô Trần ân ái muôn đời.

Hận chẳng qua là cái cớ của yêu, cái y thật sự muốn là tâm Lạc Vô Trần, và, muôn đời hạnh phúc.

Nhiệt độ thân thể càng điên cuồng khuếch đại theo ***, Nguyệt Dương rốt cuộc kêu to xuất trong cơ thể Lạc Vô Trần, nhưng cảm giác trống rỗng vô danh lại gắt gao kéo tới, đem thêm năng lượng trong cơ thể liên tục xói mòn, Nguyệt Dương muốn vận lực ngăn lại, lại phát hiện toàn thân mệt mỏi đến cực độ, sức mạnh cấp tốc xói mòn từ nơi hai người mập hợp, Nguyệt Dương chỉ cảm thấy Lạc Vô Trần trước mắt bỗng nhiên rất xa, rất nhẹ, rốt cuộc bắt không được, mơ hồ ý thức được cái gì, y hơi há miệng, nhưng cái gì cũng không nói được liền ngã thẳng xuống.

” Nguyệt, đừng trách ta!”

Hít sâu một hơi, Lạc Vô Trần còn chưa thể thích ứng với sức mạnh thác lũ cực đại trong cơ thể, mỗi tác kinh mạch cổ thần lực kia đi qua đều như muốn nứt ra, đau đến mức hắn toàn thân run rẩy.

Thật lâu sau, thân thể đứng lên, trên người dày đặc sắc thâm do vết tích hoan ái ban nãy, là vì quá mức tuyệt vọng sao, cho nên mới bất chấp tất cả như vậy, Lạc Vô Trần đắp hảo chăn cho Nguyệt Dương, gương mặt góc cạnh rõ ràng lúc này tái nhợt yếu ớt, chung quy, bị tước đoạt tất cả năng lực, cho nên mới khiến người ta đau lòng như vậy.

” Nguyệt Dương, đừng trách ta, người phải biết, điều ta không muốn nhất chính là hối hận.”

Lạc Vô Trần khẽ mỉm cười, trong mắt sùng nịch nhiều đến bị thương.

” Người thật sự là một hài tử, chỉ tiếc sinh ra ở tiên gia vô tình vô ái, ta biết người mong muốn cuộc sống phàm nhân bình thường, cho nên, hảo hảo sống tiếp, đừng để ta thất vọng!”

” Hài tử, người thật sự tính làm như vậy?”

Thanh âm Lão thiên quân thản nhiên vang lên ngoài cửa, lão biết tâm tư Lạc Vô Trần, lão càng biết nguyên nhân của tất cả chuyện này, thu lấy tinh khí của Nguyệt Dương, khiến Nguyệt Dương không thể phản kháng đều là lão một tay xúc tiến. Tất cả những thứ này, bất quá là vì bảo trụ tính mạng Nguyệt Dương, cũng là để Lạc Vô Trần đi tìm Vong Hương, không biết tại sao, Lão thiên quân vô cùng chắc chắn, chỉ có Lạc Vô Trần mới có thể thực hiện được tất cả mọi thứ, cũng chỉ có Lạc Vô Trần mới có thể khiến Nguyệt Dương của lão có được hạnh phúc.

” Tạ ơn Lão thiên quân thành toàn.”

Lạc Vô Trần mở cửa, bạch y trắng tuyết, giữa cổ một chút đỏ thắm, tôn hấn lên thành xuất trần mà quỷ dị. Chuyến đi Bồng Lai này, là sống hay chết, là đúng hay sai, hấn đã không muốn nghĩ nhiều.

Phàm nhân có gì không tốt, phàm nhân có yêu có hận, phàm nhân khoái ý ơn thù, nếu là để Nguyệt Dương trọn đời bình phàm, hoặc là có một trái tim đầy đủ.

68. Chương 68

Kể ngồi ôm thiên hạ

” Vương gia cùng Vương phi ba ngày cũng không ra khỏi phòng.”

Trong góc, người hầu giáp cùng người hầu ắt khe khẽ nói nhỏ.

” Vậy thì, Bát vương gia của chúng ta trước giờ đều là lợi hại nhất!”

Người hầu giáp cười nhạo chen vào chớp mắt.

” Kỳ thực Vương phi cũng không kém, lần trước ta vào nhà đưa cơm cho bọn hấn, người là không thấy, cái hoạt sắc sinh hương kia.”

” Thối, đầu óc đầy thứ hạ lưu.”

Người hầu ắt bỗng nhiên đỏ mặt, lại giấu không được một chút cực kỳ hâm mộ khóe mắt.

” Thực sự đẹp tới như vậy?”

” Hi hi, đó là đương nhiên, tuy cách màn dày, nhưng ta lại thấy rõ ràng, Vương phi ngồi trên người Vương gia, nhiệt tình vô cùng, thanh âm mềm mại khiến người ta xương cốt cũng phải bể, nói không chừng lúc này chỉ sợ là Vương gia ăn không tiêu thôi.”

” Thật sự?”

Người hầu ắt lòng hiếu kỳ bùng phát.

” Nam nhân làm cùng nam nhân cũng có thể khoái lạc tới như vậy?”

Vị cực cương tò mò nào đó rốt cuộc ngã vào vực sâu vạn trượng...

” Hắc hắc, cái này người không biết đâu!”

Người hầu giáp bỗng nhiên đem người hầu ắt nào đó áp lên tường bắt đầu giở trò.

” A... Đừng như vậy... Ngô.”

Thanh âm người hầu ắt nào đó bị lấp ở trong miệng, người hầu giáp cười gian thực thì mưu đồ đã dự tính rất lâu trước đó, bàn tay linh hoạt trượt vào vật áo người dưới thân, nắm một viên hồng châu thông thả dùng sức vò nắn, cho đến lúc làn da run rẩy đỏ lên, tay còn lại cũng quanh quẩn ở gốc đùi, đụng chạm như có như không.

” Ân...”

Người hầu ắt đáng thương nào đó nhắm mắt lại hưởng thụ, thân thể bất giác đưa về phía trước, cho đến lúc giữa hai người không một chút khe hở.

” Bảo bối... Người thật nhiệt tình...” (hình như sử dụng thuật ngữ chuyên nghiệp của ai đó)

Chậm rãi nóng lên, chậm rãi nóng lên... Cho đến lúc....

” A!”

Tiếng rên rỉ thống khổ vang vọng cả Tương vương phủ.

Dạy dỗ cực kỳ tò mò xong.

” Hừ, có thầy tất có trò!”

Dưới mái hiên hoa viên, Lạc Vãn Tâm vẽ mặt khinh thường nhìn một góc nào đó, trong mũi hừ lạnh một tiếng.

” Ai zui, Vãn Tâm, sao lại nghịch ngợm như vậy...”

Da Luật Sơn từ góc trong chậm rãi thông thả đi ra, sắc mặt trắng xanh, cước bộ phù phiếm, ý cười bốn cột lại nhộn nhạo bày ra.

” Phu quân ta vì người cực khổ lâu như vậy, người sao lại không biết cảm ơn.”

” Người là phụ thân của ta.”

Không khí tựa hồ có nháy mắt ngưng trệ, Da Luật Sơn lại cười đến thản nhiên, không chút phật lòng.

” Không sai, cũng là phụ quân của người.”

” Người cho là người có thể giữ được ta sao ?”

” Người muốn đi? Có phải vì không nỡ giết ta?”

Da Luật Sơn khép mắt, biểu tình rất nguy hiểm.

Trầm lặng hồi lâu, Lạc Vãn Tâm thở dài.

” Ta còn chưa muốn giết cha diệt tổ.”

” Không, là bởi vì người yêu ta”

Da Luật Sơn nói chắc chắn.

” Người không thể rời khỏi ta, cũng như ta không thể rời khỏi người.”

” A, buồn cười.”

Lạc Vãn Tâm xoay người, không muốn để người khác thấy biểu tình yếu ớt trong nháy mắt của hắn. Hắn từ trước tới giờ cũng không chịu thừa nhận, bản thân chung quy vẫn có một chỗ nhu nhược, bao lấy một trái tim nhu nhược.

” Vãn Tâm, người quá mệt mỏi rồi, nên hảo hảo nghỉ ngơi.”

Da Luật Sơn cũng là vẽ mặt mệt mỏi, năm dài tháng rộng đánh qua chiến lại khiến y thiếu chút nữa cho rằng bản thân đã chết, chết ở một đêm không trăng không gió nào đó, cái đêm y dùng trường ca làm lệ với

cái đầu nữ tử trên bàn, nhìn nữ tử, ý cười bên miệng làm thế nào cũng không thể tiêu tan: nàng, bao gồm cả hài tử của nàng nữa, đều là ma tinh trong mệnh của ta.

” Hảo hảo nghỉ ngơi? Ha ha, người nói ta làm sao nghỉ ngơi đây, e rằng chỉ có khi người chết ta mới không hận người nữa.”

” Thật sao? Chỉ cần trong chúng ta chết đi một người, là người có thể an tâm sao?”

Da Luật Sơn xoay bả vai Lạc Vãn Tâm qua, vẻ mặt nghiêm túc gần như nghiêm trọng.

” Ta chết, người liền không hận ta nữa, phải không?”

” Đúng!”

Hung hăng trừng mắt, ở chữ cuối cùng, trong mắt Lạc Vãn Tâm run run không hài hòa.

“... Hảo.... Hảo, Vãn Tâm, người thật không hổ là con ta.”

Dưới hiên có gió, mềm nhẹ ầm áp, nhiều điểm sáng xuyên qua lá lục rắc xuống, gió thổi lên lẫn lẫn một trận, giống như tinh linh bướng bình bỗng nhiên phát hiện trò chơi đã kết thúc, không cam lòng đồng đưa trái phải.

” Hi hi, Vương gia đây là sao nào?”

Ngữ khí trên đùa quấy rầy, gió nhẹ lướt qua một bóng dáng hỏa hồng dựa dưới mái hiên, cổ tay dài mảnh trắng sáng nâng lên, che đi thái dương quá mức rực rỡ, mũi nhọn yêu dị nhẹ từng đợt từng đợt rơi trên người, là hấp dẫn chí mệnh có thể làm bất luận kẻ nào cũng phải phát cuồng.

Tác Nhai, lại là nam nhân này.

Người tới nhìn đôi mắt tối tăm của Lạc Vãn Tâm, lại là một tiếng cười khê, trăm hoa mất sắc.

” Da Luật Sơn, người xem người đi, hảo tâm cũng trở thành lòng lang dạ thú nhỉ?”

Tác Nhai chậm chậm đi đến trước mặt Da Luật Sơn, đầu ngón tay dài mảnh trơn óng, đáng yêu hoàn mỹ dưới ánh nắng, lúc này, hai cái tay kia vuốt ve mái tóc lóng lánh hào quang đậm kim sắc, ôn nhu đa tình.

” Đa tạ Tác công tử quan tâm, bản vương tự có dự định!”

Da Luật Sơn lạnh lùng xa cách, cao quý khinh người. Y không phải không muốn né tránh, mà là căn bản tránh không khỏi. Tay Tác Nhai cũng là mỹ lệ, mỹ lệ ầm áp, nhưng, tại sao chung quy vẫn có một cỗ mùi vị thô bạo nhàn nhạt, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến Tu La khát máu, phảng phất như ngay sau đó, hai bàn tay này sẽ xé rách cổ người ta, tàn nhẫn mà khoái trá nếm thử máu tươi.

Da Luật Sơn đứng, Tác Nhai chính là người như vậy, bàn tay vốn nên nhẹ nhàng âu yếm lúc này nắm chặt tóc y, sức mạnh cường đại đến quỷ dị làm trên đầu Da Luật Sơn dần chảy ra máu tươi. Tác Nhai một tay chấm máu chảy xuống đưa đến bên miệng nếm thử, một tay tiếp tục không chút trân trọng kéo xé Da Luật Sơn không sức phản kháng, miệng cười rực rỡ.

” Máu Sơn Sơn quả nhiên ăn ngon.”

” Người...”

Lạc Vãn Tâm giận dữ, bỗng nhiên phát hiện vẻ mặt cấp bách của mình, nháy mắt im lặng.

” Sao? Đây chẳng phải là mong muốn của người sao?”

Tác Nhai liếc xéo hân.

” Là người muốn hợp tác cùng ta, ta giết hân, người hân sẽ không để ý.”

” Ta đã nói lưu Da Luật Sơn cho ta.”

Lạc Vãn Tâm nhú mày, để kẻ khác giết Da Luật Sơn là chuyện hân tuyệt đối không thể nhìn.

” Thật sao, sao ta không nhớ?”

Tác Nhai lắc đầu.

” Ta nghĩ ngươi nên biết kéo cung rồi tên không quay lại, Da Luật Sơn bây giờ bốn bề thọ địch, chết chắc rồi!”

” Ngươi không xứng để giết hần.”

Lạc Vấn Tâm trấn định tâm thần, hần cảm thấy tay mình đang phát run, quyết định mình làm ra lúc trước, thì phải một mình mình gánh chịu.

” Ai, nếu ngươi không cố chấp như vậy, nói không chừng ta vẫn sẽ giúp ngươi một tay.”

Tác Nhai tiếc nuối thở dài.

” Da Luật Sơn có thể nói là hàng Tổng Kim Liêu săn đuổi, hoàng đế nào không muốn giết hần. Cái phủ đệ này của hần sớm đã biến thành tử địa, không có ta, người võ công cao siêu tới đâu cũng xông ra không được.”

” Hừ, ngươi lúc đó chẳng phải là một con cẩu đến chia một miếng thịt sao? Ta còn không đến mức để cẩu dẫn đường.”

Lạc Vấn Tâm cười lạnh.

” Ta còn nhớ, là ta đáp ứng đem cửa cải của Da Luật Sơn làm vốn cho ngươi quét khỏi giang hồ, điều kiện tiên quyết chính là ngươi mang chúng ta ra ngoài.”

” Hi hi, cẩu sao? Ân, hình dung đã man chuẩn xác.”

Tác Nhai cười cười, bỗng nhiên một thanh đoản kiếm sắc nhọn cắm vào vai Lạc Vấn Tâm, cho đến khi đâm tới trên cột hành lang, đau đớn cực đại làm môi Lạc Vấn Tâm trắng bệch, nhưng vẫn chầm biếm không ngừng.

” Hừ, không hổ là cẩu, sao cũng không chữa được cái thói ăn phân.”

” Ha ha, ta đây để cho ngươi thấy thủ đoạn của cẩu.”

Tác Nhai dứt lời bỗng nhiên một ngụm cắn lên má Da Luật Sơn, gương mặt anh tuần như bạch ngọc bị hung hăng cắn xuống một miếng thịt.

” Ngươi... Ngươi làm gì vậy!”

Lạc Vấn Tâm giãy giụa mãnh liệt, xương cốt bả vai bị lưỡi đao xát đến rung động khản khách, máu tươi rục rịch chưa bao giờ thấy.

” Vấn Tâm, ngươi lo lắng cho ta sao?”

Tương phản, Da Luật Sơn lại cực kỳ bình tĩnh, nhìn Lạc Vấn Tâm bộ dạng hỗn loạn, cái loại thanh âm đao xát vào xương cốt làm y cơ hồ rơi lệ.

” Tác Nhai, ngươi muốn giết cứ giết ta đi, thả Vấn Tâm ra.”

Da Luật Sơn thâm trầm nhìn hần, nhìn máu tươi dần tụ thành một vũng nước dưới chân hần, thanh âm kiên định.

” Vấn Tâm là vô tội.”

” Da Luật Sơn, ngươi cái đồ nam nhân không khí phách, đừng quên mạng ngươi là của ta, ta không cho ngươi chết ngươi tuyệt đối không thể chết được!”

Thanh âm Lạc Vấn Tâm gần như gào thét, còn có tuyệt vọng khó có thể che giấu, lần đầu tiên, lần đầu tiên mong muốn y sống sót đến như vậy, lần đầu tiên tin tưởng y, rồi lại lần đầu tiên vĩnh viễn mất đi y, tại sao?

” Ha ha, ta biết. Ta cũng không muốn chết trên tay người khác, nhưng cái này hình như không phải do ta quyết định.”

Đau đớn rút một ngụm lãnh khí, Da Luật Sơn hiện rõ một tia bất đắc dĩ.

” Ta sẽ cứu người.”

Lạc Vấn Tâm chậm rãi lại kiên định nói, hắn cũng không dễ dàng hứa hẹn, cũng giống ca ca hắn, nhưng nếu đã lập lời thề, dù tan thành tro bụi, hắn cũng phải thực hiện.

Đôi mắt lam nhạt của Da Luật Sơn phẳng phất như hải dương sâu không thấy đáy, sóng cuộn trào mãnh liệt.

” Vấn Tâm, người có thể đừng hận ta không?”

Đừng hận phụ thân mình. Lại càng đừng hận người yêu mình. Da Luật Sơn đang cầu nguyện, cầu nguyện gì đây, ở tương lai mơ hồ kia, lại có cái gì mà y chờ đợi? Một câu tựa hồ rất gấp gáp, Da Luật Sơn lại sợ về sau không còn cơ hội nói ra, đồng tử màu lam chợt thắt chặt, đầy mắt là đợi chờ cùng tuyệt vọng.

” Trên đời này chỉ có cừu hận.”

Tác Nhai trầm lặng thật lâu bỗng nhiên nói, bên miệng còn vắt một tia máu đỏ sẫm.

” Chỉ có cừu hận.”

Ngón tay nhẹ nâng gò má đỏ bừng né tránh của Lạc Vấn Tâm, Tác Nhai khẽ mở cánh môi.

” Kỳ thực, Da Luật Sơn vẫn luôn lừa người, người cũng đang lừa Da Luật Sơn, không phải sao? Trên đời này căn bản không có người thật lòng thật dạ, hắn sở dĩ ở cùng với người, bắt quả là tham luyện dung mạo, quyền lợi, vô công, còn thân thể của người nữa.

” Người thật sự cho rằng như vậy?”

Lạc Vấn Tâm bỗng nhiên cười, nụ cười sáng rực, quét qua trước bất lực tuyệt vọng tăm tối, nụ cười như thiên thần của hắn khiến người ta không dám nhìn gần.

” Ta rốt cuộc biết được, người mới là kẻ đáng thương nhất, toàn tâm toàn ý muốn chia rẽ ly gián, không quen nhìn mọi thứ hoàn mỹ thể gian, giẫm đạp chân tâm con người, đây chính là bản thân người sao? Dơ bẩn, ô uế, vô phương cứu chữa.”

” Người!”

Sắc mặt Tác Nhai khẽ biến, con người tối tăm dấy lên sắc đỏ.

” Ta giẫm đạp chân tâm, đúng vậy, ta dơ bẩn, ta vô phương cứu chữa, cho nên ta muốn hủy người, hủy diệt tất cả của các người, ha ha ha...”

Tiếng cười cuồng dã yêu dị, chấn đến xà nhà cũng rung động rầm rập, Tác Nhai một mảnh hồng y phẳng phất như ngọn lửa thiêu đốt, mà Tương vương phủ rốt cuộc biến thành một biển lửa trong tiếng cười đáng sợ của Tác Nhai, hắn bay lên như múa trong lửa đỏ, như tinh linh của lửa.

” Đốt đi, đốt tất cả mọi thứ đi, ha ha ha, ca ca, người có gặp lại tiện nhân kia ở địa ngục không... Không, ta phải đem tiện nhân kia nghiền xương tán gió, ta muốn làm ả hồn phi phách tán, để các người đời đời kiếp kiếp cũng không thể gần nhau được, ha ha...”

Đêm, hoàng cung Liêu Quốc, trước mặt Thiên Tộ Đế là tấu chương chồng chất như núi: Bột Hải nhân Cao Vĩnh Xương chiếm Liêu Đông Kinh, Liêu Dương Phủ tự lập, A Cốt Đả thừa cơ phái binh tấn công Liêu Đông, chiếm đóng Đông Kinh, Bắc Tổng công phủ, Đồng Quán phía nam tấn công Liêu ô ạt, quân đội Da Luật Sơn đang trên đường điều quân trở về, lời đồn đoán vị càng xa càng rộng.

Bỗng dưng ném tất cả tấu chương xuống đất, trên mặt Thiên Tộ Đế trẻ tuổi âm trầm tàn độc.

” Trẫm nhận thiên mệnh thống lĩnh Liêu Quốc, ai dám giết ta, ai dám nghịch thiên!”

” Báo!”

Giọng vang dài ở cửa cung cất lên, lại là mang đến tin dữ sao? Thiên Tộ Đế ngồi trên ghế, cũng không muốn triệu kiến, cho đến lúc tổng quản thái giám Thường Ngọc Phúc cẩn thận chạy vào, trên mặt mang ý cười nịnh nọt.

” Hoàng Thượng, nô tài chúc mừng ngài.”

” Ân?”

Hung hăng liếc gã, trên đầu Thiên Tộ Đế lại hiện gân xanh, thái giám này trước giờ lạnh lợi, sao lại trở nên chẳng biết tốt xấu như thế ?

” Hoàng Thượng, xin nghe nô tài giải thích.”

Thường Ngọc Phúc lau mồ hôi lạnh trên trán, cúi đầu quỳ trên mặt đất.

” Tương vương phủ cháy, Da Luật Sơn cùng Vương phi hẳn đều chết cháy ở Tín Nghĩa đình, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy, sau đó cũng phát hiện hai thi thể cháy đen, phải là hẳn không sai.”

” Người chắc chắn?”

Từ ghế nhảy vọt lên, Thiên Tộ Đế lộ ra nụ cười đã lâu không gặp. Da Luật Sơn, người muốn cướp vương vị của ta, không ngờ lại đến âm phủ nằm mộng.

” Không sai được. Người của chúng ta đã ở Tương vương phủ thủ ba ngày ba đêm, từ ngày hẳn hồi phủ liền không buông lỏng, dưới tường đồng vách sắt, Da Luật Sơn có mọc cánh cũng không bay được.”

” Hảo, ha ha ha, hảo!”

Thiên Tộ Đế thoải mái cười to, thiên hạ, chung quy còn không tới phiên người đến ngồi.

69. Chương 69

Nguyện ước của Vong Hương

” Ma do tâm sinh. Nếu thức tỉnh được chủ tâm, tức sẽ giải thoát. Nếu đến được giải thoát tức là Bàn Nhược tam muội.”

Người kia ngồi trên đài sen cao cao, thanh âm ngân nga thần thánh, khuôn mặt cũng bị hoa quang rực rỡ chiếu chói mơ hồ không rõ. Trên bầu trời hồng nhạt ẩn hiện kêu to khởi vũ, vạn sự vạn vật cảm tạ, thành kính, tinh lọc trong tiếng nam nhân tụng kinh Phật trang nghiêm. Đó là Phật tổ, sức mạnh của Phật tổ khi nào tồn tại trong vạn vật, hẳn không muốn biết, có lẽ, tâm hắn cũng cùng trầm luân theo sức mạnh thánh khiết này, cùng quỳ gối dưới tòa sen cao cao, cùng chìm đắm trong một giấc mộng nào đó quang minh lại vô tận, nhưng hắn vẫn tỉnh. Từ trong một loại hỗn độn nguyên thủy tỉnh lại, thức tỉnh trong an nhàn hòa cát vô tận, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình xao động, phảng phất như xao động chất chứa mấy trăm vạn năm trong huyết nhục bứt rứt vỡ òa.

Tay giơ lên, một mảnh tro bay khói tản, mọi người kinh hoàng thất thố, tiên nhân cao cao tại thượng lúc này lại chật vật không chịu nổi, không chút lực chống cự, tựa như con kiến, hắn cảm thấy căn bản không cần thiết phải tồn tại.

Hắn không biết hắn là ai, hắn cũng không biết đây là đâu, chỉ biết thánh khiết mấy vạn năm không đổi làm hắn bỗng nhiên thấy chán, thế giới đáng thương, để hắn hủy hết mọi thứ đi, hủy diệt hư vô, hủy diệt hòa bình, khiến mọi thứ trở về nguyên thủy, để mọi thứ một lần nữa nảy sinh với cách thức của hắn, thay trời đổi đất, đây là chuyện hắn muốn làm.

Trời sụp đất nứt, Càn Khôn đảo lộn, đây là đối quyết lừng lẫy nhất thế thượng, cũng là lần đầu tiên hắn thấy nam nhân kia có biểu cảm, thương xót, thiêng liêng, còn mang theo một chút đau thương và phiền muộn vô danh nhàn nhạt. Như Lai Phật tổ, đó là Như Lai Phật tổ sao? Hai người giằng co trên đại địa nhiễm máu, dù y sam đã mất hết hoa lệ, dù đều bị thương và mỗi một, nhưng nam nhân này vẫn có sức mạnh phong ấn năng lực của hắn, vẫn dùng thanh âm từ bi vạn năm không thay đổi nói.

“Ma vực tiên cảnh chỉ giữa một con đường, người vốn có tuệ căn lại chịu không nổi phiền nhiễu thế tục, ma tính vừa tỉnh là sinh linh đồ tể, thiên hạ đại loạn. Sát nghiệt của người quá nặng, cứ hạ phạm lãnh kiếp thanh tịnh dị tâm đi.”

Thân thể dần bị hút vào hắc động sâu không thấy đáy, chỉ có vẻ mặt hần càng lúc càng rục rở, hần cười, cười cuồng vọng đắc ý.

” Như Lai, người chờ đi, cuối cùng rồi sẽ có một ngày ta trở về tìm người, cuối cùng rồi sẽ có một ngày!”

Trở về, trở về làm gì?....

Lại gặp ác mộng, Lạc Vô Trần ngồi dậy từ sàn thuyền, đêm tối sâu thẳm, một hai viên tinh tú nhấp nháy dẫn dắt nơi xa... Bồng Lai tiên cảnh. Đó là nơi Vong Hương nở hoa, nhưng, tại sao trong lòng kích động như thế, nhiệt lưu mệnh môn mãnh liệt tán loạn toàn thân, như muốn khóc ra tiếng, lại mơ hồ có chút sợ hãi, cảm xúc cuồng dã xa lạ như vậy, thật giống như trong mộng, cái người trong mộng kia, y là ai chứ?

” Khắc khắc... Người kia chính là người mà... Người mà...”

Nước gợn lưu chuyển, thanh âm xa lạ dưới sắc nước đen ngòm đắc ý cười lộ lên, một cái đầu bám đầy rong tảo từ dưới nước thoát ra giữa không trung, trong đám rong tảo rối rắm xanh rờn lộ ra hàm răng dày trắng, cái đầu xương khô cười cười quái dị, nhìn thẳng Lạc Vô Trần kinh hãi, mở miệng lại là một tiếng rít the thé.

” Người là ma đầu, người là ma đầu, người sợ hãi... Ha ha, người sợ hãi.”

Rong tảo trên đầu lâu dần rơi xuống, trong hốc mắt tối tăm phẳng phất như có lực quang thiêu đốt, hơi thở nguy hiểm dần tới gần, Lạc Vô Trần lại không thể nhúc nhích, thân thể phẳng phất như bị trúng định thân thuật, cho đến lúc huyết quang chợt hiện, ngực đã bị đầu lâu cắn ra một mảnh đỏ tươi.

Bang!

Bạch cốt bay tán loạn, tan thành bột phấn màu trắng, tán vào trong nước, mọi thứ ban nãy phẳng phất như ảo giác.

” Ha ha, đó không phải ảo giác.”

Đầu thuyền không biết khi nào đã ngồi một nam tử trầm trầm cười khúc khích, y sam nguyệt sắc, mày kiếm mắt sao, rõ là một người mỹ lệ tao nhã, dù trong đêm tối, trên người y vẫn có quang sáng màu trắng, đem cả chiếc thuyền bọc trong bạch quang ấm nồng.

Lại là một thần tiên nữa sao?

” Không sai, ta là tới cứu người.”

Nam tử cười khoan thai, nâng tay hóa ra một vòng sáng bay đến trên người Lạc Vô Trần, thương khẩu chảy máu nháy mắt khép lại, một cỗ khí tức ấm áp theo kinh mạch dần khuếch tán ra, Lạc Vô Trần thoải mái muốn thở phào.

” Tại sao muốn cứu ta?”

” Cứu người còn cần lý do sao?”

Nam tử buồn cười nhìn hần.

” Ban nãy là vô ảnh quỷ, chuyên dựa vào nhìn trộm nội tâm kẻ khác xâm phạm linh hồn, người trong mắt nó chính là một bữa ăn ngon đấy!”

” Hừ, bữa ăn ngon?”

Lạc Vô Trần lạnh lùng nhướng mày.

” Dù người không cứu ta, ta cũng có thể giết nó.”

” Ta biết.”

Nam tử không nữa phần kinh ngạc, lại tức thì thay đổi một thần sắc cô đơn.

” Hần chung quy vẫn nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, ta chỉ có thể liều mạng cứu, cứu một là một, mới có thể đợi bên cạnh hần.”

Lý luận kỳ quái, nam nhân kỳ quặc, Lạc Vô Trần không nhìn y nữa, chỉ lẳng lặng ngồi trong khoang thuyền, hẳn có chuyện của mình, tại sao phải quản ân oán dây dưa của kẻ khác. Nam tử cũng ngồi im lặng, sao thừa trắng sáng, ánh mắt đậm đậm của y rơi trên người Lạc Vô Trần, khoe miệng hơi cong, nhưng bất luận kẻ nào cũng không thấy.

” Người muốn đến Bồng Lai?”

Ngữ khí hỏi han từ phía sau bay tới, Lạc Vô Trần sát khí chợt bùng, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản hẳn, cho dù là thần tiên cũng không thể, dù vận dụng sức mạnh Nguyệt Dương làm hẳn đau đớn đến độ ngay cả linh hồn cũng đang cháy. Lúc trước, Liễu Sinh Hương chính là cứu hẳn như vậy sao, thiêu đốt linh hồn chính mình, cuối cùng tóc trắng xoá, hồn phách hư vô.

” Người yên tâm, ta sẽ không hại người.”

Nam tử mỉm cười lắc đầu.

” Ta cũng không thương tổn tất cả sinh vật thế gian, dù tội ác tày trời ta cũng muốn tận lực tinh lọc nó, mà linh hồn người lại sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi, ngay cả ta cũng thấy mặc cảm.”

Sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi. Họ cũng từng nói như vậy nhỉ, Lạc Vô Trần cười gượng, nhưng hẳn tại sao cảm thấy mình đã vô phương cứu chữa?

” Sự tình cũng không phải như người nghĩ.”

Nam tử tựa hồ rất thích vận dụng thuật đọc tâm, thanh thoi nhàn nhã nói.

” Bồng Lai có hoa tên Vong Hương, có thể giải kết vạn vật thế gian, nếu người tìm được nó liền có thể toại nguyện, cuối cùng thành thân thuộc.”

” Bất quá, Vong Hương hoa kỳ chưa tới, dù có tới, với tu vi ngàn năm của người muốn đoạt hoa để ước nguyện e rằng còn chưa được.”

Nam tử chậm rãi sửa sang lại một chút hỗn độn trên y sam, thấy Lạc Vô Trần sắc mặt nháy mắt có chút xám trắng, chớp chớp mắt giả hoạt.

” Người biết không? Chỉ có ta mới giúp người được.”

Giúp Lạc Vô Trần hẳn bắt được hoa Vong Hương, là muốn đoạt dùng cho bản thân sao, Lạc Vô Trần ngay cả nhìn cũng không muốn thấy y.

” Hi hi, người quả nhiên không tin ta.”

Nam tử nhướn mày.

” Hứa Hiên ta còn có thể gạt người sao?”

Bạch quang bỗng nhiên dâng lên đem hai người bao phủ, một trận đất xoay trời chuyển, nam tử gọi là Hứa Hiên nhẹ nói trong sương trắng.

” Bồng Lai tiên cảnh dù người phiêu bạc một vạn năm trên biển cũng không đến được, thần vực là nơi chỉ rộng mở cho thần linh, dù người có pháp lực ngàn năm bất quá cũng chỉ là một nhân loại, cứ để ta giúp người một tay đi.”

Lưu quang tiên cảnh, loan phượng ca hát, còn chưa tới Bồng Lai mờ ảo trong mây mù, đã cảm nhận được thánh khiết cao thượng tiên cảnh, đàn sáo êm tai, vàng son choáng ngợp nhân gian cũng không sánh bằng. Nơi này tràn đầy một loại khí tức hòa bình cổ kính, khiến người ta bất tri bất giác trầm luân thăm thẳm. Lạc Vô Trần nhíu mày, kiềm nén sóng triều mơ hồ dao động trong tâm, sao lại bất an như vậy? Xao động lẫn trốn trong huyết nhục khát máu, chẳng lẽ đúng như lời nói của đầu lâu, hẳn, vốn là một ma vương, ma vương nhất quyết tử chiến cùng thần linh tôn quý nhất trong thiên địa.

Lúc chân đạp lên thổ địa kiên cố, nam nhân gọi là Hứa Hiên kia bỗng nhiên hư không tiêu thất, chỉ có tiếng cười mơ hồ quanh quẩn trong không khí.

” Lạc Vô Trần, ta đã giúp ngươi tới Bồng Lai, sống hay chết, thành hay bại toàn bộ do bản thân ngươi, hy vọng ngươi không phải làm ta thất vọng! Ha ha ha...”

Lạc Vô Trần xoa ngực, sóng triều cuộn trào mãnh liệt quay cuồng, phảng phất như đang kháng cự một sức mạnh vô danh đáng sợ nào đó, hần hiện tại, ngay cả nhắc chân cũng là cực kỳ khó khăn.

” Kẻ nào dám tự tiện xông vào Bồng Lai tiên cảnh!”

Bạch y phi vũ, hơn mười thủ vệ tiên nhân đã bao vây hần, bóng đêm sáng rõ, Lạc Vô Trần hơi cúi đầu, khóe miệng một chút ý cười châm chọc, mới đến liền bị phát hiện, thật đúng là xui xẻo, là Hứa Hiên kia cố ý sao? Cố ý để hần bị người phát hiện?

” Các hạ là ai?”

Một người từ trong đi ra, đậm bạc lại uy nghiêm. Y lạnh lùng đảo mắt qua Lạc Vô Trần cúi đầu, nam nhân không hiểu sao quét qua một chút hoang mang, giống như sợ hãi thật lâu trước kia đột ngột tuôn trào.

” Ta muốn có được hoa Vong Hương.”

Hít sâu một hơi, Lạc Vô Trần ngẩng đầu lên, tia nắng ban mai ôn nhu chiếu vào trên mặt, kiên định không dao động.

Ngay sau đó, tiên nhân bạch y trên cỏ tán một cái sạch sẽ, chỉ còn lại gió, bất an gào thét.

Sờ má mình, Lạc Vô Trần cười ảm đạm, cũng tốt, e rằng mình rất giống ma đầu trong mộng kia, ngay cả Như Lai cũng có thể bị y đả thương thành như vậy, trách không được những người này lại sợ hãi. Cũng có thể mình chính là y chẳng, trong lòng có hoảng sợ đậm nhạt, đó là một sinh mệnh thể nào? Có phải tựa như Sinh Hương, chiếm cứ một góc nào đó ở trong lòng, chỉ là, linh hồn này quá mức bá đạo tà ác, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng đang chờ đợi cắn nuốt hần.

” Vong Hương, người rốt cuộc đã đến.”

Vong Hương, tên người trong mộng kia sao? Sao lại giống hoa Vong Hương vậy? Trong lòng có dự cảm bất an, Lạc Vô Trần nhìn đại đội tiên nhân bồng bềnh tới trước mặt, người bạch y bạch bào đi đầu, một chòm râu trắng tang thương khắc đầy năm tháng, con mắt vốn nên đen nhánh kia cũng có sương mù trắng trắng. Vốn phải là tiên nhân bình yên nhàn nhã, lại mang theo một loại căng thẳng cùng uy nghiêm nguy cấp.

” Ta không có ý đánh với các ngươi, chỉ cần đem hoa Vong Hương giao cho ta.”

Lạc Vô Trần chậm rãi nói, hai mắt nhìn quét toàn bộ.

” Nếu không ta phải biến nơi này thành Tu La địa ngục.”

Tiên nhân sắc mặt khế biến, lại chột thổ dài thật mạnh, ánh mắt nhìn hần vừa thương xót vừa kinh sợ.

” Người chính là hoa Vong Hương, chuyện ngàn năm trước đây, ngươi thật không nhớ sao?”

Bạch y lão nhân thâm thâm hít khí.

” Ta sớm biết ngày này sẽ đến, chuyện năm ấy, ngoại trừ mấy người chúng ta may mắn còn sống sót, không còn người biết nữa, dù sao Bồng Lai sự kiện là ác mộng lớn nhất của tiên giới chúng ta.”

Trong đầu như có cái gì nổ vang, thân hình Lạc Vô Trần có chút bất ổn, trong ngực khí huyết cuộn cuộn, từng tình tiết thiết kế tinh mỹ lướt qua trước mắt, phật ngồi phía trên đài sen cao cao, tiếng tụng kinh thành tâm cầu nguyện, và tiếng cười quái dị của một kẻ vô danh, thanh âm kia xuyên phá tâm tạng tụng kinh phật.

” Người là hoa Vong Hương cao quý, tiếp nhận linh khí thiên địa, ấp ủ tinh hoa vạn vật, vì sao phải khuất phục dưới trướng nam nhân kia, tại sao không lấy sức mạnh chính mình thay trời đổi đất, tại sao, tại sao...”

Sinh linh đồ thán, máu nhiễm đại địa, tiếng thét chói tai, rên la kêu khóc, vị khói bụi, mùi máu tươi, phút chốc làm tai mắt mũi miệng hần choáng váng. Vô số tiếng gào thét sợ hãi bị ai nức nở cầu tha xuyên tới, mộng chưa bao giờ trở nên chân thật như lúc này, hần phảng phất như có thể thấy trên tay mình còn nhiễm máu nam nhân cao quý kia, tiếng cười đắc ý vênh vao của bản thân.

Tại sao? Minh, quả thật là hoa Vong Hương rơi vào ma đạo sao? Tâm có một khắc hoàn toàn trống rỗng, Liễu Sinh Hương, Nguyệt Dương, các người đều đang đợi ta, đợi ta dùng hoa Vong Hương đổi lấy hạnh phúc, nhưng các người cũng biết, trên đời này vẫn có chuyện tâm ước bất thành, hoa Vong Hương là thần vật pháp lực cao cường, nhưng vẫn đánh không lại dục niệm, dục vọng trăm ngàn năm qua, tiên đạo tăng chúng cũng không thể tránh được.

” Ha.. Ha ha ha...”

Lạc Vô Trần bỗng nhiên cười to, hắc cười thê lương như quỷ, tuyệt vọng hung tàn, trên mặt đất tự nhiên cuộn cuộn nổi lên một trận gió lạnh, buốc thấu xương người, sức mạnh đang tuôn ra, tâm lại dần dần mê liệt, một loại tâm tình hân hoan cuồng hỉ nguyên thủy từ từ chiếm giữ tâm tư, còn mang theo một loại dương dương tự đắc khó có thể che giấu.

” Ta đã trở về, ha ha ha, ta đã trở về.”

70. Chương 70

Ái luyện vĩnh hằng

” Nghiễm Hâm quân, đã lâu không gặp.”

Thanh âm Lạc Vô Trần bỗng nhiên cực kỳ quyến rũ, còn ngổ ngược trêu đùa nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, con người sâu như bóng đêm cũng nổi lên hồng quang nhàn nhạt, hắc chính là ma vương trăm ngàn năm trước chấn kinh thiên địa, Vong Hương.

Vong Hương là linh vật thiên địa, lấy hấp thụ tinh hoa vạn vật mà sinh, đương nhiên mỹ lệ muôn vẻ, mị lực vô cùng, trên trời dưới đất e rằng ngoại trừ Như Lai Phật tổ còn chưa có người có thể ngăn cản. Năm đó có thể tạo thành huyết kiếp kinh thiên là do huyền thuật hơn người này, khó có thể ngăn cản.

Lão giả bạch y cầm đầu thần trí ngẩn ngơ, lại bỗng nhiên thanh minh, dù sao đã phòng bị rất chu đáo, hưởng chi Vong Hương tâm ma vừa mới thông suốt, ma lực chưa khôi phục, vẫn còn có thể ngăn cản.

“Ân... Thật là thương tổn tâm ta!”

Lạc Vô Trần chậm rãi lắc đầu, lưu quang yêu dị bao phủ toàn thân, đem dung nhan vốn tuần lãng của hắc biến ảo đến quyến rũ kinh thế. Đó là sức mạnh của hoa Vong Hương, ở trong mắt bất cứ ai, hắc đều mang bộ dạng người mà kẻ kia ái mộ nhất.”

“Nghiễm Hâm quân, người thật sự cho là ta còn chưa khôi phục sức mạnh?”

Nhẹ nhàng khéo léo đi đến trước mặt tiên nhân dẫn đầu, gương mặt như hạch đào cau đến càng sâu, từng đường từng đường, phẳng phất như khe rãnh sau khi mưa gội rửa, thống khổ khó nhin. Trong lòng Lạc Vô Trần lại khoái lạc cực kỳ, hắc vươn ngón trở thon dài, ôn nhu điểm lên trán Nghiễm Hâm quân.

” Năm đó, người cầu ta giết người, nhưng còn chưa kịp liền bị lão nam nhân Như Lai kia cắt ngang, bây giờ chúng ta bù lại được không ?”

Lời nói ôn nhu, giống như thì thầm líu ríu giữa tình nhân, vẻ mặt hắc cũng cực kỳ ôn nhuận, ngón tay bỗng dừng lại xuyên qua đầu lão nhân, cắm vào thẳng tắp, lại rút ra thứ gì đó đỏ đỏ trắng trắng nhiễm một lóng tay, Nghiễm Hâm quân hai mắt vô thần nhìn hắc, thậm chí còn mang ý cười mê muội mông lung, sau đó hóa thành tro bụi.

Lạc Vô Trần liếm liếm ngón tay, khoe môi nhếch lên một nụ cười, gió thổi bạch y hắc bay phần phật, phẳng phất như hồ điệp cuồng vũ, tràn ngập hấp dẫn tử vong. Trong lòng tuôn ra khoái cảm hủy diệt kích động, nhiệt tình khát máu phủ bụi mấy ngàn năm tăng vọt vô hạn, Lạc Vô Trần nhìn các tiên nhân đã đại ra, hoa Vong Hương lộ ra nụ cười đẹp nhất, cùng cánh chim huyết sắc sau nét cười.

Họ bắt đầu khóc la, bắt đầu cầu tha, hoá ra tiên nhân lại cao quý như vậy! Ha ha, buồn cười, quá buồn cười. Lạc Vô Trần đắm chìm trong tâm tình khinh bỉ cùng khoái lạc, chỉ mấy lần lên xuống, lại làm một

đám tiên nhân tan thành tro bụi. Bồng Lai tiên sơn, không chỉ biến mất trong mắt người thế tục, cũng coi như vĩnh viễn biến mất ở tiên giới, biến mất sạch sẽ.

” Ai...”

Tiếng thở dài xa xôi, cách ngàn trọng sơn, vạn trọng thủy, thẳng tắp thổi vào tai Lạc Vô Trần, hần ngẩng đầu, thái dương chói lọi bỗng nhiên sáng đến mức làm người ta không mở mắt ra được. Bạch quang ầm ập bao phủ đại địa, khí tức ầm ập khoan khoái vây quanh mỗi chỗ da thịt, sau khi mọi thứ đều tiêu tán, bên cạnh bỗng nhiên thêm rất nhiều bạch cầu phát sáng, bỗng bành dập dờn bay về phía bầu trời, sau đó tiêu tán.

” Để linh hồn bọn họ đều vắng sinh cực lạc, hy vọng kiếp luân hồi kế tiếp không cần trở lại Bồng Lai!”

Thanh âm xa xôi kia bỗng nhiên quá gần, gần đến vang lên bên vành tai, hoặc là trong lòng. Lạc Vô Trần nhấc khóe miệng, hần biết, người hần phải đợi đã đến, có lẽ y cũng liên tục chờ mình sao, dù sao trận chiến mấy ngàn năm trước còn chưa kết thúc, tràn đầy ***g ngực đều là đặc ý thỏa mãn, hần ngẩng đầu, bạch quang quá thịnh, hần thủy chung không thấy rõ ánh mắt người kia, còn hay không cái loại thương xót giả dối đó?

” Lạc Vô Trần, Liễu Sinh Hương, các ngươi đều đã đến.”

Phật tổ cúi đầu nhìn xuống, vẻ mặt bình lặng phảng phất như lại là một lần bố kinh giảng đạo.

” Ta là Vong Hương.”

Lạc Vô Trần nhú mày sửa lại, cái tên Liễu Sinh Hương làm hần không hiểu sao kinh động một chút, ngực ập bực, cảm giác rất khó chịu.

” Tên bất quá là danh hiệu, tâm của ngươi mới là thật sự nhất.”

Phật tổ chậm rãi nói.

” Không cần suy nghĩ, tâm không thấy phiền, mộng không thức tỉnh, thì có chuyện gì? Lạc Vô Trần, ngươi quá chấp nhất.”

” Chấp nhất sao? Chính xác, mấy ngàn năm nay ta không ngừng tìm kiếm kí chủ, chính là để lật đổ ngươi.”

Ánh mắt đỏ tươi của Lạc Vô Trần thoáng hiện ánh lửa.

” Ta sẽ đánh bại ngươi, sau đó thay thế!”

” Vong Hương chí linh chí thánh, lại cũng bị mê hoặc.”

Thanh âm bình lặng của Phật tổ có tiếc thương nhạt nhạt.

” Ngươi tâm tính không xấu, tại sao không chịu quay đầu ?”

” Ta...”

Từ ngữ trào dâng như tuôn bỗng nhiên không nói được, hần nghe thấy một thanh âm nào đó vang lên bên tai.

” Vô Trần, ta đau... Rất đau...”

Liễu Sinh Hương rất đau, linh hồn thống khổ trong ngực mình, tất cả đều là vì mình sao? Người một lòng muốn cứu lại hô đau dưới sự bảo vệ của mình.

” Bản tâm của ngươi bị ma tính che mắt, nếu như tiếp tục cũng biết Liễu Sinh Hương sẽ thế nào chứ?”

Phật tổ vẫn diện mục mờ nhạt, Lạc Vô Trần lại không muốn tra tìm về mặt y lúc này, nói không rõ đó là cảm giác gì, phảng phất như có một vật gì đó trên quý bị mình tự tay phá hủy, lại không thể làm được gì.

” Ba ngàn năm trước Vong Hương nhập ma, Bồng Lai tiên sơn gần như diệt vong.”

Phật tổ đột ngột hồi tưởng chuyện cũ thật lâu trước kia, có chút tang thương bất đắc dĩ.

” Nguyên thần của ngươi luôn luôn theo ta tụng kinh tụng lục trên linh sơn, lại vì lời nói của một con bọ cánh cứng tu luyện thành tinh châm ngời rối loạn tâm tính, từ vạn năm ngủ say tỉnh lại. Bồng Lai lâm nạn, có thể nói là kiến đốt dê tử.”

” Ta muốn cứu Liễu Sinh Hương.”

Cổ sức xuất một câu từ hàm răng, Lạc Vô Trần nhắm chặt mắt, tựa hồ đang đấu tranh cùng ma tính cường đại đến khó tin trong cơ thể.

” Lạc Vô Trần, trên đời căn bản không có cái người là Liễu Sinh Hương.”

Phật tổ thanh âm từ bi vạn năm bất biến.

” Năm đó ngươi rơi vào luân hồi, phạm thai thể gian căn bản không thể tiếp nhận sức mạnh của ngươi, Liễu Sinh Hương chính là một vật chứa chịu đựng ma tính Vong Hương, cùng một mảnh huyết linh lung không chế thần lực không thể tiêu tán. Mà ngươi sở dĩ gặp được hắn, cho đến yêu thương hắn, cũng là bởi vì linh hồn cùng sức mạnh thu hút lẫn nhau.”

” Vật chứa?”

Liễu Sinh Hương chỉ là một vật chứa? Lạc Vô Trần ngây ngốc lặp lại, hồng quang đã bình ổn bỗng nhiên bùng cháy mạnh.

” Ngươi lừa ta, ngươi lừa ta!”

Nâng tay vẽ ra một mảnh hồng quang, xé rách lá chắn thánh khiết trước mặt, đài sen của Phật tổ vỡ thành ngàn vạn cánh hoa, nam nhân trước mặt thương hại, lại giống như trở về ba ngàn năm trước, họ quyết đấu trên đại địa trống trải, quyết định vận mệnh vạn vật, cuối cùng Phật tổ từ bi cao quý thắng được trận đó. Vậy thì giờ đây, phạm thể, tiên giới còn mình giới nữa, vận mệnh của bọn họ sẽ như thế nào?

Tâm bỗng nhiên lại bị hưng phấn không thể ức chế cướp lấy, Lạc Vô Trần tràn ra một nụ cười yêu dị tà mị.

” Ha ha, Như Lai, ta đã nói ta sẽ trở về.”

Gió cuốn bụi trần cuồng loạn bay lên, trên tay Lạc Vô Trần thêm một thanh trường kiếm màu đỏ, kiếm quang bức người, hắn nghiêng nghiêng liếm mũi kiếm một cái, con ngươi màu đỏ càng thêm tiên diễm.

” Đã ba ngàn năm không dùng tới thanh kiếm này, bất quá khai kiếm bằng máu của ngươi là thích hợp nhất.”

Thế công cấp tốc, huyết kiếm kẹp lệ phong cuồng bạo quét thẳng vào mặt, mười ngón tay Như Lai khê nhúc nhích, lá chắn cực đại bỗng nhiên mở ra, nhưng kiếm thể này sắc bén quá mức, mắt thấy liền phải đột phá bảo hộ, Như Lai lại không có bất cứ động tác nào, không khác gì chờ chết.

” Dừng tay!”

Tiếng hét sắc nhọn cắt qua phía chân trời, một bóng người bạch sắc nhào mạnh ra, mũi kiếm màu đỏ nhảy mất chìm vào sau lưng bóng trắng, ngay lúc phòng hộ của Như Lai rốt cuộc tiêu tán, người nọ nhào vào trên người Như Lai, dùng thân thể chặn một kiếm chí mệnh. Bóng trắng dần quay đầu lại, lại mang theo nụ cười tươi đẹp, mỹ lệ tao nhã, y... rõ ràng chính là Hứa Hiên.

Lạc Vô Trần cũng có một phút giây ngưng trệ, kiếm cứ như vậy đâm vào trên người y, Hứa Hiên ngã vào ngực Như Lai, yếu ớt thở.

” Lạc Vô Trần, thỉnh trước tiên đừng rút kiếm, ta, ta còn lời muốn nói...”

Rút kiếm, chính là tan thành tro bụi, họ đều rất rõ ràng điểm này.

” Ngươi... Rốt cuộc lần đầu tiên thương tâm vì ta... Mà, mà không phải vì chúng sinh...”

Hứa Hiên ngửa đầu nhìn Như Lai – trăm ngàn năm qua lần đầu tiên biểu lộ đau buồn vì mình, cười thỏa mãn.

” Tất cả những thứ này cuối cùng cũng không uống phí.”

” Thiên hạ chúng sinh tử vong, ta đều sẽ thương tâm.”

Như Lai vẫn bình lặng không chút gợn sóng, Hứa Hiên lại cười nhạt nhạt, y nâng nhẹ tay xoa má Như Lai, ôn nhu chậm rãi, là thâm tình quý trọng không ai có thể có.

” Kỳ thực, người với ta không giống nhau, từ lần đầu tiên gặp mặt người, ta đã không phải chúng sinh của người, ta là một người yêu, người yêu của người, thế nhân đều yêu người, tình yêu của ta lại không đồng dạng, phật cao cao tại thượng kỳ thực là cô độc nhất.”

Lưu loát nói xong những lời này, Hứa Hiên ho đến càng lúc càng kịch liệt, máu tươi tràn đầy khoang miệng, rốt cuộc, y xoay mặt nhìn Lạc Vô Trần.

” Người còn nhớ ta không?”

Lạc Vô Trần khẽ nhíu mày, từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã có một loại cảm giác rất quen thuộc, chỉ là không chú ý xem nhẹ.

” Ha ha... Khục...”

Hứa Hiên lại ho ra một ngụm máu, vẻ mặt đắc ý lên.

” Ta chính là con bọ cánh cứng mê hoặc người kia, ba ngàn năm trước... Ma tính của người chính là ta đánh thức... Ban nãy, người sở dĩ có thể thức tỉnh nhanh như vậy cũng là ta, ta giúp cho một chút.... Lúc chữa thương cho người.... Khục khục...”

Tại sao, Lạc Vô Trần đã có thể đoán được đáp án, con trùng yêu hèn mọn không biết trời cao đất dày này, lại yêu thương thần linh tôn quý nhất tam giới, chỉ vì có thể có được một chút chú ý của thần, liền trù tính ba ngàn năm, Lạc Vô Trần nhìn vẻ mặt hạnh phúc kia, đáy lòng lại sinh ra một chút ghen tị, chết ở trong ngực người mình yêu, hắn là kiểu chết đẹp đẻ nhất.

” Tâm nguyện của ta đã thành, người có phải rất ghen tị hay không?”

Hứa Hiên nhìn Lạc Vô Trần giận, khiêu khích trừng liếc y tựa như một hài tử.

Hỏa đồng chợt thắt chặt, khuôn mặt Lạc Vô Trần lộ vẻ thống khổ.

” Kỳ thực Vong Hương chính là Lạc Vô Trần, Lạc Vô Trần chính là Vong Hương.”

Thanh âm yếu ớt của Hứa Hiên dần thấp nhỏ.

” Chỉ cần muốn cứu hắn, vô luận là ai cũng làm được...”

Vong Hương, Lạc Vô Trần, vốn là một người... Đều có một trái tim yêu Liễu Sinh Hương!

Cầu nguyện với Vong Hương, giấc mộng sẽ trở thành sự thật, rất nhiều, rất nhiều người đều nói như vậy, nhưng phải cầu nguyện như thế nào đây? Dem tâm của mình hoàn toàn giao phó cho một người, dù chết cũng không hối hận! Quyết tâm cầu nguyện không hối hận, lấy tất cả sức mạnh làm tiền đặt cược, Liễu Sinh Hương từ trước tới giờ cũng không phải một vật chứa, y yêu hắn, vì hắn mà tan thành tro bụi cũng không tiếc nuối, đó là ái luyện linh hồn, không phải thứ mà một vật chứa đơn thuần có khả năng chịu đựng.

Sinh Hương, vì hoa Vong Hương mà sinh, cho nên, người nhất định là ái nhân của Lạc Vô Trần ta, ái nhân vĩnh hằng trên trời dưới đất.

Lạc Vô Trần xoa xoa ngực, hắn tựa hồ còn nghe được thanh âm nhịp nhàng của Liễu Sinh Hương trong ngực, người hắn yêu, người yêu hắn, hai người đều tính nhiệm, không có gì bó buộc bọn hắn, dù có, hắn cũng muốn tự tay chặt đứt. Khóe miệng dần hiện lên vẻ tươi cười, đôi mắt đen lẫn đỏ lộ ra một cổ thanh minh khó có thể nói được.

Ái nhân của ta, ta muốn cầu nguyện với Vong Hương, ái luyện vĩnh hằng.

71. Chương 71

Cái ôm của Phật tổ...

Rất nhiều năm trước kia, trên ngọn núi kia cái gì cũng không có, chỉ có những sinh vật hèn mọn, tử như ta.

Nhưng thế giới sẽ biến, dù biến thành cái dạng gì ta cũng tuyệt đối không quan tâm, ta chỉ mỗi ngày leo ra bò vào trong động, dùng tám cái chân ngắn nhỏ tìm kiếm thức ăn sinh tồn, cái miệng răng cửa nhai kiến thối lá non trong thổ địa, ngày ngày sung túc bình lặng, hơn nữa còn vô tri. Ta không thích suy nghĩ, vì côn trùng không xứng để suy nghĩ, ta thậm chí không muốn ngắm lại xem ta từ lúc nào học được thứ gọi là suy nghĩ, là sinh tồn dấn dặt hay là ta biến thành thiên tài trùng bộ? Cho dù là thiên tài, ta cũng là một thiên tài lười biếng.

Ngày đó, trên núi bỗng nhiên đến rất nhiều người, sức mạnh quang minh tràn ngập sơn lâm, họ thậm chí có thể bay tới bay lui, một đám người kỳ dị, một đám người làm ta vô danh sợ hãi. Sau đó, cả núi đều thay đổi, cao quý, thánh khiết, thiêng liêng, bất khả xâm phạm, rất lâu về sau ta mới biết được đó là vinh quang Phật tổ. Một năm nọ, Như Lai Phật tổ ở Bảo tự đại lôi âm của linh sơn gọi tụ chư Phật, A La, Yết Đế, Bồ Tát, Kim Cương, sư tăng ni, luận pháp giảng đạo, vạn thần kính ngưỡng.

Cánh hoa tầng tầng lớp lớp trải trên đất như bông vải, thiên không hạ cánh hoa xuống, nhẹ rơi vào đầu vai mọi người, một tầng lại một tầng, mộng ảo mỹ lệ, nhưng tám cái chân nhỏ bé yếu ớt của ta lại ngã qua ngã lại trên cánh hoa, vô số bàn chân cao ngạo của tiên hạc linh thú cao lớn làm ta trốn không kịp. Mưa hoa bất cứ lúc nào cũng có thể làm ta chết đuối, sinh mệnh hèn mọn giống như ta căn bản không có người chú ý, tuy ta đã nhẫn nại rất nhiều ngày trong huyết động u ám của mình, cho đến lúc đối diện toàn thân mệt mỏi mới bộc phát bùng khí vọt ra, tả xung hữu đột giữa vô số chân người chân chim chân thú qua lại không ngớt.

” Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu. Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu...”

Hoa bay hoa rớt, thanh âm tiên hạc ôn hòa trong sáng nào đó đệm thêm khởi vũ, rất nhiều người đều thành tâm nghe giọng nói kia, hai tay chấp trước ngực, vật và ta đều quên hết. Đúng, giọng nói kia có ma lực nào đó, làm một con bộ cánh cứng như ta cũng không khỏi nghiêm túc hướng tới, thân thể dần không nghe sai bảo, tám cái chân ngập ngừng đi về trước, xuyên qua tầng tầng tiên nhân nghe kinh, xuyên qua lớp lớp cánh hoa trắng mịn, cho đến lúc đến gần kẻ được vây trong vàng sáng kia. Cánh hoa rơi tứ tung xung quanh hẳn, nhưng không một mảnh rơi trúng đầu vai, đài sen cao lớn, quảng sáng bất nhiễm bụi trần, gương mặt hẳn cao cao tại thượng, mơ hồ không rõ.

” Lớn mật, dám làm bẩn tòa sen của Phật!”

Ánh mắt sắc nhọn của Hàng Long tôn giả như muốn đem ta bắn thủng, ta bất an vặn vẹo thân thể, mới phát hiện mình không biết khi nào đã đi vào vàng sáng, đi vào nơi cánh hoa kia không thể rơi xuống, nam nhân trên tòa sen là ai? Phật là ai? Thân thể nhỏ nhỏ của ta lạnh run dưới vòng quan sát của mọi người, càng lúc càng tới gần người chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm kia.

” Cứ để nó đi đi!”

Âm thanh trong trẻo kia từ chỗ cao bay xuống. Ta tận lực ngẩng đầu, thứ thị lực có thể thấy chính là tầng tầng lớp lớp vân sam, theo nếp uốn hướng lên trên, liền hiện ra một khóe miệng, hơi cong, cười rất từ bi rất dễ nhìn, tựa hồ thế gian vạn vật đều có thể được trấn an trong nụ cười này, tâm của ta không hiểu sao bình lặng. Sau đó, sau đó ta thấy được mắt hẳn, khóa tâm bình lặng nháy mắt nổ vang, nguyên nhân rất lạ lùng, rõ ràng là ánh mắt thương xót chúng sinh, ta lại bỗng nhiên trầm luân. Rất nhiều năm sau, Phục Hổ tôn giả cười nói với ta.

” Tiểu tử ngươi sợ là cửa tình đã mở!”

Phục Hổ không biết, cửa tình của ta sớm đã mở rồi, sau ánh mắt kia, ta liền yêu thương Phật, yêu thương một vị Phật vĩnh viễn cũng không thể thay đổi. Côn trùng nhỏ nhỏ biết cái gì chứ? Ta chỉ biết lúc đó ta cũng đã có tình yêu, có lẽ ta quả thật là một thiên tài.

Toà sen của Phật xuất hiện một kẻ đặc biệt – ta, một thứ tồn tại đặc biệt hơn cả hoa Vong Hương. Ta thành kẻ đến gần phật nhất, thế gian vạn vật, đều không may mắn bằng một con bọ tầm thường. Ta quen với việc mỗi ngày từ trong động bò ra nghe hán tuyên đạo, mỗi ngày linh hoạt xuyên qua cước bộ và ánh mắt của mọi người. Ta thành kính nhìn phật, ôm một loại ngọt ngào không thể nói cho người khác, tâm của ta như chim xuất ***g, đuổi theo vinh quang Phật tổ bay lượn phía chân trời.

Là một trăm năm, năm trăm năm, hay một ngàn năm, một vạn năm, lẳng lẳng ghé sát dưới chân Phật tổ, nghe kinh Phật tinh lọc linh hồn người, cho đến một ngày nào đó ta từ trong động tỉnh lại, tám cái chân đen thùi biến thành tứ chi nhân loại nhu mì trắng nõn, tóc đen đổ xuống như thác. Từ một con bọ bé nhỏ hèn mọn biến thành bộ dạng nhân loại mỹ lệ tao nhã, ta lòng đầy vui sướng, dù quá trình kia thống khổ thế nào, từng tắc da thịt lột nứt ra, thịt non từng chút trọng sinh, tứ chi biến đổi cực đại chịu đựng đủ loại đau đớn biến thân. Ta lại chỉ muốn để người trên toà sen thấy được cái bộ dạng mới của ta, dù có lẽ thứ hán không coi trọng nhất chính là cái này.

Hóa ra một kiện trường sam thuần bạch, khoác lên người, ta loạng choạng bước khỏi huyết động nhỏ hẹp, từ tám chân chống đất đến chỉ dựa vào hai chân hành tẩu, ta lại té ngã hiềm thấy.

Dọc theo đường đi, ánh mắt mọi người kinh ngạc mà mê muội, tiên hạc cũng nhu thuận dừng bên cạnh ta, dùng cái cổ dài mảnh của nó cọ cọ da thịt bóng loáng của ta, cánh hoa nhẹ rơi trên vai, đã không còn là mối nguy hiểm có thể làm ta chết ngộp, ngược lại, tặng cho ta mỹ lệ xuất trần.

Tiếng tụng kinh vang lên, ta quen ngồi bên cạnh phật, quen ngheh tiếp ánh mắt coi nhẹ của mọi người, chỉ là lúc này đây, tựa hồ cũng có rất nhiều thay đổi, ánh mắt họ sẽ hữu ý vô tình rơi vào trên người ta, tụng kinh thành kính cũng sẽ không hiểu sao gián đoạn. Ta nghe Phật tổ thở dài, nhiều năm qua lần đầu tiên thở dài, tâm của ta bỗng nhiên rút chặt.

” Phàm là tất cả tương hỗ, đều là vô căn cứ. Nếu thấy được ‘nhiều’ cùng ‘không’ là giống nhau, thì sẽ thấy Như Lai...”

Là ta sai rồi sao? Ta nên làm thế nào? Như Lai phật tổ, Như Lai phật tổ cao cao tại thượng, người có phải muốn vứt bỏ ta không?

” Hứa Hiên, ngồi cùng mọi người đi!”

Phật tổ lần đầu tiên gọi tên ta, lại là bảo ta rời xa hán.

Từ nay về sau, trước toà sen cách phật gần nhất, chỉ còn lại có một cái hộp, khóa trong hộp là thứ gì đó linh tính nhất thiên địa, Vong Hương chi thần.

Sợ hãi, khốc lóc, mọi thứ đều vô dụng, với thân phận yêu mị mà có thể ở lại bên cạnh Phật tổ đã là phúc phận lớn nhất. Ta chịu khó tu tập, thành kính cầu nguyện, không dám thương tổn một cây một cỏ thế gian, chỉ vì có thể hèn mọn đợi bên cạnh hán, chỉ vì có thể nhìn thấy hán. Ta thậm chí ghen tị với Vong Hương, một thứ nở trên núi Bồng Lai, nguyên thần lại cần cẩn thận cung phụng trước mặt Phật tổ. Hoa Vong Hương, tại sao nó sinh ra đã là cao quý, sinh ra đã có thể có được vô số người tôn sùng, sinh ra đã, có thể ở gần Phật tổ, vĩnh viễn không cần lo lắng Phật tổ sẽ đuổi nó đi.

” Vong Hương hội tụ linh khí thiên hạ, nhưng vừa chính vừa tà, chính thì tạo phúc sinh linh, tà thì sinh linh đồ thần, nguy hại vô cùng, chỉ sợ ngay cả Phật tổ cũng đánh không lại nó. Dem nó đặt trước mặt Phật tổ chính là hun đúc chính khí của nó, bảo vệ hòa bình muôn đời.”

Xích Cước đại tiên sờ sờ cái bụng bự, vẻ mặt dễ chịu hưởng thụ quả xua nịnh của ta: vô số món ngon mỹ tửu. Thân cũng là nhân, chung quy vẫn có loại rượu thịt hấp dẫn thần tiên không chịu nổi.

Ta gật gật đầu, tràn ra một nụ cười mỹ lệ tao nhã, ta rõ cuộc cũng biết, trên đời này còn có thứ có thể ràng buộc được người, ta còn có cơ hội có thể đi vào lòng người.

Một năm nọ, người dự Giao trì thịnh yến của Đông Phương ngọc đế, các đường tiên gia đều vui vẻ đi trước, chỉ còn một vài kẻ tầm thường lười nhác canh giữ linh sơn, đó là cơ hội duy nhất của ta, cũng là cơ hội mấu chốt nhất, ta đem tất cả niệm lực rót vào nguyên thần hoa Vong Hương, hao hết tất cả để kích thích sự tàn bạo của nó, cho đến lúc thoát khỏi hộp sắt trói buộc, trở về với bản thể ban đầu, cuối cùng gây ra một trận Bồng Lai thảm cảnh. Phật tổ cũng vì quyết đấu cùng Vong Hương mà nguyên khí đại thương. Nhưng

ta vẫn không thể tới gần người, ta vốn định ngay lúc Vong Hương thương tổn người ngăn cản công kích, nhưng ta quá yếu ớt, làm Vong Hương thức tỉnh đã hao hết tất cả tâm lực của ta, bị sức mạnh các người chấn động đến muốn hồn phi phách tán, ta lệ rơi đầy mặt nhìn người tung toé máu tươi, hoảng hốt kinh sợ vì người khổ sở lo lắng, tra tấn như vậy ta vĩnh viễn cũng không muốn trải qua nữa.

May mà người sống sót, hảo hảo sống sót. Phật tổ, ta là một con trùng yêu ôm tâm tư hèn mọn, ta không xứng có được một ánh mắt thương hại của người, để ta có lý do hèn mọn tiếp tục sống. Nhưng ta lòng quá tham lam, tâm nguyện trăm ngàn năm qua của ta đó là chết trong ngực người. Vì tâm tư đại nghịch bất đạo này, ta hại rất nhiều người, nhưng không đổi lấy được một cái nhìn chăm chăm của người.

Nhưng Vong Hương, Vong Hương đã trở lại. Kiếp này, y là một nam tử si tình, vì yêu, vì tình, y có kiêu ngạo tựa nhiệt tình của ta. Vốn không muốn lợi dụng một người như vậy, nhưng, y là Vong Hương, Vong Hương duy nhất có thể đối kháng Phật tổ. Hy vọng duy nhất có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện.

Ta hiểu tâm tư của Phật tổ, trong thiên hạ không ai hiểu rõ con người của hắn hơn ta, hắn không muốn giết ta, cũng không muốn động tình, tình yêu với hắn chỉ là đoạn văn tự dạy người hiểu rõ hồng trần nào đó trong kinh Phật, hắn chỉ biết lòng mang sinh linh thiên hạ, nhưng không thể chỉ chứa mình ta một con bọ nhỏ.

Nhưng ta vẫn chết trong ngực hắn, cái ôm càng kiên cố hữu lực hơn trong mộng, dù lãnh tình, ta lại ngây ngốc bẻ lại lời hắn, trời mới biết ta nói là đúng hay sai, mà hắn chính là trời, cơ trí như hắn hẳn là sẽ biết. Ta hóa thành thân bọ co rút giữa lòng bàn tay hắn, sau đó chậm rãi biến thành bột phấn bị gió thổi tán, ta muốn nhìn mặt hắn lần cuối cùng, nhưng linh hồn phiêu tán quá nhanh, nhanh đến chỉ có một cái chớp mắt, ta lại nhìn thấy đôi mắt như ngày đầu, thương xót, còn đau thương quạnh hiu nhạt nhẽo, là vì ta sao? Dù người không rơi lệ vì ta, ta cũng cảm thấy mỹ mãn, xin người nhất định phải nhớ kỹ, trong vô số lần từ bi của người, có một lần là vì ta mà sinh đến.

Xin người hãy nhớ kỹ, trong ngực người, từng có một con bọ hèn mọn gọi là Hứa Hiên, một nam tử gọi là Hứa Hiên không biết trời cao đất dày.

72. Chương 72

Phản công

” Lạc Vô Trần, niệm lực cường đại của người làm thời không bóp méo, do đó trở về quá khứ tái tạo cuộc đời bọn họ, nhưng người chấp nhất như thế để làm gì? Thế gian phồn hoa bất quá là một cái chớp mắt hồng trần, tình ái nhân thế cũng chỉ là một gian nhà tình nguyện của phàm nhân, sau trăm tuổi chung quy quay về bụi đất, tất cả những thứ này, người không thấy rõ?”

Phật tổ vẫn là Phật tổ cao cao tại thượng, ánh mắt thương xót của y cũng chưa từng có một chút gợn sóng. Lạc Vô Trần nhìn tiên sơn xa xa, mây mù ẩn hiện, cuộn cuộn vô hạn, trong thế giới hư vô này, có thể tìm được cái gọi là chân lý hay không?

” Ha, ha ha, thấy rõ? Thấy rõ cái gì? Thấy Hứa Hiên vì người chết đi vô ích?”

Đôi mắt màu đỏ của Lạc Vô Trần bỗng nhiên trầm tĩnh.

” Kỳ thực người cần bản biết rõ, từ đầu tới cuối người cũng rành mạch. Hứa Hiên dụ ta nhập ma, thăm trọng Bồng Lai sơn chết chóc, thậm chí bao gồm một kích ban nãy kia, người không phản kháng chính là chờ Hứa Hiên đến làm lá chắn cho người, không phải sao?”

” Trong mệnh người tiên định phải có một tai kiếp kia, Hứa Hiên không thể chiến thắng tâm ma của mình, đây cũng là số mệnh của hắn.”

Phật tổ tản ra bạch quang nhu hòa, y đã là vị thần nhân từ nhất thiên hạ, cũng kể là tuyệt tình nhất thiên hạ, thiên địa vạn vật đều không thể đi ngược lại vận mệnh của mình, y cũng như vậy.

” Hảo cho cái số mệnh đường hoàng.”

Lạc Vô Trần cười đến cuồng vọng.

” Ta lại vẫn không tin vào vận mệnh, thần tiên không làm được, Lạc Vô Trần ta lại muốn làm được, Liễu Sinh Hương, Nguyệt Dương, người nào ta cũng muốn cứu, ta quản người cái gì vận mệnh!”

” Cũng được, cũng được, Lạc Vô Trần, người đã muốn làm trái thiên mệnh, ta cũng sẽ không ngăn cản người, thế gian trăm vẻ, trong huyền cơ tự có an bài, chỉ mong người một ngày kia có thể phá vỡ hồng trần, ngộ ra chính đạo.”

Thanh âm Phật tổ từ từ cao xa, cuối cùng không nghe thấy nữa, chỉ có tiếng gió gào thét làm thế nào cũng không thoát khỏi trói buộc của thiên địa.

” Sau đó?”

” Xong.”

” Xong cái gì? Người còn chưa nói người làm sao cứu ta mà?”

Liễu Sinh Hương ghé sát trên đùi Lạc Vô Trần, một đôi mắt to nhấp nháy nhấp nháy nhìn hắn, ánh đèn như hạt đậu, ánh trăng ngoài cửa sổ đang nồng, bọc kín hai người bằng một tầng lụa trắng vàng nhạt hơi mỏng.

” Không còn chính là không còn!”

Lạc Vô Trần đẩy Liễu Sinh Hương trên đùi ra, nâng tay lên quạt tắt ánh nến, sau đó mặt hướng vách tường nằm xuống.

” Ngủ!”

” Hah, cuối cùng có phải người cầu nguyện với hoa Vong Hương để chúng ta làm một đôi vợ chồng bình thường, đầu bạc đến già?”

Liễu Sinh Hương triển khai công phu bạch tuộc chặt chẽ dán sau lưng Lạc Vô Trần, một miệng răng trắng chói lọi dưới ánh trăng.

Im lặng....

” Phải không, phải không?”

Vẫn im lặng...

” Hi hi, bà xã, ta yêu người.”

Trong im lặng vang lên tiếng cỏi quần áo sột sột soạt soạt...

” Bà xã, người đáp lại một chút được không?”

Người nào đó đã phấn đấu rất lâu vẫn không thấy một người khác phản ứng lại, bèn tiếp cận miệng dùng sức cắn gặm, hy vọng điểm lên được chút lửa tình...

Ba!

Ván giường bỗng nhiên chấn động một tiếng, còn đệm thêm tiếng thét thất thanh chói tai của vị mỹ nhân nào đó.

” Bà xã, người, người, người muốn làm gì?”

” Người không phải muốn ta đáp lại người sao?”

Lấy ưu thế tuyệt đối đem Liễu Sinh Hương ép xuống dưới thân, Lạc Vô Trần tràn ra một nụ cười mê hoặc lòng người, còn không chờ Liễu Sinh Hương có bất cứ cơ hội phản kích nào liền cúi xuống hôn lưỡi thật sâu một cái, day dưa kiêu diễm thâm tình, thóa dịch không kịp nuốt trượt xuống dọc theo khóe môi, vẽ ra một đường cong mịn hoặc, cánh tay kháng cự của Liễu Sinh Hương cũng ôm lại cổ hắn nhẹ giọng rên rỉ, tối nay lại là một đêm không ngủ.

” Đừng, đừng mà... Bà xã, lần sau, lần sau được không?”

” Ta nhớ một tháng trước ngươi cũng nói với ta như vậy.”

Lạc Vô Trần tận lực khai phá thân thể Liễu Sinh Hương, tai, cổ, eo, và phân thân y đều bị khiêu khích cực kỳ có kỹ xảo, vào lúc quan trọng nhất, ngón trở thon dài của hắc quanh quần ở hậu huyết sát chặt của Liễu Sinh Hương, chậm rãi vượt lên nếp uốn, sau đó ôn nhu đẩy vào, thanh âm hắc cũng là ôn nhu mê hoặc.

” Yên tâm, ta sẽ không giống như ngươi làm ta lúc trước.”

Liễu Sinh Hương trầm luân trong cuồng phong càn rỡ rồi cuộc khó có thể nghĩ ra lời cự tuyệt, đành phải đỏ mặt gật gật đầu, vả lại cảm giác dị vật xâm lấn cũng không phải không thể chịu đựng, loại cơ rút cần thận ôn nhu ngược lại gây nên một cỗ tê ngứa xa lạ kỳ quái, nhưng Liễu Sinh Hương thông minh một đời lại không chú ý tới sự khác biệt giữa ngón tay cùng phân thân, khi Lạc Vô Trần cuối cùng tiến vào thân thể y, hậu huyết nhỏ hẹp truyền đến đau đớn căng rách, Liễu Sinh Hương thiếu chút nữa cũng la rách cổ họng.

” Mẹ nó, đau chết ta.”

Ôm cái cổ đầy mồ hôi của Lạc Vô Trần, Liễu Sinh Hương hai mắt nhắm lại mơ hồ vì đau đớn.

” Ta về sau không muốn ở dưới nữa... Hu hu, người ta không muốn...”

Lạc Vô Trần động một chút cũng không dám, chỉ có thể ôm y một mực an ủi, động tác ôm kéo theo cả nơi nối liền họ, hai người đều rút một ngụm lãnh khí, Liễu Sinh Hương là đau tới đỏ mặt lạnh, Lạc Vô Trần lại là thích đến muốn nhịn không nổi.

” Hu hu, người ức hiếp ta... Ức hiếp ta...”

” Bảo bối, ngoan, sẽ không đau...”

Lạc Vô Trần thử động động vòng eo, lại đổi lấy một tiếng la hét lớn hơn của Liễu Sinh Hương, dùng sức vặn vẹo eo muốn thoát ra ngoài, thật ứng với một câu thành ngữ: thêm dầu vô lửa, Lạc Vô Trần cuối cùng nhịn không được.

” Ahhhhhhh..... Ahhhhhhh.... Chậm, chậm một chút...”

Mỹ nhân thâm thì rên rỉ, mặt nổi phồng đỏ, trên da thịt trắng nõn đầy hồng ngân xen kẽ, cảnh tượng như vậy khiến người ta mạch máu cũng muốn nổ, Lạc Vô Trần thế nào có thể chậm, càng cuồng dã luật động, một cỗ nhiệt lưu thẳng hướng lên đỉnh, Lạc Vô Trần cuối cùng phóng thích trong cơ thể Liễu Sinh Hương, trên ngực cũng đầy bạch trọc ái nhân, nhìn Liễu Sinh Hương đồng thời tới cao trào với mình, Lạc Vô Trần lại in một cái hôn trên mặt y, sủng nịch đa tình.

” Vô Trần, ta về sau muốn ở trên.”

Liễu Sinh Hương thừa cơ đưa ra yêu cầu, công phu xem xét thời thế với loại gian thương như y chưa bao giờ thiếu.

” Hảo.”

Thẳng thắn trả lời, dục vọng Lạc Vô Trần chôn trong cơ thể y lại ngẩng đầu lên, eo Liễu Sinh Hương bị người quần chặt, xoay chuyển tư thế, biến thành ngồi trên người hắc, tư thế như vậy làm phân thân Lạc Vô Trần tiến vào sâu hơn, Liễu Sinh Hương tức giận đến nước mắt tràn ra, nhưng tất cả những thứ này không chút tác dụng, mọi kháng nghị đều bị Lạc Vô Trần va chạm kịch liệt phá thành mảnh nhỏ.

” Ngươi... Ngươi mẹ nó... Không tuân thủ... Hahh... Chử tìn...”

Ngày hôm sau, đệ nhất đại tửu lâu trong thành Lạc Dương không mở cửa, vì lão bản gian thương Liễu Sinh Hương của tửu lâu bị người khác hung hăng gian một trận, một ngày một đêm cũng không bò xuống giường được.

Đây là cuộc sống mới của Lạc Vô Trần, cơ đầu rút cổ ở một góc Lạc Dương, khi làm lão bản hoặc là vợ lão bản của quán Khách nhân nhiều hơn tửu lâu, tóm lại phương diện này tới bây giờ còn chưa sắp xếp ổn thỏa. Liễu Sinh Hương phát huy bản sắc gian thương, đầu mưu đầu dưng ngày thường, ba mươi sáu kế sinh tồn học sống chung, người thực mười chiêu người giả mười kiểu, như thế ngày qua ngày gây sức ép lại làm Lạc Vô Trần bị ăn đến thâm.

Trời chiều vừa hạ xuống, Lạc Vô Trần ngồi trên ghế mây trong viện nhắm mắt nghỉ ngơi, một con chim bay vào vườn, xì xào kêu to dưới mái hiên, Lạc Vô Trần mở đôi mắt thanh minh, cười thanh nhã, tối nay là ai thắng ai thua đây, người kia luôn bận kiếm tiền, hẳn là rất mệt.

73. Chương 73

Đoán thử nguyện vọng của người

” Chưởng quầy, có người ăn quyết.”

Người chạy bàn vạn phần kinh sợ phóng lên lầu, cái mũi bã rượu càng thêm đỏ ửng.

” Nga?”

Thanh âm trầm thấp mà từ tính, theo tiếng bàn tính rung động lap lap lại vang lên.

” Thiếu bao nhiêu?”

“..... Mười hai!”

Tiểu nhị thấp giọng ngập ngừng, tựa hồ đã đoán được một sự kiện đáng sợ nào đó.

” Cái gì? Năm hai? Người ngu ngốc à!”

Thanh âm đột ngột chuyển, báo trước cuồng phong bão táp, một mỹ nhân cực kỳ tức giận chạy vội ra, tóm cổ tiểu nhị hỏi.

” Người có phải muốn đem tửu lâu quý nhất của chúng ta dâng lên luôn không?”

” Không.... Không....”

Tiểu nhị gian nan thở, gương mặt cũng căng phát tím.

” Khách nhân nhiều như vậy không phải không có tiền chính là nhà giàu mới nổi, chẳng lẽ người nhìn không ra?”

” Nhìn, nhìn người nợ có vẻ có tiền... hơn nữa lão nhân kia hình như biết chút yêu pháp... Chúng ta... Chúng ta không làm gì được lão.”

Cho xin, cổ gã sắp đứt rồi, liền ở ranh giới chỉ mảnh treo chuông, tay ngọc của mỹ nhân rút cuộc đại phát từ bì nơi lỏng, xoay người tiêu sái chạy đến thang lầu, sau đó ném một câu cuối cùng khiến gã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

” Người làm tửu lâu tổn thất mười hai bạc, dù đòi được tiền về cũng là công lao của ta, cho nên bảy tháng lễ hai mươi lăm ngày kế tiếp người đến lao động không công cho tửu lâu bù trừ tiền nợ.”

Khách nhân nhiều hơn tửu lâu, người đến kẻ đi, khách quý chật nhà, nguyên nhân một phần chính là vì nơi này có đồ ăn ngon nhất thành Lạc Dương, phần còn lại là do nơi này có mỹ nhân không thua bất cứ một kỹ viện nào, mỗi mười lăm đầu tháng nhất định sẽ đánh một khúc đàn trên lầu, diễm quan Lạc Dương.

Bây giờ, mỹ nhân đang dáng vẻ vạn phương từ trên lầu đi xuống, một nếp cười cũng hồn xiêu phách lạc, y khe hở môi hồng, một đôi tay mơn mớn dựa trên lan can.

” Xin hỏi mới vừa rồi là vị khách nhân nào ăn một bàn thức ăn mười hai bạc?”

Mọi người trong đại sảnh nhìn chăm chăm vị nào đó, xung quanh người nợ đã vây quanh mấy kẻ chạy bàn, bao gồm mấy người nằm trên mặt đất, mọi người nhìn y mong đợi, chờ đợi chưởng quầy tính nợ trăm năm khó thấy.

” Liễu Sinh Hương, quả nhiên hoạt sắc sinh hương.”

Người ăn quyết thông dong hộp một ngum rượu, râu dài hoa râu theo gió vũ động, y phục trên người cũng vô cùng tốt, hơi có chút tiên phong đạo cốt, nhưng đôi mắt kia lại nóng bỏng chăm chăm nhìn mỹ nhân ở

cửa thang lầu, trong không khí bay bay thuần hương Nữ nhi hồng năm mươi năm chưng cất, mỹ nhân trong lòng quần đau, lại vẫn treo nụ cười mỉm rất có phong độ.

” Ha ha, vị khách quan, người ném hết món ngon mỹ tửu, phải chăng nên gửi chút tiền cơm lại?”

Nhẫn nại, nhẫn nại, phong độ là quan trọng nhất.

” Sinh Hương, ta tới nơi này cũng không chỉ vì phẩm rượu.”

Khách ăn quyết đôi mắt hạc đào khô thêm khe rãnh ngang dọc, khóe miệng cũng cong thành một độ cung đẹp, trong đại sảnh vang lên một trận hút khí, mọi người ở thành Lạc Dương hiểu rõ, bất cứ ai cũng có thể chọc ghẹo, chính là lão bản Liễu Sinh Hương của Khách nhân nhiều hơn tửu lâu thì trăm triệu lần không đùa giỡn được, vì tất cả những kẻ từng trêu ghẹo y không chết cũng tàn phế, cũng từng có người nói câu tương tự, hiện tại người kia chỉ có thể đến nói với Diêm vương gia, một kiếm khách thần bí nào đó sẽ ở thời khắc nào đó không biết lạng lẽ xuống tay, hẳn thường hay đại diện cho lời mời của Tử thần.

” Nga? Vậy người là tới nhìn ta?”

Liễu Sinh Hương trong lòng ác lạnh vì kiểu xưng hô nào đó của người nọ. Nghĩ thầm người dám dùng cách Vô Trần gọi ta, hẳn chắc chắn nửa đêm sẽ đem người tháo ra tám khối rồi vứt sông uy cá, không tôi, vị mỹ nhân diễm quan Lạc Dương bề ngoài thiên tiên nội tâm ma quỷ, chính là Liễu Sinh Hương không ai địch nổi của chúng ta, cũng là một vị gian thương hỗn thế tham tiền thành thói không hơn không kém. (Hương Hương: Lão, người bôi nhọ ta! Tiểu Biên: hắc hắc, ta chỉ giúp mọi người nhận rõ bộ mặt đích thực của người thôi. Hương Hương: đóng cửa, thả Vô Trần.)

” Có phải thế không?”

Khách ăn quyết nhìn đại mỹ nhân đi đến trước mặt thướt tha dừng lại, trong ánh mắt đáng khinh có chút tình quang.

” Ta biết Khách nhân nhiều hơn tửu lâu cũng không chỉ có một vị mỹ nhân.”

” Sao, khách nhân là muốn trái ôm phải ấp, còn lấy món ngon mỹ tửu trợ hứng?”

Liễu Sinh Hương lúc này cười chắc chắn rất đẹp, mỹ lệ đẹp mắt, rất nhiều người thấy đều là sững sốt, bao gồm khách ăn quyết ăn cơm bá vương vô liêm sỉ này. Tuy đẹp không sao tả xiết, nhưng mỗi người đều đột ngột cảm thấy một trận hơi lạnh thấu xương, Liễu Sinh Hương mỉm cười đặt tay lên vạt áo khách ăn quyết, đột ngột nắm chặt lại.

” Người con mẹ nó bản mặt không biết xấu hổ, còn dám có chủ ý với Vô Trần của ta, người muốn chết như thế nào nói mau!”

” Ta...”

Khách ăn quyết trắng cả một mặt, miến cường xuất ra một chút mỉm cười.

” Sinh Hương...”

” Người con mẹ nó còn dám gọi ta như vậy!”

Ba, tiếng tát vang dội thanh thúy, gương mặt tái nhợt của khách ăn quyết in một dấu năm ngón tay thật đẹp.

” Liễu... Liễu đại gia...”

” Có rắm thì phóng, người rút cuộc trả tiền hay không?”

Nguy hiểm kề sát, gương mặt bạch ngọc của Liễu Sinh Hương phóng đại.

” Đừng, đừng, ta hôm nay thật sự không mang theo, nếu sớm biết ta chắc chắn sẽ mượn thần tài chút của, nhưng hẳn gần đây cho vay nặng lãi, tiểu lão không có tiền, sợ là xương cốt cũng bị hủ hủy...”

Xung quanh cười vang một trận, Liễu Sinh Hương nở ra một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

” Hoá ra người không sợ xương cốt bị ta hủy, thật là thú vị, thú vị.”

” Liều đại gia, chính là cho ta một trăm lá gan ta cũng không dám.”

Khách ăn quýt sờ sờ hai gò má sưng đỏ.

” Còn không phải người kia nói với ta nơi này có hai nhân nhi còn hơn Hằng Nga Hậu Nghệ, bảo ta kéo tơ hồng cho bọn hần... Còn nói, nếu ta giúp đỡ chu đáo chuyện tốt của họ, bữa cơm này họ chắc chắn vui lòng mời...”

” Lão, người còn dám nguyên rửa ta cùng Vô Trần thiên nhân vĩnh viễn xa cách, người mẹ nó chán sống.”

Lại là một cái tát vô cùng vang dội, hai gò má hồng nhuận trắng nõn của lão nhân lập tức biến thành mông khỉ, Liều Sinh Hương hung tợn từ trên cao nhìn xuống, bỗng nhiên giật mình một cái.

” Người là Nguyệt lão?”

Nguyệt lão đáng thương hề hề gật gật đầu, lão không hiểu gì bỗng nhiên lại bị hung hăng quạt cho một cái tát, Liều Sinh Hương hỗn hển.

” Cái... Cái kẻ đó nhất định là Nguyệt Dương, mẹ nó, lão tử trùng kế diệu hổ ly sơn của hần, đều là tên xúi quẩy nhà người làm.”

Hung tợn buông lão ra, Liều Sinh Hương lấy vận tốc ánh sáng phóng lên lầu, mấy tháng qua, y vẫn gắt gao quần lấy Lạc Vô Trần, hai người thật có thể nói thân mật khăng khít, không chút khoảng cách, trong lúc y trợn vện phát huy tinh thần cổ đại, trong bấp bênh vẫn lập nhà giường cờ nước, năng lực chống trả công kích, năng lực phòng thủ bảo vệ, năng lực mặt dày cướp đoạt cũng được đề cao cực đại, nguyên nhân cuối cùng vẫn là không để một kẻ nào đó như hổ rình mồi có thể thừa cơ, y lại vì mười hai bạc gạt bỏ bảo bối yêu dấu, còn, còn cấp cho người kia thời gian quý giá đem Vô Trần bắt đi!

” Vô Trần Vô Trần Vô Trần Vô Trần...”

Liều Sinh Hương hoa dung thất sắc, âm điệu cất cao cũng mang theo một chút run rẩy.

Thế giới một mảnh tĩnh mịch...

” Người kêu đủ chưa?”

Thanh âm uy nghiêm lại băng lãnh, một trận gió nhẹ lướt qua, trong đại sảnh bỗng nhiên thêm một hắc y nam tử, mày kiếm mắt sao, khí vũ hiên ngang, y sam màu đen không gió vẫn bay, mang một cỗ khí phách vương giả, khóe mắt lướt qua người nào đó chuyển bị thành hỉ, ánh mắt băng lãnh lộ ra bất đắc dĩ thần nhiên, còn một chút sùng nịnh người ngoài không thể phát hiện.

” Vô Trần, ta biết người sẽ không bỏ ta!”

Liều mỹ nhân hoan hô tung tăng muốn nhảy vào lòng người yêu thương nhưng nhớ, lại bị một bóng dáng nhanh như chớp chắn chính giữa, cho nên, cuối cùng trong ngực mỹ nhân chính là một nam tử tuấn tú đắc ý cười đến vô cùng gian trá, dù ngay sau đó liền bị họ Lạc thưởng cho một miếng mắt gấu mèo.

” Vô Trần, người thật xấu, ta trăm đắng ngàn cay chạy tới nhìn người.”

Trình Giáo Kim tự dưng lòi ra vẫn không chịu buông tha vòng lấy eo Lạc Vô Trần, còn không quên làm nũng một cái thật to, cả lầu đều nghe thấy âm thanh leng keng long cong nổi da gà. Khuôn mặt màu mặt ong của Lạc Vô Trần hiện lên một tầng màu đỏ khả nghi, muốn vận lực chấn khai lại sợ làm bị thương cái người nào đó được “chiều chuộng” không ai bằng.

” Nguyệt Dương... Người.... Muốn.... Chết!”

Rốt cuộc Liều đại mỹ nhân bùng nổ, xắn tay áo lên, mày liễu dựng thẳng, ánh mắt hung tợn, rất có khí phách phưởng vô lại lúc liêu mạng.

” Các người đều nháo đủ chưa!”

Một tiếng thét mang theo nội lực làm đầu mọi người cũng ong ong tác hưởng, Lạc Vô Trần vẻ mặt tức giận như tận thế giáng xuống.

” Không muốn chết thì mau cút!”

Đầu người động động, Khách nhân nhiều hơn tửu lâu nháy mắt sạch trơn, chỉ còn lại ba người quay quần thành một cục chính giữa đại sảnh, cuối cùng, Lạc Vô Trần lấy ưu thế tuyệt đối, đem hai mỹ nam tay trái gài không chặt chế đến khó có thể nhúc nhích, nhìn hai người bất động bị điểm huyết đạo với tư thế quái dị, Lạc Vô Trần thở dài một hơi.

” Nguyệt Dương, ngươi vì sao muốn tới tìm ta?”

” Ta nhớ ngươi, Trần Trần.”

Nguyệt Dương vẽ mặt thâm tình nhìn Lạc Vô Trần khoe mắt giật giật, thanh âm cực kỳ bi ai.

” Ngươi vì cứu ta thiếu chút nữa hồn phi phách tán, cho nên ta cũng muốn trả giá vì ngươi, ta bây giờ đã tróc tiên cốt, ta muốn bạch đầu giai lão với ngươi.”

” Không được.”

Bác bỏ quả quyết khá nhất trí. Liễu Sinh Hương cảm động nhìn Lạc Vô Trần, nghĩ thầm người rõ là ái nhân yêu dấu của ta biết rõ chỉ yêu một mình ta, bằng không hai người sao hiểu ngầm thống nhất.

” Ngươi là Thần quân thiên thượng, sao có thể tùy hứng làm bậy vì tục ái phàm trần.”

Lạc Vô Trần tràn ngập ý vị than thở, lời nói mang theo mất mát nhàn nhạt, hẳn đã có Liễu Sinh Hương, từ nay về sau trở thành một gia đình bình thường, sống trong thế tục, lại không bị thế tục quấy rầy, chẳng lẽ, là vì nguyện vọng ưng thuận ngày đó sao? Lạc Vô Trần có chút giật mình, tiếp đó bật cười, xem ra bản thân chung quy quá mức đa tình.

” Trần Trần, lúc trước ngươi chắc chắn là ưng thuận nguyện vọng muốn cùng ta đầu bạc đến già, cho nên ta mới càng thêm kiên định quyết tâm, đúng không?”

Tróc đi tiên cốt, phải đau đớn phệ tâm hủ cốt thế nào, Nguyệt Dương vẫn tùy hứng như vậy. Lạc Vô Trần nhớ tới bản thân khi đó, mình sắp mất đi chủ tâm, lại vẫn yêu thâm sâu Liễu Sinh Hương như vậy, thâm sâu nhưng nhớ Nguyệt Dương không thể quên được. Hoa Vong Hương chí linh chí tính thiên địa, lại vẫn tham không thấu một chữ tình, cho nên, tâm nguyện mấy vạn năm qua của hoa Vong Hương, lại chẳng qua chỉ là một câu ngạn ngữ phàm nhân: chỉ nguyện người hữu tình rồi sẽ thành thân thuộc, chỉ nguyện Liễu Sinh Hương cùng Nguyệt Dương đều hảo hảo mà sống, chỉ nguyện hẳn trọn kiếp bình phàm, yêu hận tình thù chung quy là hoa trong gương, trăng dưới nước, huyết ảnh báo thù oanh oanh liệt liệt còn không bằng nhà trúc đậm nhạt tầm thường.

Liễu Sinh Hương thấy Lạc Vô Trần có khoảnh khắc thất thần, trong lòng càng gấp.

” Ta không cần biết quyết tâm gì đó của ngươi, gia hỏa ngươi quán Vô Trần nữa, ta cho ngươi đẹp mặt.”

” Hừ, ai sợ ai nào!”

Trong đại đường bỗng nhiên thêm hai loài đấu khí...

” Đủ rồi, hai người các ngươi đều cút cho ta!”

Họ Lạc nào đó trước giờ hành động nhanh hơn nói chuyện đem hai vật thể không xác định ném ra lâu, nện bể vô số thứ.

Thế giới rất cuộc an tĩnh, Lạc Vô Trần ngồi trên lầu nhàn nhã phẩm trà, ngoài cửa là đám người rộn ràng nhốn nháo, vậy coi hai đại mỹ nam đánh nhau, khí thế ngất trời.

Nguyện vọng sao? Tuy thật lâu về sau có hai cái gia hỏa đáng ghét không ngại phiền phức quần lấy hắn, uy hiếp dụ dỗ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng Lạc Vô Trần lại cười mà không đáp, nhìn hai kẻ dở hơi kia tiếp tục đấu đến người chết ta sống thắng bại khó phân, đây là cuộc sống sao, tiểu đánh tiểu nháo, lại chịu chút dấm chua nhàn nhã, vô cùng đơn giản, lại phong phú vô danh.

Có nên nói cho họ hay không, Lạc Vô Trần có khi suy nghĩ, cuối cùng, hắn hạ một quyết định, chờ lúc bọn hắn từ từ tóc trắng phiêu phiêu, chọn một ngày đẹp trời rủ rỉ nói tới.

Chỉ nguyện người hữu tình rồi sẽ thành thân thuộc, đây quả thật là một nguyện vọng rất khó đoán sao?

74. Chương 74

Tương phùng

Gió tuyết đang dày, bông tuyết phát phối phủ kín đại địa, bị gió tây điên cuồng gào thét cuộn cuộn thổi lên, thấu xương như dao cắt, trên đường phố cũng thanh lãnh dị thường, ngẫu nhiên có người đi đường chưa về tới nhà, đôi chân mào thật dày, bùm tai che mũi, cước bộ vội vàng, thời tiết như vậy hẳn là sẽ không ai đến, A Phúc buông rèm cửa thật dày, cuối cùng nhìn lại con phố màu trắng mênh mông, nghĩ thầm hôm nay rốt cuộc có thể thanh nhàn một chút. Nhưng, đường phố xa xa, hai thân ảnh mơ hồ lại nháy mắt hấp dẫn ánh mắt A Phúc, cước bộ nhẹ nhàng đạp trên mặt tuyết, đại tuyết bay tán loạn, khuôn mặt họ mơ hồ không rõ, lại có loại âm áp kỳ dị tràn ngập lan ra, thời tiết rét đậm, hai người áo lông nhẹ nhẹ, phẳng phất như chỉ đạp thanh du ngoạn, thông dong, nhàn nhã, cho đến lúc cước bộ của họ dừng ở cửa.

”Khách nhân nhiều hơn tửu lâu.”

Một bạch y nam tử trong đó ngẩng đầu lên, đôi môi mảnh trần ra một nụ cười ôn nhu.

”Ha ha, tên này rất quen thuộc, người nói chúng ta có thể gặp được cố nhân hay không?”

”Phải không? Chúng ta hôm nay nghỉ tạm ở đây đi!”

Khuôn mặt nam tử kia ẩn dưới mũ che, lại tự có một cỗ khí phách cường liệt, và ôn nhu càng sâu hơn nữa.

Sau lần đó, đã phiêu bạc bên ngoài hai năm rồi, núi cao sông lớn, đình đài lầu các, đã không biết nhìn thấy bao nhiêu, cuộc sống như vậy, có một người ở cùng, liền không biết cô độc. Nụ cười nam tử ẩn dưới vành nón, Lạc Vãn Tâm lại như cảm nhận được, ngoái đầu nhìn lại, một nụ cười mỉm hiểu ý, ngọt ngào nhàn nhạt tràn ngập từ đó.

”Người.. Người không phải đại chương quỹ sao?”

A Phúc run rẩy nhìn nam tử trước mặt, một hình tượng đáng sợ nào đó đã thành thâm căn cố đế trong lòng.

”Àn?”

Lạc Vãn Tâm có hứng thú nhìn hài tử này, thanh âm vẫn ôn hòa.

”Ta đáng sợ như vậy sao?”

Sau một lúc lâu, A Phúc dùng sức gõ đầu mình, vẽ mặt ảo não.

”Ai nha, sao ta lại ngốc như vậy... Đại chương quỹ sẽ không cười như thế, vị công tử này, là tiểu nhân nhận sai người, hai vị khách quan thỉnh qua bên này.”

Khom thắt lưng đưa hai người vào đại đường, A Phúc nhiệt tình phá lệ, một nửa là vì ban nãy mình thất thố, một nửa là vì nụ cười âm áp như ánh nắng của Lạc Vãn Tâm, người khách nhân còn lại vẫn không tháo mũ xuống, chỉ thấp giọng nói cái gì đó bên tai Lạc Vãn Tâm, đùa đến nam tử ôn nhu kia lại là một trận cười, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt ít ỏi trong tửu lâu, A Phúc si ngốc ở một bên nhìn, nếu đại chương quỹ cũng cười như vậy, e rằng hai chương quỳ cũng thua kém hẳn. Đang nghĩ thế, một cỗ hàn ý mãnh liệt từ sau lưng lan ra, A Phúc nơm nớp lo sợ quay đầu, hoá ra tận thế thật sự đã tới.

”Uy, sao người đối với một tiểu quỷ như vậy cũng cười tùm tùm...”

Ngữ khí làm nũng oán giận, tuy rất muốn nói đùa trên người nam tử mang mũ này rất không thích hợp, nhưng bây giờ chính là một tình huống như vậy, y dính sát vào thân thể Lạc Vãn Tâm âm áp, tuy không thấy rõ biểu tình, lại có thể đoán ra đang hưởng thụ vô cùng thoải mái, dù sao mỹ nhân trong ngực cũng từng là giấc mộng nam nhân.

”Ha ha, ca ca, *** này quả nhiên là của người.”

Lạc Vấn Tâm cũng không quay đầu lại, hắn chỉ nhấp một ngụm trà, thuần hương đậm đậm, mùi vị ôn nhuận, không hổ là tửu lâu nổi danh nhất Lạc Dương, nước trà miễn phí cũng là trà Long Tĩnh thượng phẩm.

Người tới ngồi đối diện Lạc Vấn Tâm, vẻ mặt băng lãnh sâu thẳm như biển rộng, khiến người ta vĩnh viễn nhìn không thấu tâm tư của hắn. Nhưng luôn có mấy người là ngoại lệ.

” Ca, hai năm không gặp, ngươi bây giờ cởi mở hơn trước kia nhiều.”

Mọi người sắc còm.

Lạc Vô Trần hừ một tiếng, mày nhăn càng chặt, núi lửa muốn bạo phát, mọi người trong lòng mặc niệm đọc kinh cầu, hy vọng đệ đệ không biết từ chỗ nào thoát ra này bình an vượt qua kiếp nạn.

” Ha ha, ca ca vẫn đáng yêu như vậy...”

Sờ, sờ nữa, Lạc Vấn Tâm tiếp tục sờ mái tóc đen bóng của Lạc Vô Trần, cười rục rờ, búi tóc vốn một sợi cũng không loạn bị hắn sờ thành tổ chim, rớt cuộc, Lạc Vô Trần bỗng nhiên rút kiếm, sợi tóc tung bay, mũ che của nam tử mang mũ rơi trên mặt đất, mà người đã đứng ở phía xa.

” Hừ, phản ứng trái lại rất nhanh.”

Thu kiếm, trên khuôn mặt băng lãnh của Lạc Vô Trần hiện lên một chút hài lòng, lại bỗng nhiên lấy làm kinh hãi, nam tử cười gượng xoa má trái, ngũ quan thâm thúy như cẩm thạch điêu khắc, nhưng má bên trái lại thêm một vết thương đập vào mắt. Da Luật Sơn, nam nhân từng tà khí tuần mỹ, vết thương nhìn thấy ghê người kia, phẳng phất như tiên nhân rơi vào ma đạo, khiến người ta không đành lòng.

” Sao, quá giật mình?”

Da Luật Sơn cầm lấy mũ trong tay, cười bất đắc dĩ.

” Gì thế? Chẳng lẽ là Lạc Vấn Tâm đến?”

Từ lâu hai vang lên một tiếng huyền oán, một bạch y mỹ nhân nào đó đột nhiên đâm vào ngực Lạc Vô Trần, nhìn mọi người cứng ngắc ở một bên, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Da Luật Sơn.

” A, Da Luật Sơn, người đẹp ra!”

Bạch y mỹ nhân thuận di đến trước mặt mỹ nam, vẻ mặt say mê.

” Ngươi bây giờ hảo có vị nam nhân, ta thích nhất...”

” Liễu Sinh Hương!”

Lạc Vô Trần nắm tay thành quyền, vẻ mặt muốn đánh người.

” Thật sự mà, người xem Da Luật Sơn nhìn thật hảo, bất quá ta yêu nhất cũng chỉ là người thôi, Trần Trần!”

Kẻ nịnh hót ghé sát trên đầu vai người nào đó, lại bị vô tình hất văng. Ngay sau đó, trong góc trực tiếp diễn ra cổ sự bí hiểm của cải thừa.

” Ha ha, Lạc Vấn Tâm, đã lâu không gặp.”

Một nam nhân bỗng nhiên xuất hiện, đệm thêm tiếng cười ôn hòa bỗng nhiên truyền đến, y sam tím không gió vẫn bay, cao quý xuất trần phẳng phất như thần linh thiên thượng, y mỉm cười nhìn Da Luật Sơn.

” Chắc hẳn ngươi chính là Da Luật Sơn.”

” Nga, các ngươi có thể còn chưa biết ta, ta gọi là Nguyệt Dương, là phu quân của Lạc Vô Trần.”

” Cái gì?”

Ba tiếng thán phục đồng thời phát ra, còn đệm thêm tiếng rống giận thở gấp của một người nữa, Lạc Vấn Tâm nhìn người nào đó nháy mắt bùng nổ trong góc, cùng Da Luật Sơn bốn mắt nhìn nhau.

” Ha ha, chuyện rất dài...” Nguyệt Dương không phải không có đắc ý, cười nói.” Sau này các người sẽ hiểu, phải không, Vô Trần.”

” Nguyệt Dương, ta không đội trời chung với người”

Liễu Sinh Hương đột ngột sát nhập, nháy mắt liền đánh lộn với Nguyệt Dương phong độ cao nhã kia, hiện trường cực điểm hỗn loạn.

” Các người đều rút cho ta!”

Phanh! Phanh!

Ma vương bị bỏ một bên thật lâu rồi cuộc bạo phát. Trên đường đột ngột thêm hai tượng băng nghệ thuật.

” Ca, xem ra người cũng rất hạnh phúc nhỉ!”

Lạc Vấn Tâm kéo tay Da Luật Sơn, cười ngọt ngào.

” Bất quá chúng ta cũng không thể kém người nga.”

75. Chương 75

Ở cùng nhau

” Như vậy thật sự hữu dụng?” Nguyệt Dương vẻ mặt lo lắng nhìn người nào đó.” Nếu thật sự bị họ hiểu lầm thì sao đây?”

” Đây không thể tránh khỏi, vì cuộc sống hạnh phúc của người, nhất định phải làm như vậy.” Da Luật Sơn vẻ mặt nghiêm túc, lời lẽ đanh thép.” Một nam nhân phải làm chuyện hãn cần làm. Cho dù hai người không muốn làm!”

” Ai, ai nói. Ta... Ta không phải đã thương lượng với người sao.”

Liễu Sinh Hương chen vào chớp mắt.

” Hình như họ đang đến.”

Góc thang lầu, Lạc Vấn Tâm ngửa đầu nhìn xem bốn phía.

” Kỳ quái, sao không thấy họ.”

” Hừ, thiếu mấy con ruồi đó cũng tốt, thanh tịnh.”

Lạc Vô Trần phát tay áo, lập tức đi về phòng. Âm lãnh càng tăng lên gió tuyết.

” Ca, người đừng tức giận, nói không chừng họ muốn cho người một bất ngờ?”

Lạc Vấn Tâm đuổi theo, trong mắt lại đầy hài hước, ngày thường luôn chê họ phiền, vậy mà vừa biến mất ngược lại còn tức giận, tính tình ca ca vẫn y như tiểu hài tử.

” Ai zui, người làm ta đau...”

Một thanh âm kỳ dị nào đó đặc biệt rõ ràng trong màn đêm vắng vẻ, Lạc Vô Trần cước bộ đình trệ, cánh tay vốn muốn đẩy mở cửa phòng dừng giữa không trung, tiếng cười đùa trong phòng tiếp tục truyền đến.

” Nha... Sơn Sơn, người đừng như vậy, người ta rất ngứa...”

” Lúc đau lúc ngứa, người thật đúng là nghịch ngợm.”

Lúc này đến phiên Lạc Vấn Tâm dừng lại, thanh âm trong phòng còn có xu thế tiếp tục lớn hơn.

” Nhàm chán.”

Bình luận xong hai chữ, Lạc Vô Trần cũng không quay đầu lại xoay người rời đi, Lạc Vãn Tâm lại cười cười hơi bất đắc dĩ, cũng rời khỏi theo.

” Đủ rồi, họ đều đi!”

Nguyệt Dương hớn hể xông tới.

” Được không đó, hai người đều đi.”

Hai người ban nãy còn nói cười oanh yến, liếc mắt đưa tình nháy mắt đen mặt.

” Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây, Trần Trần tức giận... Da Luật Sơn, đều là ý nhắm của ngươi!”

” Cảm miệng!” Da Luật Sơn ấn huyết Thái Dương, bình tĩnh nói. ” Bây giờ chúng ta phải rèn sắt khi còn nóng, nhất định không thể rối loạn trận cước.”

” Làm thế nào?”

Nguyệt Dương vẻ mặt ngưng trọng.

” Đương nhiên là.... An ủi họ, cho bọn họ tình yêu sâu sắc nhất, khiến bọn họ hiểu được, rời khỏi chúng ta là không thể!”

” Đúng đúng đúng! Ta muốn cho Trần Trần biết người hắn yêu nhất chính là ta.”

” Không, diễn kịch là để làm cho bọn họ biết, đối với họ, chúng ta quan trọng đến bao nhiêu, làm hắn cũng không dám lạnh nhạt với chúng ta nữa.” Nguyệt Dương ngưng thần nói. ” Hơn nữa bây giờ đi an ủi Vô Trần, chính là mở ra một cái cửa sổ trong tâm hồn yếu đuối của hắn, từ nay về sau chỉ có ta có thể đi vào, ha ha...”

” Ngu ngốc, ta sao không đi cửa chính hả. Ngươi muốn chiếm lấy Trần Trần. Nằm mơ đi!”

” Nói xong lời vô ích rồi thì hành động.”

Da Luật Sơn khinh thường nhìn hai kẻ có tóc mà không có óc, rất sợ mình chung quy có một ngày sẽ bị đồng hóa.

Phòng này rất thoải mái, vì nó có một chiếc giường lớn đặc biệt thoải mái, lụa trắng, chăn là hàng thêu Hồ Nam, còn hương hoa lan nhàn nhạt, sa trường mỏng như cánh ve lộ vẻ phong tình vạn chủng, Lạc Vô Trần nằm trên giường, mắt sáng như sao nhỏ, y sam màu đen có chút hỗn độn, đây là làm sao, tại sao tâm tình nôn nóng như thế, giống như mong đợi cái gì rồi lại không muốn đi đối mặt, chỉ có thể từng chút bồi dưỡng cơn buồn ngủ, lại càng khó có thể đi vào giấc ngủ.

” Ha ha, ca ca, ngươi không ngủ được sao?”

Két một tiếng, Lạc Vãn Tâm mặt mày hớn hở đi vào ngồi bên giường, một đôi mắt phượng nhìn hắn hứng thú.

” Ca, ngươi có biết ngươi bây giờ rất gợi cảm hay không?”

Hung hăng trừng liếc, Lạc Vô Trần quay đầu không nhìn y nữa. Tiếp theo, một nụ hôn ướt át rơi vào má trái, hắn quay mạnh đầu lại, đối diện một đôi mắt mang ý cười. Lạc Vãn Tâm ghé bên tai hắn nhẹ giọng thì thầm, lại càng lộ vẻ ái muội.

” Ca, chơi một trò chơi thế nào, xem như trừng phạt họ.”

” Cái gì?”

Lạc Vô Trần trừng lớn mắt, trên khuôn mặt đóng băng có một chút gợn sóng.

” Ngươi không cần động cũng không cần phải nói, phối hợp một chút với ta là được.”

Tay Lạc Vãn Tâm phủ lên ngực Vô Trần, thanh âm bỗng nhiên cao lên.

” Ca, ngươi thật mê người... Ta nhìn không được...”

” Vãn Tâm... Ngô!”

Lạc Vô Trần còn chưa nói ra, liền bị Lạc Vấn Tâm một cái hôn sâu gất gao chắn lấy.

” Đủ rồi!!!! Người... Các người....”

Cửa bỗng nhiên bị mạnh mẽ phá khai, ba mặt đen một cái đen hơn. Ngón tay Liễu Sinh Hương run rẩy chỉ vào “phu phu” trên giường khóc lóc kể lể.

” Sao? Chúng ta không quấy rầy trò hay của các người, các người lại tự mình tìm tới cửa?”

Lạc Vấn Tâm nhếch mày, ngón tay vẫn vuốt nhẹ ngực Lạc Vô Trần.

” Ta lại rất hứng thú đấy.”

” Đều... Đều là Da Luật Sơn, hấn gạt ta muốn giành được chân tâm Trần Trần nhất định phải như vậy, đều là hấn, đều là hấn làm hại, trong lòng ta chỉ có một mình Trần Trần!”

Liễu Sinh Hương thần tình ủy khuất, làm ầm làm ỉ bỏ nhào vào ngực Lạc Vô Trần.

” Trần Trần, người đừng giận ta, dù người bắt ta ở dưới cũng được, nhưng nhất định không thể không để ý tới ta!”

” Đây là người nói sao?”

Lạc Vô Trần đột ngột hỏi.

” Ân....”

Liễu Sinh Hương nước mắt lưng tròng gật đầu, bộ dạng bé cừu đáng thương.

” Vậy Nguyệt Dương thì sao?”

Khóe mắt quét nghiêng, người nào đó bị quét trúng nhanh chóng gật đầu như già tởi.

” Ta càng như vậy, ta...”

” Hảo, trở về thôi!”

Lạc Vô Trần đứng lên, hình tượng trong nháy mắt tựa hồ cao to không ít, phía sau còn theo hai bé cừu.

” Thế nào, người còn muốn nói gì nữa?” Lạc Vấn Tâm nằm trên giường, liếc xiên đầu sỏ vẫn lặng im không nói. ” Người nên giải thích sao đây?”

” Ta muốn nói... Vấn Tâm, người rõ là quá thông minh!”

Thân ảnh bay vèo lên giường lập tức đột nhiên bay vèo xuống đất, Da Luật Sơn xoa xoa cái mông bị ném thành bốn cánh hoa, khóe mắt cũng có nước mắt tràn ra.

” Vấn Tâm, người sao lại nhẫn tâm như thế... Đem cái mông của tướng công yêu dấu ném hồng...”

Lạc Vấn Tâm lại đá một cái, Da Luật Sơn như sao băng rơi vào đêm tối bát ngát ngoài cửa sổ.

” Ai, đám ngu ngốc này thật đúng là làm người ta khổ...”

Lạc Vấn Tâm ngửa mặt lên trời thở dài, nụ cười lại không khỏi nổi lên khóe miệng, trách hấn lạnh nhạt sao?

Thế giới này lại phải thay đổi, mấy ngày nay hấn cùng Lạc Vô Trần liên tục ở ngoài tìm kiếm một nơi thích hợp để quy ẩn, Khách nhân nhiều hơn tửu lâu sợ là không thể ở lâu hơn nữa, qua mấy ngày nữa, gót sắt Kim quân liền kéo tới.

Thời gian an nhàn trong loạn thế luôn khiến người ta quá quyến luyến, cho nên, vô luận thế nào, tất cả mọi người phải ở cùng nhau, vô luận như thế nào...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-vuong-ta-muon-cong-nguoi>